ŠVENTOJI NAUJOJO ĮSTATYMO ISTORIJA

PARAŠĖ
KAN. PR. PENKAUSKAS
TEOLOGIJOS MAGISTRAS

PENKTASIS LEIDIMAS

KAUNAS
1935

ŠVENTOJI NAUJOJO ĮSTATYMO ISTORIJA

PARAŠĖ
KAN. PR. PENKAUSKAS
TEOLOGIJOS MAGISTRAS

PENKTASIS LEIDIMAS

KAUNAS
1935

Nihil obstat.

Can. *St. Jokūbauskis,*
Censor.

I M P R I M A T U R.

Nr. 1770

Datum Kaunae, die 27 Iulii 1935.

C. Šaulys
Vicarius Generalis,
Praelatus S. S.

(L. S.)

Spaudė „Šviesos“ spaustuvė, Kaune, Jakšto g. 2

Įžanga.

1. Religijos mokslo reikalas.

Religijos mokslas yra kiekvienam žmogui visų svarbiausias, ir štai dėlko.

Dievas ir žmonės sudaro vieną šeimyną. Tos šeimynos tėvas yra Dievas, o žmonės Jo vaikai. Dievas labai myli savo vaikus — žmones. Įvyko nelaimė. Jau pirmasis žmogus nusidėjo, nepaklausė Dievo. Ta nuodėmė nelaimingus padarė visus Dievo vaikus, visus žmones. Betgi gerasis tos šeimynos tėvas — Dievas neapleido savo vaikų. Žmonėms iš nuodėmės nelaimės vaduoti Jis pažadėjo atsiųsti Išganytoją. Tą savo pažadėjimą Dievas įvykino. Išganytojas tikrai atėjo ir atpirko žmones. Jie vėl gali tapti laimingi.

Taigi religijos mokslas ir moko, kaip tą gerąjį Dievą ir Jo siųstąjį Išganytoją, Jėzų Kristų, reikia mylėti, kaip gyventi, kad būtumėm ištikimi Dievo vaikai ir susilauktumėm amžinosios laimės.

Visa tai yra plačiai surašyta Šventajame Rašte.

2. Kas yra Šventasis Raštas?

Šventasis Raštas yra tai rinkinys knygų, kurias įvairiais laikais parašė Dievo išrinkti ir įkvėpti vyrai, ir kurias tokiomis pripažįsta Katalikų Bažnyčia.

Vienos tų knygų, parašytos dar Kristui negimus, yra vadinamos Senojo Įstatymo knygomis. O ki-

tos, parašytos po Kristaus atėjimo, vadinamos Naujojo Įstatymo knygomis.

Bažnyčios pripažintas Šventojo Rašto rinkinys turi viso 72 šventas knygas. 45 knygos priklauso Senajam Įstatymui, o likusios 27 Naujajam Įstatymui.

3. Kam yra Šventasis Raštas mums duotas?

Šventajame Rašte Dievas pareiškė žmonėms savo valią, kurią jie turi mylėti, gerbti ir pagal ją tvarkyti savo gyvenimą.

4. Šventojo Rašto Naujasis Įstatymas.

Naujojo Įstatymo knygos aprašo mūsų Išganytojo gyvenimą, kentėjimą ir garbę.

Naujojo Įstatymo knygų iš viso yra 27. Pagal savo turinį jos dalinamos: į istoriškas, mokomas ir pranašų knygas.

Istoriškų knygų yra 5, būtent: 4 evangelijos: šv. Mato evangelija, šv. Morkaus, šv. Luko ir šv. Jono evangelija, ir Apaštalų Darbų knyga.

Mokomų knygų yra 21, būtent: 14 laiškų šv. Povilo: laiškas Romėnams, 2 laiškai Korintiečiams, laiškas Galatams, laiškas Efeziečiams, laiškas Pilypiečiams, laiškas Kolosiečiams, 2 laiškai Tesalonikiečiams, 2 laiškai Timotiejui, laiškas Titui, laiškas Pilemonui ir laiškas Žydams.

Kitų apaštalų 7 laiškai, vadinami katalikiškais, būtent: 2 laiškai šv. Petro, 3 laiškai šv. Jono, 1 laiškas šv. Jokūbo ir 1 laiškas šv. Judo.

Pranašų knygų tėra 1, būtent: šv. Jono Apreiškimo knyga.

Visos Šventojo Rašto Naujojo Įstatymo knygos parašytos graikų kalba.

5. Kas yra Šventoji Istorija ir ko ji mus moko?

Šventoji Istorija yra tai sutrumpintas Šventojo Rašto knygų atpasakojimas. Kaip Šventasis Raštas taip ir Šventoji Istorija yra Senojo ir Naujojo Įstatymo.

Šventoji Naujojo Įstatymo Istorija pasakoja, kaip Dievo siųstasis Išganytojas atpirko žmones ir kaip jie vėl liko Dievo vaikais.

Šventosios Istorijos įvykiams kartoti šiose knygelėse kiekvieno skyrelio gale dedama atatinkamų klausimų. Atsakymus į klausimus turi susirasti patsai mokinys. Ras jis juos tame pačiame skyrelyje, kurio gale yra pridėti klausimai.

Palestina Kristaus laikais

Padėtis. Palestina yra mažutė Azijos dalelė, Viduržemio jūros pakrantėje. Ji yra pietų kraštas. Išilgai turi apie 420 kilometrų, skersai apie 280 kilometrų.

Senovėje buvo Abraomo ir jo vaikų — žydų žemė. Ją supo valstybės: Finikija, Sirija, Mezopotamija, Asirija, Kaldėja, Pilistimai ir Aigiptas.

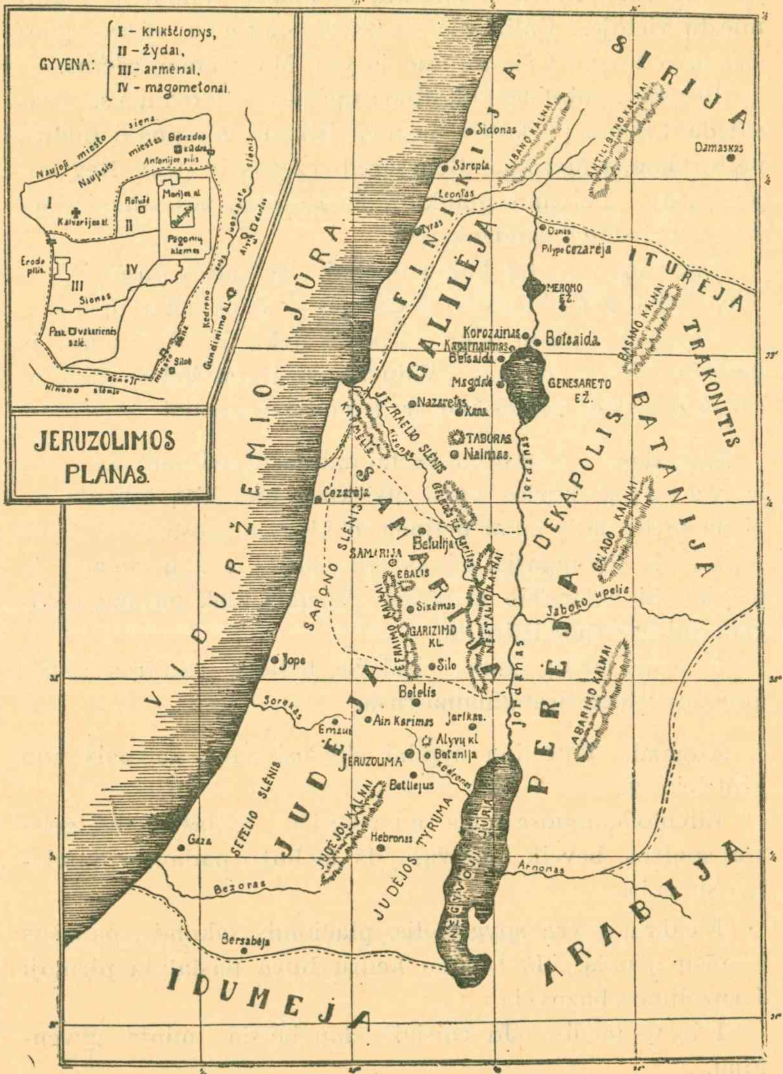
Kalnai. Palestina yra kalnuotas kraštas. Svarbesnieji kalnai tęsiasi iš šiaurės dviem virtinėm, t. y. Libano ir Antilibano kalnai. Nuo Antilibano į rytus eina Basano kalnai. Dar toliau į pietus — Galado kalnai. Į vakarus nuo Jordano yra Neftalio ir Taboro kalnai. Į pietus gi — Gelboės ir Efraimo kalnai, kurie vienu kampu prieidami prie Viduržemio jūros sudaro Karmelio kalną. Arti Negyvosios jūros yra Abarimo kalnai. Samarijos viduryje yra Ebalio ir Garizimo kalnai. Toliau į pietus — Judėjos kalnai. Jų viršūnės: Alyvų, Morijos ir Siono kalnai.

Lygumos bei slėniai. Iš slėnių svarbiausi: Jordano slėnis, Jezraelio slėnis, Sarono ir Sefelio slėniai. Mažesnieji: Terebinto, Akoro, Ebrono, Gabaono ir Juozapato slėniai.

Tyrumos. Palestinos tyrumos yra tokios vietos, kurios netinka žemės ūkiui, o sunaudojamos bandoms ganyti. Svarbiausios tyrumos: Judėjos, Betaveno ir Gabaono.

Vandens. Visą Palestinos vakarų šoną plauna Viduržemio jūra. Netoli nuo Jeruzolimos yra Negyvoji jūra. Ji pavadinta taip todėl, kad dėl vandens sūrumo

PALESTINA KRISTAUS LAIKAIS

joje negali gyventi žuvys, atplaukiančios Jordanu. Tiesa, yra ir tenykščių žuvų, bet jų nedaug ir labai mažos. Ta jūra atsirado Dievo sunaikintų Sodomos, Gomoros ir kitų miestų vietoje. Galilėjoje — Genesareto ežeras, gausus savo žuvų. Į šiaurę nuo jo yra Meromo ežeras.

Beveik vienintelė Palestinos upė — Jordanas. Prasideda Libano pašlaitėse ir teka išilgai Palestiną į pietus, perbėgdamas Meromo, Genesareto ežerus ir įteka Negyvojon jūron. Laivams plaukioti jis netinka, nes srauniai teka ir turi daug vandenkričių.

Kitos upės — tik kalnų upeliai. Iš kairės pusės į Jordaną įteka Karitas, o iš dešinės — Jaboko upelis.

Negyvojon jūron iš kairės pusės įteka Kedronas, iš dešinės — Arnonas. Viduržemio jūron įteka: Bezoro, Soreko, Kizono ir Leonto upeliai.

Klimatas. Palestinos metai dalinasi į dvi dali: žiemą ir vasarą, kurios ūmai atsiskiria nuo kita kitos, t. y. viena metų dalis labai lietinga, o kita — sausa.

Žiema (lietingasis laikas) prasideda spalių mėnesį ir trunka iki balandžio mėnesio. Kartais kiek pasninga, tačiau sniegas tuoj ištirpsta.

O kitas metų laikas visai be lietaus. Kaitros nudegina žolę; tada branginama rasa.

Augalai. Palestina žymiai skiriasi savo augalais nuo kitų kraštų.

Libano kalnuose auga akacija. Kietas medis, gelsvos spalvos, beveik nepūvąs. Iš jo buvo padaryta Sandoros skrynia.

Kedras yra spygliuotis, plačiomis šakomis, panašus į mūsų ąžuolą. Iš Libano kedrų buvo pastatyta pirmoji Jeruzolimos bažnyčia.

Figų medis. Jo vaisiais daugiausia minta gyventojai.

Granitinių obuolių medis nedidelis, aštriais dygliais. Jo gražūs ir gardūs obuoliai.

Alyvų medis laikomas Dievo palaimos ženklu. Neša daug vaisių, iš kurių gaunamas aliejus.

Palma, dideliais lapais, aukšta, vaisius duoda tik po penkerių, ar šešerių metų.

Terebintas turi ilgas šakas, auga nuošaliai. Savo didumu viliodavo žmones po juo laidotis.

Vynuogė. Kristaus laikais jų buvo labai daug. Iš vynuogių padarydavo taip stiprų vyną, kad jį reikėdavo atmiešti vandeniu.

Erškėtis, mažas medelis, ilgomis ir dagiais apaugusiomis šakomis. Iš jo buvo nupintas Kristui vainikas.

Iš žolių paminėtinas nardas. Iš jo gaunama kvepiančių sulčių, kuriomis Marija Magdalena patepė Kristui kojas.

Gyvuliai. Asilas naudojamas susisiekimui. Palestinoje jis ne niekinamas, bet gerbiamas.

Asilėnas — mišinys iš asilo ir arklio.

Kupranugaris buvo vartojamas per tyrumas keliaujant.

Liūtai Palestinoj buvo nedideli, persų liūtais vadinami.

Antilopės, o ypač jų rūšis gazelė, minima kaipo grožio simbolis.

Buvo taip pat vilkų, laukinių šunų ir kiškių.

Iš naminių gyvulių pažymėtini: arkliai, karvės, kiaulės, avys, ožkos, šunys ir katės.

Paukščiai. Gandras buvo laikomas geru pavyzdingu vaikų augintoju.

Strausas buvo žiauriuoju vadinamas, nes savo vaikais nesirūpina.

Karveliai buvo vartojami aukoms. Jie buvo malonumo ir romumo pavyzdys.

Putpelės skraido būriais, o įvargusias lengvai galima rankomis pagauti. Jomis žydai mito tyruose.

Pelikanas. Jo vardas ebraiškai reiškia „tas, kurs atvemia“, nes surinktą maistą vaikams atryja. O kaip maža belieka, spaudžia snapu krūtinę ir kartais susikruvina. Iš čia kilo pasaka, esą pelikanas savo krauju maitinąs vaikus.

Buvo taip pat nemaža vištų, kregždžių, kurapkų ir žvirblių.

Vabzdžiai. Žydai versdavosi bičių ūkiu ir turėjo bitynus.

Užpuldavo žydų laukus skėriai ir sunaikindavo viską.

Purpura, nedidelis vabzdys, iš kurio finikiečiai gaudavo raudonų dažų.

Skorpijonas, labai kenksmingas gyvybei.

Palestinos padala. Palestina buvo dalinama: į šiapus Jordano kraštą ir į anapus Jordano kraštą. Šiapus Jordano kraštas buvo dalinamas: į Judėją, Galilėją ir Samariją. Anapus Jordano kraštas: į Perėją, Bataniją, Trakonitį, Iturėją ir Dekapolį.

Palestinos miestai. Galilėjoje: Kaparnaumas prie pat Genesareto ežero. Krozainas, Betsaida, Magdalė ir kiti. Kana, Nazaretas, netoli Genesareto ežero.

Samarijoje: Samarija, Sikėmas, Betulija, ir kiti.

Judėjoje: Bersabėja, Jėrikas, Betalis, Betliejus ir Judėjos sostinė — Jeruzolima.

Kristui gimus, visą Palestiną valdė žiaurusis E r o d a s. Jam mirus, Romos valdžia Palestiną padalino trims jo sūnums. Judėja atiteko, taip pat žiauriam, E r o d u i A r k e l a j u i. Už dideles skriaudas žydai įskundė jį Romos valdžiai, kuri tuoj Arkelajų ištrėmė, o jo vieton Judėjos valdytoju paskyrė romėną P i l o t ą. Jisai teisė ir leido žydams nukryžiuoti mūsų V i e š p a t į J ė z ų K r i s t ų.

Dievas, daug sykių ir tūleriopu būdu kalbėjęs kitados tėvams

per pranašus,

paskiausiai, šiomis dienomis, kalbėjo mums

per Sūnų.

Laiškas Žydams 1, 1—2.

I. Jėzaus gimimas ir jaunystė

1. Jono Krikštytojo užgimimo apreiškimas.

(1. Žydų kunigai ir jų pareigos). Visa žydų tauta turėjo tik vieną labai didelę ir gražią Jeruzolimos bažnyčią. Kunigų betgi pas žydus buvo gana daug, nes visa Lėvio padermė buvo kunigų padermė. Žydų kunigai negyvendavo vienoje kurioje vietoje, bet būdavo išsimėtę po visus savo krašto miestus ir miestelius. Jeruzolimos bažnyčioje jie tarnaudavo prisilaikydami tam tikros nustatytos eilės, po savaitę per pusmetį. Atlikęs bažnyčioje savo kunigiškų pareigų savaitę, kunigas grįždavo namolei ir vėl laukdavo savo eilės.

(2. Zakarijas ir Elžbieta buvo dievobaimingi žydai). Viešpataujant Judėjoje karaliui Erodui, nedideliame to krašto Ain-Karimo miestelyje gyveno Senojo Įstatymo kunigas Zakarijas su savo žmona Elžbieta. Abudu juodu buvo tikrai dievobaimingu ir jau itin apyseniu. Vaikų juodu neturėjo, bet dažnai melsdavosi, kad Dievas duotų jiems susilaukti bent vieno sūnelio.

(3. Angelas prižada Zakarijui sūnų). Vieną kartą teko Zakarijui iš eilės tarnauti Jeruzolimos bažnyčioje. Jam buvo paskirta: eiti kasdien į bažnyčios vidų ir ant smilkymo aukuro atnašauti Dievui smilkylus. Zakarijas šventai atlikdavo tą savo pareigą. Vieną dieną, kada didžiausia žmonių minia meldėsi prieangyje, Zakarijas įėjo į bažnyčią ir atnašavo smilkylus. Čia staiga paliai patį smilkymo aukurą pasirodė Zakarijui arkangelas Gabrielis. Zakarijas taip nustebo ir nusigando, kad nežinojo nė ką bedaryti. Nustebusiam kunigui arkangelas tarė: „Nebijok,

Zakarijau! Tavo prašymas yra Dievo išklausytas. Tavo moteris, Elžbieta, pagimdys tau sūnų, kurį pramink J o n u. Jis bus didis šventasis ir didis pranašas! Jis bus Išganytojo pranokėjas ir parodys jį žmonėms“.

(4. Zakarijas abejoja ir lieka nubaustas). Zakarijas dar labiau nustebo ir tiesiog nenorėjo tikėti angelo žodžiais. Jis pasidrąsinęs net paklausė arkangelo: „O iš kur aš sužinosiu, kad visa tai tikrai įvyks?“ Arkangelas atsakė: „Aš esu Dievo pasiuntinys Gabrielis. Ką tau sakiau, sakiau Dievo lieptas. Tu nori ženklo — tai, štai, tau ir ženklas. Iki toliai, kol įvyks mano pasakytieji žodžiai, kol gims tau sūnus, tu būsi nebylys“. Taręs tuos žodžius arkangelas dingo. Pabaigęs smilkymo apeigą, Zakarijas išėjo iš bažnyčios. Tebesimeldžiantieji prieangyje žmonės nekantriai jo laukė, nes šį kartą Zakarijas kiek ilgėliau buvo bažnyčioje užtrukęs. Jis nebegalėjo suteikti palaiminimo, o tik ženklais parodė žmonėms matęs regėjimą ir nebegalįs kalbėti. Žmonės labai stebėjosi, betgi nežinojo, kas atsitiko. Užbaigęs savo tarnavimo savaitę, Zakarijas sugrįžo į Ain-Karimą.

Kiek pas žydus buvo bažnyčių? Ar daug kunigų? Kur kunigai gyvendavo ir kaip tarnaudavo bažnyčioje? Kur gyveno kunigas Zakarijas? Kas buvo jo žmona? Ko juodu Dievo prašė? Ką apreiškė Zakarijui arkangelas? Dėlko Zakarijas paliko nebylys?

---

2. Marijos jaunystė. Marija renkama Jėzaus Motina.

(1. Marijos kūdikystė ir gyvenimas Jeruzolimoje). Jeruzolimoje gyveno viena dievobaiminga šeimyna. Tos šeimynos tėvai vadinosi J o k i m a s ir O n a. Abu buvo kilę iš Dovydo giminės. Turėjo juodu dukterį, vardu M a r i j a. Marija buvo graži, skaisti mergaitė. Mylėjo ji savo tėvelius, ir tėvai labai ją mylėjo, nes angelas jiems buvo

apreiškęs, kad tai būsiąs nepaprastas vaikas. Ir tikrai. Vos tik Marijai sukako treji metai, ji paaukojo save Dievo tarnystei. Tuo tikslu Marija padarė amžinos nekaltybės apžadus ir kartu su kitomis nekaltomis mergaitėmis apsigyveno prie Jeruzolimos bažnyčios. Čia buvo tam tikra tokioms nekaltoms mergaitėms vieta. Jas čia mokė, jos čia melsdavosi ir dirbdavo kai kuriuos darbus: plaudavo ir taisydavo bažnytinius rūbus, valydavo šventus indus ir t. t. Išbuvusios čia tam tikrą metų skaičių visos tos nekaltos mergaitės vėl grįždavo į pasaulį ir galėdavo tekėti. Taigi ir Marija baigė savo Dievui pažadėtą tarnystę tik keklioliką metų išgyvenusi prie Jeruzolimos bažnyčios.

(2. **Marijos sužiedavimas su Juozapu**). Išeidama pasaulin, Marija pagal žydų paprotį turėjo susižieduoti. Ji susižiedavo su Dovydo karaliaus kilmės vyru J u o z a p u. Juozapas buvo neturtingas, bet dievobaimingas ir šventas vyras. Po susižiedavimo Marija apsigyveno nedideliame N a z a r e t o miestelyje, kur jos sužieduotinis Juozapas vertės dailidės amatu.

(3. **Marijos pasižeminimas**). Tai buvo laikas, kada jau turėjo ateiti senai Dievo pažadėtasis Išganytojas. Visa žydų tauta jo laukė ir karštai meldė Dievą, kad tik greičiau jį atsiųstų. Laukė labai Išganytojo ir Marija. Iš savo šalies ji nieko kita taip netroško, kaip likti tarnaite tos, kuri bus Dievo išrinkta Išganytojo motina. Tas Marijos pasižeminimas taip patiko Dievui, kad ji pati buvo Dievo išrinkta tąja I š g a n y t o j o m o t i n a. O tai įvyko šitaip.

(4. **Angelas atneša Marijai žinią**). Jau praėjo šeši mėnesiai nuo to laiko, kaip arkangelas Gabrielis apreiškė kunigui Zakarijui Šv. Jono užgimimą. Dabar tą patį Gabrielį arkangelą nusiuntė Dievas į Nazareto miestelį, pas Mariją. Atėjęs pas ją angelas tarė: „Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi. Pagirta tu tarp moterų!“ Marija tai išgirdusi, nusigando angelo žodžių ir manė sau, koks tai yra tas pasveikinimas. Angelas, ramindamas ją, tarė:

„Nebijok, Marija, nes tu radai malonę pas Dievą! Štai, pradėsi įsčiuje, pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu J ė z u s. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnumi!"

(5. Marija pasiduoda Dievo valiai). Marija paklausė angelo: „Kaip gi tai įvyks, kad aš esu padariusi amžinos nekaltybės apžadus?" Angelas tuojau jai atsakė: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Šventasai, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sūnus. Štai tavo giminaitė, Elžbieta, irgi susilauks sūnaus, nes nėra dalyko, negalimo Dievui!" Čia Marija nuolankiai tarė: „Š t a i, a š V i e š p a t i e s tarnaitė, teesie man, kaip tu pasak e i!" Tą pačią valandą Marija liko Išganytojo Motina, ir angelas išnyko.

Angelas tarė: „Sveika, malonės pilnoji"...
(žiūr. 15 pusl.)

Šitam taip svarbiam žmonijos istorijoje įvykiui atminti Bažnyčia kasmet k o v o 25 d. švenčia A p r e i š k i m o šventę.

Kaip vadinosi Marijos tėvai? Kur Marija gyveno ir ką veikė iki susižiedavimo? Su kuo Marija susižiedavo? Kur Juozapas su Marija apsigyveno? Už kokią dorybę Dievas išrinko Mariją Išganytojo motina? Kaip tai įvyko?

---

3. Marija aplanko Elžbietą. Jono gimimas.

(1. Marija aplanko Elžbietą). Marija, sužinojusi iš Gabrielio arkangelo, kad jos artima giminaitė, Zakarijo žmona, Elžbieta, susilauks pagaliau sūnaus, nutarė neatidėliodama ją aplankyti ir pasveikinti. Iš Nazareto į Ain-Karimą buvo maždaug trijų dienų kelionės kelias. Marija pati viena, pėsčia leidosi į kelionę, ir laimingai atkeliavo į Ain-Karimą. Įėjusi į kunigo Zakarijo namus, ji nuoširdžiai pasveikino Elžbietą. O Elžbieta pasidarė pilna Šventosios Dvasios ir, sužinojusi Mariją esant aprinktą Išganytojo Motina, didžiu balsu sušuko: „P a g i r t a t u t a r p m o t e r ų i r p a g i r t a s t a v o į s č i o s v a i s i u s! Ir iš kur man tai, kad mano Viešpaties Motina ateina pas mane?“

(2. Marija garbina Dievą). Marija, išgirdusi Elžbietos sveikinimą, Šventosios Dvasios pagauta, garbino Dievą gražiausia Naujajame Įstatyme jos pačios čia pat sudėta giesme: „M a n o s i e l a g a r b i n a V i e š p a t į, i r m a n o d v a s i a d ž i a u g i a s i D i e v u j e, m a n o I š g a n y t o j u j e!“ Marija viešėjo Zakarijo namuose tris mėnesius, o paskui vėl sugrįžo į Nazaretą.

(3. Zakarijui duotasis pažadėjimas įvyksta). O tuo tarpu įvyko Dievo duotasis Zakarijui pažadėjimas, ir jo žmona Elžbieta pagimdė sūnų.

(4. Tėvai praminė vaiką Jonu). Aštuntą po vaiko gimimo dieną žydų kūdikiams paprastai yra duodamas vardas. Taip buvo ir šį kartą. Aštuntoje dienoje Zakarijo namuose susirinko daug jo kaimynų ir giminių, kurie gerbdami seną tėvą rengėsi gimusį vaiką praminti tėvo vardu, Zakariju. Bet atsiliepdama kūdikio motina tarė: „Visai

ne. Vaikas vadinsis J o n a s!“ Giminės ir kaimynai jai sakė: „Kaip gi tai gali būti? Juk nėra nė vieno tavo giminėje, kurs vadintųsi tuo vardu. Geriau paklauskime tėvo!“ Ir jie prisiartinę ženklais klausė kunigo Zakarijo, kokiu vardu turi būti pramintas vaikas. Zakarijas, pareikalavęs rašomosios lentelės, parašė žodžius: „Jo vardas — J o n a s!“ Ir tuojau atsivėrė Zakarijo burna, ir jo liežuvis atsirišo, ir jis kalbėjo, garbindamas Dievą. Visi, kurie tai matė ir girdėjo, labai stebėjosi, dėjo tai sau į širdį ir vienas kito klausė: „Kas, kaip manai, bus tas vaikas?“

(5. Jonas išeina į tyrus). Jonas visą savo jaunystės amžių praleido tėvų namuose, o paskui paliko tėvus ir išėjo į tyrus.

Labai graži kasdieną kalbamoji maldelė „Sveika Marija“ yra sudėta iš šių dalių: iš arkangelo žodžių, pasakytų Marijai, iš Elžbietos žodžių, pasakytų Marijai, ir iš trumpos Bažnyčios maldelės — „Šventoji Marija“.

Elžbietą sveikinant, Marijos sudėtoji giesmė „Mano siela garbina Viešpatį“ (lotyniškai — M a g n i f i c a t —) yra giedama po 5 psalmių, atsistojus, kiekvienuose mišparuose.

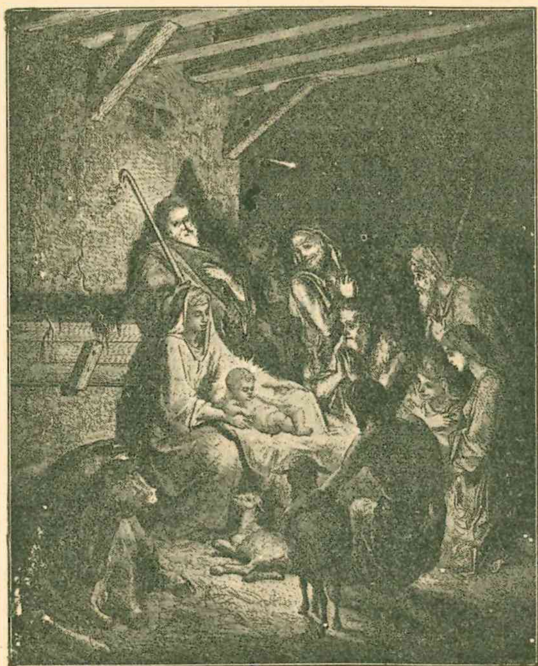
Kokiais žodžiais Elžbieta pasitiko Mariją? Kokia giesme Marija garbino Dievą? Kokiu vardu praminė Zakarijas savo sūnų? Ar ilgai Jonas gyveno pas tėvus?

---

4. Kristaus gimimas. Piemenėlių pasveikinimas. Kūdikėliui suteikiamas Jėzaus vardas.

(1. Jėzus gema Betliejuje). Romos ciesorius A u g u s t a s išleido įsakymą surašyti visus savo valstybės gyventojus. Kiekvienas turėjo įsirašydinti ten, iš kur jis arba jo tėvai buvo kilę. Marija ir Juozapas abu buvo kilę iš karaliaus Dovydo giminės, taigi ir įsirašydinti juodu nuvyko į B e t l i e j ų, kuris nuo senų senovės priklausė Do-

vydo šeimynai ir kuriame gyveno jų proseneliai. Atkeliavę į Betliejų, Juozapas ir Marija rado tiek daug sukeliavusių įsirašydinti į tą miestą žmonių, kad juodu nieku būdu nebegalėjo gauti sau nakvynės pačiame mieste. Tad išėjo iš miesto ir apsinakvojo lauke, viename apleistame tvartelyje, į kurį kartais vietos piemenys suvarydavo nakties laiku savo bandas. Tad čia, tame apleistame tvartelyje, gruodžio mėnesio 25 dieną, pačiame vidunaktyje, ir gimė keturis tūkstančius metų lauktasis pasaulio Išganytojas. Marija suvystė vaikelį vystyklais ir paguldė prakartėje ant šieno.

Piemenėliai suklaupę pasveikino vaikelį . . .
(žiūr. 20 pusl.)

(2. Angelai skelbia Jėzaus gimimą). Nors tokiame neturte ir visų apleistas gimė Išganytojas, tačiau jojo gimimas sujudino dangų ir žemę. Buvo taip. Netoliese nuo tvartelio Betliejaus piemenėlių būrys budėjo ir sergėjo tą naktį savo bandas. Tik štai, pačiame vidunakty, nepaprasta dangaus šviesa apšvietė staiga juos visus ir jiems

pasirodė angelas. Piemenėliai labai nusigando. Bet angelas juos nuramino ir tarė: „Nebijokite! Nes štai, aš skelbiu jums didį džiaugsmą! Šiandieną jums gimė Dovydo mieste Išganytojas. Jis yra Kristus, Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje. Skubėkite į tvartelį!“ Tai pasakius, prie šito angelo ūmai atsirado daugybė kitų angelų, kurie garbino Dievą ir giedojo: „Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms!“

(3. Piemenėliai skubiai eina į tvartelį). Kada angelai išnyko, piemenys atėjo skubindamies į tvartelį ir rado ten Mariją, Juozapą ir kūdikį, paguldytą prakartėje, kaip jiems buvo angelas sakęs. Piemenėliai suklaupę pasveikino vaikelį. Paskui jie grįžo atgal prie savo bandų garbindami Dievą ir skelbė visiems, ką jie buvo matę ir kas jiems buvo pasakyta apie tą kūdikį. Visi, kurie tai girdėjo, labai stebėjosi.

(4. Kūdikėlis gauna Jėzaus vardą). Aštuntą dieną, kaip tai arkangelas Gabrielis buvo apreiškęs, kūdikis buvo pramintas vardu Jėzus. Vardas Jėzus reiškia — Išganytojas.

Kristaus Viešpaties užgimimui atminti Bažnyčia nuo senų senovės gruodžio mėn. 25 d. švenčia Kalėdų šventes. Kūčių naktį 12 valandą yra laikomos „Piemenėlių Mišios“, visose bažnyčiose rengiami yra „Betliejukai“ ir giedamos gražios kalėdinės giesmės.

Koks ciesorius įsakė surašydinti savo valstybės žmones? Dėlko Juozapas ir Marija ėjo į Betliejų? Kur juodu apsinakvojo? Kada gimė Išganytojas? Kas pirmiausia jį pasveikino? Ką reiškia Jėzaus vardas?

---

5. Kristaus aukojimas Bažnyčioje.

(1. Kūdikėlį Jėzų aukoja Bažnyčioje). Kai Jėzui sukako keturios dešimtys dienų, Marija ir Juozapas nunešė jį į Jeruzolimą, kad statytų jį Viešpaties akivaizdoje, kaip parašyta Viešpaties įstatyme: „Kiekvienas vyriškis, pirmgimis, bus pašvęstas Viešpačiui". Ir atnešė auką, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme, dvejetą purplelių arba du jaunu balandžiu.

(2. Simeonas sveikina pasaulio Išganytoją). Ir štai Jeruzolimoje buvo žmogus, vardu Simeonas. Tas žmogus buvo teisus ir dievobaimingas, laukiąs Izraelio paguodos, ir šventoji Dvasia buvo jame. Jam buvo šventosios dvasios apreikšta, kad jis neišvysiąs mirties, kol pirma nebus matęs Viešpaties Pateptojo. Dvasios paragintas jis atėjo į bažnyčią. Įnešant gimdytojams vaikelį Jėzų, jis paėmė jį į savo rankas, garbino Dievą ir tarė: „Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi kalbėjęs, ramybėje, nes mano akys matė tavo Išganymą, kurį prirengei visų tautų akivaizdoje, šviesą pagonims apšviesti ir tavo tautos Izraelio garbę". Juozapas ir Marija stebėjosi tais dalykais, kurie buvo apie jį sakomi. O Simeonas palaimino juos ir tarė jo motinai Marijai: „Štai, šitas pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys".

(3. Pranašė Ona garbina Viešpatį). Buvo taip pat pranašė Ona, Panuėlio duktė, iš Asero giminės. Ji buvo labai pasenusi. Po savo mergystės ji buvo gyvenusi septynerius metus su savo vyru, o dabar buvo aštuonių dešimtų ketverių metų našlė. Ji neatsitraukdavo nuo bažnyčios, tarnaudavo Dievui naktį ir dieną pasninkais ir maldomis. Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino Viešpatį ir kalbėjo apie jį visiems, kurie laukė Izraelio atpirkimo.

Padarę visa, kaip reikalavo Viešpaties įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą.

Ką daro Marija ir Juozapas sukakus Kūdikėliui Jėzui 40 dienų? Kokias dovanas atnešė Marija ir Juozapas? Koks kunigas laimino Kūdikėlį Jėzų? Ką pranašavo Simeonas Marijai? Kas dar dalyvavo aukavime?

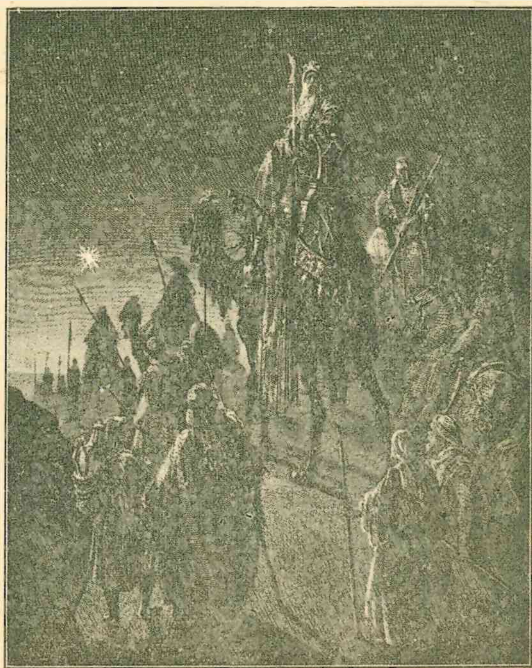
6. Išminčiai garbina Kūdikėlį Jėzų. Šventoji Šeimyna bėga Aigiptan ir grįžta į Nazaretą.

(1. Išminčiai ieško Kūdikėlio Jėzaus Jeruzolimoje). Išganytojo gimimą Dievas parodė ir toli nuo Palestinos gyvenančioms tautoms.

Praslinko keliolika dienų nuo Kūdikėlio Jėzaus gimimo. Į Jeruzolimą atkeliavo iš tolimos Rytų šalies trys Išminčiai ir kreipdamiesi į žydų karalių Erodą klausė jo: „Kame yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme jo žvaigždę Rytų krašte ir atėjome jo pagarbinti“. Tai išgirdęs karalius Erodas nusigando, o draug su juo ir visa Jeruzolima. Mat, jis bijojo, kad gimusis vaikelis nenuverstų jo nuo sosto ir patsai nepaliktų jo vietoje žydų karaliumi. Erodas tat nutarė visų pirma sužinoti, kur tasai naujasis karalius gimė. Tatai jam buvo reikalinga, nes jis rengėsi gimusį kūdikėlį nužudyti. Tuo tikslu Erodas sukvietė visus vyriausius kunigus ir Rašto žinovus tautoje ir teiravosi iš jų, kame Kristus turėjo gimti. Rašto žinovai ir kunigai aiškiai karaliui atsakė, kad Išganytojas gimsiąs Betliejuje, nes taip esą pranašo pasakyta. Tada Erodas slapta pasivadinęs Išminčius, rūpestingai iškvotė iš jų, kada jiems žvaigždė pirmą kartą pasirodžiusi ir, siųsdamas juos į Betliejų, pasakė: „Eikite ir rūpestingai klauskitės apie vaikelį! O radę jį, duokite žinią man, kad ir aš galėčiau nuėjęs jį pagarbinti“!

(2. Išminčiai randa Jėzų Betliejuje). Išminčiai, išklausę karaliaus kalbos, iškeliavo. Ir pasidarė stebuklas. Vos tik

jie išėjo iš Jeruzolimos, kaip štai, vėl išvydo tą žvaigždę, kurią buvo matę Rytų šalyje. Pamatę žvaigždę, Išminčiai labai apsidžiaugė. Ta žvaigždė ėjo prieš juos ir rodė jiems kelią, koliai atėjus sustojo viršuje vietos, kur buvo vaikelis. Tai buvo Betliejaus stainelė. Suėję į vidų, Išminčiai rado vaikelį su jo motina Marija, ir, rytiečių papročiu, parpuolę žemėn, pagarbino jį. Paskui jie atidengė savo turtus ir atnašavo jam dovanų: aukso, smilkylų ir myros. Ryt dieną jie buvo jau beketiną grįžti Jeruzolimon. Tačiau įvyko kitaip. Naktį per sapną jie gavo įspėjimą, kad nebegrįžtų atgal pas Erodą. Taip ir padarė. Ryto metą Išminčiai pakilo, ir kitu keliu sugrįžo į savo šalį.

Žvaigždė ėjo prieš išminčius ir rodė jiems kelią . . .
(žiūr. 23 pusl.)

(3. Šventoji Šeimyna bėga į Aigiptą). Išminčiams iškeliavus, štai, tą pačią naktį Viešpaties angelas pasirodė sapne Juozapui ir tarė: „Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną ir bėk į Aigiptą! Būk tenai, koliai tau pasakysiu, nes Erodas ieško vaikelio ir nori jį nužudyti!“ Juozapas atsikėlęs

pasiėmė vaikelį, jo motiną ir nakčia iškeliavo į Aigiptą.

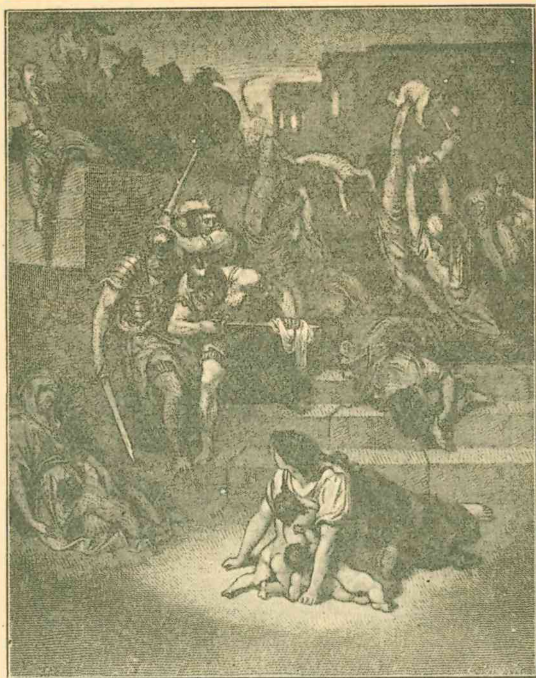
(4. Erodas žudo nekaltus kūdikius). Erodas, matydamas, kad jį Išminčiai nuvylė, labai, labai įpyko. Tąt nieko nelaukdamas jis nusiuntė savo kareivius ir išžudė visus buvusius Betliejuje ir jo apylinkėse vaikus, pradedant nuo dviejų metų ir jaunesnius. Už tas nekaltų kūdikių žudynes Dievas neilgai trukus Erodą teisingai nubaudė. Tas negailestingas karalius gyvas bebūdamas supuvo ir kentėdamas didžiausius sopulius mirė.

Juozapas pasiėmė vaikelį, jo motiną, ir iškeliavo į Aigiptą... (žiūr. 24 pusl.)

(5. Šventoji Šeimyna grįžta iš Aigipto ir apsigyvena Nazarete). Erodui mirus, Viešpaties angelas vėl apsireiškė sapne Juozapui Aigipte ir tarė: „Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną ir eik į Izraelio žemę, nes jau mirė tie, kurie ieškojo vaikelio gyvybės!“ Juozapas atsikėlė, paėmė vaikelį ir jo motiną, ir sugrįžo į Izraelio žemę. Betgi čia išgirdęs,

kad Judėjoje karaliauja Erodo sūnus Arkelajus, bijojo tenai eiti ir, įspėtas sapne, pasitraukė į Galilėjos šalį. Tenai apsigyveno Nazareto mieste, kad išsipildytų pranašų žodžiai, kurie sakė: „Jį vadins Nazaretiečiu". O vaikelis Jėzus augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo jame.

Erodas nusiuntė savo kareivius ir išžudė visus buvusius Betliejuje vaikus... (žiūr. 24 pusl.)

Išminčių kelionei Betliejun paminėti Bažnyčia sausio mėnesio 6 d. švenčia Trijų karalių šventę. Tą dieną bažnyčioje švenčiama ir dalinama žmonėms: auksas, smilkylai ir myra. O Trijų Karalių išvakarėse žmonės visų savo namų duris išrašo šiomis trimis raidėmis: G + M + B. Tos raidės reiškia išminčių vardus, nes jie, anot padavimo, vadinęsi — Gasparas, Merkelis ir Baltazaras.

Kaip Išminčiai sužinojo Išganytojo gimimą? Ko jie atkeliavo Jeruzolimon? Kodėl gimusio karaliaus bijojo Erodas?

Ką jis sumanė padaryti? Kaip Išminčiai rado Jėzų Betliejuje? Kokias jie jam davė dovanas? Dėlko Erodas išžudė Betliejaus kūdikius? Kur Šventoji Šeimyna gyveno sugrįžusi iš Aigipto?

---

7. Dvylikos metų Viešpats Jėzus bažnyčioje. Jo gyvenimas Nazarete.

(1. Jėzus pasilieka bažnyčioje). Marija ir Juozapas buvo tikrai dievobaimingi žydai. Stropiai pildė juodu visus Dievo ir Mozės įsakymus. Velykų šventėms keliaudavo juodu iš Nazareto į Jeruzalės bažnyčią. Taip būdavo kasmet. Kartą, eidami Velykų šventėms į Jeruzolimą, jie vedėsi drauge ir Kūdikėlį Jėzų. Jam tada jau buvo dvylika metų. Šventėms pasibaigus, kada Marija ir Juozapas grįžo namolei, mažėlis Jėzus nuo jų atsiskyrė ir pasilikc Jeruzolimoje. Motina ir globėjas to visai nepastebėjo. Nematydamu vaikelio su savim, juodu pamanė jį esant keliaujančiųjų tarpe ir nuėjo

Jėzus buvo mokytojų ir Rašto žinovų tarpe, klausėsi jų kalbų ir pats duodavo klausimų... (žiūr. 27 pusl.)

vienos dienos kelionės kelią. Vakare, atėję į nakvynę, kur ketino nakvoti ir kur susiėjo visi keliaujantieji į tą šalį, ieškojo jie vaikelio Jėzaus tarp genčių ir pažįstamų, bet niekur jo nerado.

(2. **Jėzaus atradimas**). Nesuradusiu vaikelio pakeliui, Marija su Juozapu tuojau kėlėsi ir sugrįžo į Jeruzolimą. Išieškojo visą miestą, ir čia jo rasti negalėjo. Ir tik trečią dieną surado juodu Jėzų vienoje prie bažnyčios buvusioje susirinkimų salėje. Jėzus sėdėjo mokytojų ir Rašto žinovų tarpe, klausėsi jų kalbų ir pats duodavo klausimų. O visi, kurie jį girdėjo, stebėjosi jo išmanymu ir jo atsakymais. Marija ir Juozapas, pamatę Jėzų, nustebo ir iš džiaugsmo pradėjo verkti. Paskui jo motina jam tarė: „Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojova tavęs!" O Jėzus jiems atsakė: „Kam manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra Mano Tėvo?"

(3. **Jėzus visų dorybių pavyzdys**). Tai pasakęs, Kūdikėlis Jėzus atsikėlė, paliko susirinkimą ir iškeliavo su motina ir globėju į Nazaretą. Čia Jėzus buvo jiems paklusnus ir augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.

(4. **Jėzaus gyvenimas Nazarete yra didžiausias stebuklas**). Viešpats Jėzus išgyveno Nazarete iš viso trisdešimt metų. Be aukščiau aprašytojo atsitikimo Jeruzolimos bažnyčioje nieko daugiau apie Jėzaus gyvenimą Nazarete nežinome. Mat, Viešpats Jėzus nuo pat mažens buvo tikras Dievas ir tikras žmogus, nors visada buvo gailestingiausias, išmintingiausias ir švenčiausias, bet taip mokėjo visa tai nuo žmonių akių paslėpti, kad visi jį laikė paprastu ir sau lygiu žmogumi. O tuo tarpu tai ir yra nuolatinis ir didžiausias Jėzaus stebuklas. Juk Jėzus buvo Dievo Sūnus ir tikras Dievas. Ar žmonės tai matė? Ne. Jie tik matė, kad Jėzus paprastas dailidė ir

tiek. Tas vienas stebuklas rodo, kad Jėzus yra tikras Dievas. Joks žmogus iki šioliai panašiai padaryti neįstengė ir neįstengs. Tai ne žmogaus darbas. Žmogus, kaip tyčia, savo išmintimi, gabumais, jėgomis visur giriasi, visiems tai rodo.

Ko Jėzus buvo pasilikęs Bažnyčioje? Kaip jį atrado? Ar Jėzus klausė Marijos ir Juozapo? Kur Jėzus gyveno iki trisdešimtų metų? Dėlko Jėzaus gyvenimas Nazarete yra didelis stebuklas?

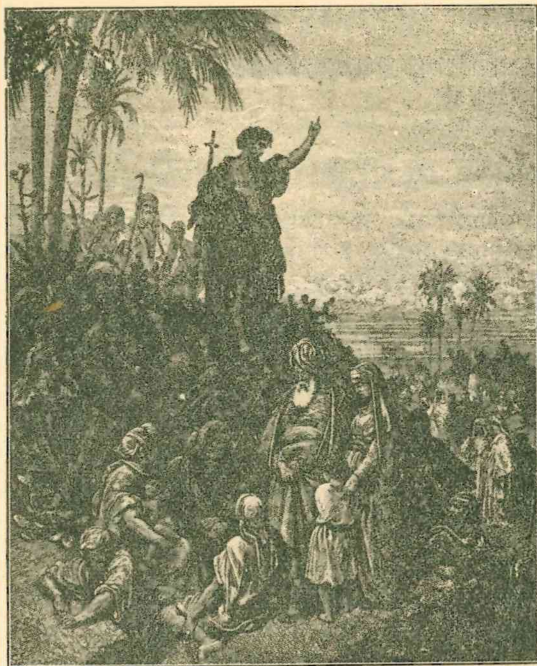
II. Viešasis Jėzaus gyvenimas

8. Jėzaus pranokėjas Jonas.

(1. Jonas sako pamokslus ir krikštija). Sulaukęs trisdešimtų metų Viešpats Jėzus paliko gimtąjį Nazaretą ir pradėjo pasaulio atpirkimo darbą. Išganytoją žmonėms parodyti buvo siųstas Jonas. Zakarijo sūnus, Jonas, dar jaunas bebūdamas, paliko tėvų namus ir išėjo į tyrus. Čia jisai gyveno it koks atsiskyrėlis. Mito skėriais ir laukinių bičių medum, dėvėjo paprastą iš kupranugario plaukų nuveltą apsiaustą, gėrė tik gryną vandenį. Taip prisirengęs Jonas atėjo iš tyrų į Jordano apylinkes. Tai buvo laikas prieš pat Jėzaus viešąjį pasirodymą. Visi žmonės buvo išsiilgę Išganytojo ir labai jo laukė. Tuo tarpu pasirodo Pajordany Jonas. Jo išvaizda, rimtumas ir šventumas greitai sutraukė į Jordano apylinkes minių minias. Visi norėjo pamatyti tą nepaprastą vyrą. Kai kurie net manė, ar nebūsiąs čia patsai Išganytojas. Žmonės plaukte plaukė pas Joną į Pajordanį. O Jonas aiškiu ir galingu balsu kalbėjo minioms: „Aš, tiesa, krikštiju jus vandenimi atgailai. Laukite tačiau to, kurs po manęs ateina! Jis yra galingesnis už mane, jis krikštys jus Šventojoje Dvasioje. Jis jau čia pat, jis tuojau pasirodys! Ruoškitės tinkamai jį patikti. Darykite atgailą, taisykitės, nes dangaus karalystė jau visai prisiartino!“ Darančius atgailą ir norinčius pasitaisyti žmones Jonas ten pat Jordane krikštijo, dėl to jis ir liko pramintas Krikštytoju.

(2. Jonas nurodo atskiriems luomams, kaip sutikti Kristų). Kai Jonas pamatė daug parisiejų ir sadukiejų, atėjusių į jo krikštą, jis jiems tarė: „Angių veisle, kas jus pamokė bėgti nuo ateinančios rūstybės? Duokite

tat vertingų atgailos vaisių! Ir nesisakykite sau vieni: Tėvą turime Abraomą! Nes aš sakau jums, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų. Kirvis jau pridėtas prie medžių šaknų. Kiekvienas medis, kurs neduoda gero vaisiaus, bus iškirstas ir įmestas į ugnį". Tada klausė jo minios: „Ką mes turime daryti?" Jis atsakė: „Kas turi dvi jupi, teduodie vieną beturčiui, ir kas turi ko valgyti, taip pat tedarai!"

Žmonės plaukte plaukė pas Joną į Pajordanį...
(žiūr. 29 pusl.)

Taip pat ir muitininkai atėjo krikštytis ir klausė jo: „Mokytojau, ką mes turime daryti? Jis jiems kalbėjo: „Nereikalaukite nieko daugiau, kaip jums nustatyta".

Ir kareiviai klausė jo sakydami: „O mes ką turime daryti?" Jis jiems tarė: „Niekam nedarykite prievartos, neskriauskite ir tenkinkitės savo alga!"

Jono krikštas reiškė atgailą ir vidujinį norą pataisyti gyvenimą.

Apie ką sakė savo pamokslus Jonas? Kaip jis mokė žmones ir atskirus luomus patikti Kristų? Dėlko jis vadinamas Jonu Krikštytoju? Ką reiškė jo teikiamas krikštas?

---

9. Jėzaus krikštas, pasninkas ir piktosios dvasios gundymas. Štai, Dievo Avinėlis!

(1. Jonas krikštija Jėzų). Kada taip Jonas krikštijo ir rengė žmones Išganytoją patikti, atėjo iš Galilėjos į Pajordanį ir patsai Jėzus pas Joną pasikrikštyti. Pradžioje Jonas, žinodamas Jėzų esant Dievo Sūnų ir neturint jokios nuodėmės, visai nenorėjo jo krikštyti. Bet Jėzus pasakė, kad tokia yra Dievo valia ir kad taip pridera. Jonas, tai išgirdęs, nebesipriešino. Jėzus įbrido Jordano upėn, ir Jonas jį pakrikštijo.

Jėzus įbrido Jordano upėn, ir Jonas jį pakrikštijo... (žiūr. 31 pusl.)

(2. Dievas Tėvas skelbia Jėzų savo Sūnumi). Vos tik Jėzus išėjo iš vandens, atsivėrė dangus, Šventoji Dvasia

balandžio pavidalo nužengė ant jo, ir balsas iš dangaus tarė: „Tasai yra mano numylėtasai Sūnus, kuriame aš turiu sau pasimėgimo!“

(3. Piktoji dvasia trimis atvejais gundo Jėzų). Tuojau po krikšto Jėzus išėjo į Užjordanio tyrus, kur išbuvo keturiasdešimt dienų ir naktų besirengdamas į didį Dievo sau pavestą darbą. Per tą laiką Jėzus meldėsi ir pasninkojo nieko nei gerdamas nei valgydamas. Jėzus buvo žmogus, taigi tiek išpasninkojęs tikrai išalko. Ta proga pasinaudojo žmonių gundytoja — piktoji dvasia, ir prisiartinusi prie Jėzaus tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos!“ Jėzus jai atsakė: „Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos!“ Gundytoja nenurimo, bet tęsė gundymą.

Piktoji dvasia tarė: „Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane!“... (žiūr. 33 pusl.)

Piktoji dvasia paėmė Jėzų į Jeruzolimą, pastatė jį ant bažnyčios stogo, ir sako: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk že-

myn! Nes yra parašyta: Jis davė savo angelams paliepimą apie tave, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį!" Jėzus pergalėjo ir tą pagundą sakydamas: „Taip pat yra parašyta: Negundysi Viešpaties, tavo Dievo!"

Du kartu užgėdinta piktoji dvasia nesiliovė toliau gundžiusi. Ji užvedė Jėzų ant labai aukšto kalno, parodė jam visas pasaulio karalystes ir jų garbingumą, ir vėl tarė: „Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane!" Čia piktoji dvasia perėjo savo ribas, dėlto ir Jėzus rūsčiai jai tarė: „Eik šalin, šetone! Nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi!" Tik po šitokio atsakymo piktoji dvasia paliko Jėzų. Ir štai, prisiartino angelai ir tarnavo jam.

(4. Jonas aiškina minioms, kad Jėzus yra Dievo Sūnus). Nulipęs nuo kalno, kur buvo velnio gundytas, Jėzus vėl grįžo į Pajordanio kraštą. Ten Jonas, kaip ir pirma, tebemokė ir tebekrikštijo žmones. Atsitiko taip, kad grįždamas Jėzus ėjo kaip tik pro tą vietą, kur Jonas paupyje dideliai miniai sakė pamokslą. Pamatęs praeinantį Jėzų, Jonas atsikreipė į tą pusę ir, ranka rodydamas jį miniai tarė: „Štai, Dievo Avinėlis, štai, kurs naikina pasaulio nuodėmes! Štai, tasai yra, apie kurį jums sakiau: po manęs ateina vyras, kurs pirm manęs radosi, kuriam aš nesmi vertas atrišti jo kurpių dirželio! Štai, tasai yra, kurs krikštija Šventąja Dvasia. Tas yra Dievo Sūnus!" Minia klausėsi ir stebėjosi. Jonas kalbėjo pranašų žodžiais, kuriuos visa minia mokėjo atmintinai. Tuo būdu Jonas atliko savo uždavinį: jis prirengė žmones tinkamai pasitikti Viešpatį Jėzų, ir aiškiais žodžiais parodė jį visiems.

Viešpats Jėzus savo pavyzdžiu mus moko, kad ir mes visas piktosios dvasios brukamas pagundas, o ypač apsirijimo, puikybės ir godumo visad atmestume.

Jono Krikštytojo žodžiai: „Štai, Dievo Avinėlis!“ kalbami yra prieš dalinant šv. Komuniją. Kunigas, kaip ir Jonas, rodydamas žmonėms šv. Ostiją, sako: „Štai, Dievo Avinėlis!“, o žmonės suklaupę mušasi sau į krūtines, ir išpažįsta Jėzų Šv. Sakramente kartodami tuos pačius žodžius: „Štai, Dievo Avinėlis!“

Dėlko Jonas nenorėjo Jėzaus krikštyti? Kas įvyko išėjus Jėzui po krikšto iš Jordano upės? Kaip piktoji dvasia Jėzų gundė? Kada Jonas ištarė žodžius: „Štai, Dievo Avinėlis!“ ir ką tai reiškia?

1.
Jėzus pareiškia save Mesiju.

Po krikšto Viešpats Jėzus pradėjo savo viešąjį gyvenimą. Iš tarpo neturtingų ir nemokytų savo tautiečių pasirinko Jėzus dvylika mokinių, kuriuos jis ir praminė apaštalais: Simoną, kurį jis praminė Petru, ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, Matą ir Tomą, Alpiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju, Jokūbo brolį Judą ir Judą Iskarijotą, kurs buvo išdavėjas.

Drauge su tais mokiniais Jėzus per ištisus trejus metus vaikščiojo po visą žydų žemę ir mokė žmones. Jėzus mokė, kas reikia tikėti ir kaip reikia elgtis. Žmonės ir apaštalai klausė ir tikėjo Jėzaus mokslu. Mokydamas žmones Jėzus padarė daug stebuklų. Tie stebuklai aiškiai rodo, kad Viešpats Jėzus yra Dievas.

Jėzus Kristus pats išsirinko sau 12 apaštalų. Dievas ir dabar renkasi iš žmonių tarpo kunigus. Juk Jėzus apaštalams aiškiai sakė: „Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte ir neštumėte vaisiaus“ (Jon. 15, 16).

---

10. Pirmas stebuklas Kanoje.

(1. Marijos prašymas). Vieną kartą, Galilėjoje, nedideliame K a n o s miestelyje, buvo vestuvės. Į tas vestuves buvo taip pat pakviestas Jėzus su savo Motina ir mokiniais. Svečių buvo daug, o jaunikis neturtingas, taigi kaip bežiūrint svečiams pritrūko vyno. Jėzaus Motina, matydama nemažą jaunikio rūpestį, nutarė jam padėti. Ji priėjo prie Jėzaus ir ramiai jam tarė: „Jie nebeturi vyno!" O Jėzus jai atsakė: „Kas man ir tau, moteriške? Dar neatėjo mano valanda". Iš tų sūnaus žodžių Marija suprato, kad jos prašymas bus išklausytas. Taigi ji pasakė tarnams: „Ką tik jis jums sakys, padarykite!"

Tarnai, kurie buvo sėmę vandenį, paaiškina, kad Jėzus jį vynu pavertė ... (žiūr. 36 pusl.)

(2. Jėzus vandenį vynu paverčia). Čia pat vestuvių namo prieangyje buvo pastatyti šeši akmeniniai žydų apsiplovimams naudojami ąsočiai, kurių kiekvienan tilpo du ar trys kibirai. Po valandėlės išėjo Jėzus į prieangį ir

įsakė tarnams visus šešis ąsočius pripilti vandens. Tarnai klausė, ir pripylė juos sklidinus. O Jėzus jiems vėl tarė: „Dabar semkite ir neškite pokylio prievaizdui!“ Tarnai pasėmė ir nunešė. Kaip tik pokylio prievaizdas paragavo iš vandens padaryto vyno, nežinodamas, iš kur jis dabar atsirado, pasivadino jaunikį ir jam sako: „Kaip tat? Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, o kuomet svečiai įgeria, tuomet to, kurs menkesnis. Tu gi palaikei gerąjį vyną net iki šioliai“. Bet ir jaunikis nežinojo, iš kur dabar atsirado toks geras vynas. Tiktai tarnai, kurie buvo sėmę vandenį, paaiškino, kad Jėzus jį vynu pavertė. Visi svečiai ir Jėzaus mokiniai, pamatę šį pirmą Jėzaus stebuklą, labai stebėjosi. Visi jie įtikėjo į Jėzų.

Stebuklą Galilėjos Kanoje Jėzus padarė savo Motinos prašomas. Iš to matyti, kad M a r i j o s u ž t a r i m a s ir m a l d o s d a u g r e i š k i a. Ir iš tiesų. Nėra dar buvę atsitikimo, kad kas Marijos užtarimui save pavesdamas ir ko nors jos sūnaus Jėzaus prašydamas, nebūtų buvęs išklausytas. Taigi visuose mūsų reikaluose prašykime Jėzaus per Mariją, o visad, ko prašysime, gausime.

Ar žmogus gali vandenį vynu paversti? Ką mums rodo Kanos stebuklas? Atpasakok, kaip jis įvyko?

---

11. Bažnyčios valymas ir pirmas Kristaus pamokslas.

(1. Jėzus išvaro iš bažnyčios prekiautojus). Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus nuėjo į Jeruzolimą. Jis rado bažnyčioje parduodančius jaučius, avis, karvelius ir sėdinčių pinigų mainininkų. Pasidaręs iš virvelių, tarsi, rimbą, jis išvarė visus iš bažnyčios, taip pat avis ir jaučius. Išbarstė mainininkų pinigus ir apvertė stalus. O pardavinėjusiems karvelius tarė: „Atsiimkite juos iš čia ir nedarykite iš mano Tėvo namų prekybos namų“. Jo mokiniai atsi-

minė, kad yra parašyta: „Uolumas dėl tavo namų griaužia mane“.

(2. Jėzus pasiaiškina). Tada tarė jam žydai: „Kokį ženklą mums gali parodyti, kad tai darai?“ Jėzus atsakė jiems: „Sugriaukite šitą bažnyčią ir aš per tris dienas ją pastatysiu!“ Tada žydai sakė: „Šita bažnyčia statyta keturiasdešimt šešerius metus, o tu nori per tris dienas ją pastatyti?“ Bet jis kalbėjo apie savo kūno bažnyčią. Tik paskui, jam atsikėlus iš numirusių, jo mokiniai atsiminė, kad jis tai buvo sakęs, ir tikėjo raštu ir Jėzaus pasakytais žodžiais. Jam esant Jeruzolimoje Velykų šventėje, daugelis įtikėjo į jo vardą, nes matė jo daromus stebuklus.

Ką rado Jėzus Jeruzolimos bažnyčioje? Ką daro Jėzus prekiautojams? Kaip apsieina Jėzus su karvelių pardavėjais? Ką reiškia Jėzaus pažadas atstatyti Jeruzolimos bažnyčią per tris dienas?

---

12. Kristaus pasikalbėjimas su Nikodemu.

(1. Krikšto reikalingumas). Buvo Jeruzolimoje vienas iš parisiejų, vardu Nikodemas, žydų vyresnysis. Jis nakčia atėjo pas Jėzų ir jam kalbėjo: „Rabbi, mes žinome, kad tu atėjai nuo Dievo, kaipo mokytojas, nes niekas negalėtų daryti tų stebuklų, kuriuos tu darai, jei Dievas nebūtų su juo“. Jėzus atsakė: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau tau, jei kas neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, neįeis dangaus karalystėn“.

(2. Tikėjimo reikalingumas). „Kaip Mozė pakėlė aukštyn žaltį tyruose, taip turi būti aukštyn pakeltas žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kurs į jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Nes Dievas nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį pasaulio teisti, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. Kas tiki į jį, tas neteisiamas; kas gi netiki, tas jau pasmerktas, nes netiki į viengimusiojo Dievo Sū-

naus vardą. Pasmerkimas gi yra toks: Šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės labiau mėgo tamsybę, kaip šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Nes kiekvienas, kurs pikta daro, nekenčia šviesos ir neeina į šviesą, kad jo darbai nebūtų peikiami. Kas daro tiesą, tas eina į šviesą, kad jo darbai pasirodytų, nes jie padaryti Dievuje".

Ko atėjo Nikodemas pas Kristų? Ką Kristus pasako Nikodemui apie krikštą? Ar reikalingas žmogui tikėjimas į Jėzų?

---

13. Kristus ir samarietė.

(1. Jėzus ateina prie Jokūbo šulinio). Kada Jėzus patyrė, kad parisiejai girdėję, jog jis, Jėzus, daugiau įgijąs mokinių ir krikštijąs, kaip Jonas, jis paliko Judėją ir vėl nuėjo į Galilėją. Jam reikėjo eiti per Samariją. Tai jis atėjo į Samarijos miestą, vadinamą Sikaru, arti lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės Jėzus atsisėdo prie šulinio. Buvo apie šeštą valandą.

(2. Jėzus pažada gyvojo vandens). Viena samarietė moteriškė atėjo semtis vandens. Jėzus jai tarė: „Duok man gerti!" Jo mokiniai buvo nuėję į miestą nusipirktų valgyti. Samarietė atsakė: „Kaip gi tu, būdamas žydas, prašai gerti mane, samarietę?" Nes žydai nebendrauja su samariečiais. Jėzus jai tarė: „Jei tu pažintumei Dievo dovaną, kas yra tas, kurs tau sako: Duok man gerti, tu tikrai būtumei iš jo prašiusi ir jis duotų tau gyvojo vandens". Moteriškė jam sakė: „Viešpatie, tu juk neturi kuo pasisemti, šulinys gilus, tai iš kur tu turi gyvojo vandens? Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kurs mums davė tą šulinį? Jis pats iš jo gėrė, taip pat jo vaikai ir jo gyvuliai". Jėzus jai tarė: „Kiekvienas, kurs geria šitą vandenį trokš. Kas gi gers vandens, kurį aš jam duosiu, tas nebetrokš per amžius. Vanduo, kurį aš jam duosiu, bus

jame šaltinis vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą". Moteriškė jam sako: „Viešpatie, duok man to vandens, kad nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau čia semtis!"

(3. Jėzus leidžia samarietei save pažinti). Jėzus jai tarė: „Eik ir pašauk savo vyrą!" Moteriškė atsakė: „Aš neturiu vyro". Jėzus jai tarė: „Gerai pasakei: Aš neturiu vyro. Nes tu turėjai penkis vyrus ir tas, kurį dabar turi, tai ne tavo vyras". Moteriškė jam tarė: „Viešpatie, matau, kad tu pranašas. Mūsų tėvai garbindavo ant šito kalno, jūs gi sakote Jeruzolimoje esanti vieta, kur reikią garbinti". Jėzus jai tarė: „Moteriške, tikėk manim, ateina valanda, kada jūs nei ant šito kalno, nei Jeruzalėje nebegarbinsite Tėvo. Ateina valanda, ir dabar jau yra, kada tikri garbintojai garbins Tėvą Dvasioje ir tiesoje. Dievas yra dvasia, ir jo garbintojams reikia garbinti dvasioje ir tiesoje". Tada moteriškė jam tarė: „Aš žinau, kad ateis Mesijas; taigi, atėjęs jis visa mums skelbs". Jėzus jai tarė: „Aš esu, kurs su tavim kalbu".

(4. Daugelis samariečių įtiki į Jėzų). Moteriškė, palikusi savo ąsotį, nuėjo į miestą ir sakė žmonėms: „Ateikite ir išvyskite žmogų, kurs man pasakė visa, ką tik esu padariusi! Ar ne jis Mesijas?" Jie išėjo iš miesto ir ėjo pas jį. Tuo tarpu mokiniai prašė jį sakydami: „Mokytojau, valgyk!" Jis jiems atsakė: „Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote". Tada mokiniai kalbėjosi tarp savęs: „Ar neatnešė jam kas nors valgyti?" Jėzus jiems tarė: „Mano valgis yra pildyti valią to, kurs mane siuntė".

Daug iš ano miesto samariečių įtikėjo į jį dėl moteriškės žodžių, kuri liudijo: „Jis man pasakė visa, ką tik esu padariusi". Atėję pas jį samariečiai prašė pasilikti pas juos, ir jis pasiliko tenai dvi dieni. Daug daugiau įtikėjo į jį dėl jo mokslo. Moteriškei jie tarė: „Tikime jau nebe dėl tavo kalbos; mes patys girdėjome ir žinome, kad šitas tikrai pasaulio Gelbėtojas".

Kur Jėzus susitinka su samariete? Kokiu būdu Jėzus pareiškia jai savo dievystę? Kaip ir kodėl samariečiai įtikėjo į Jėzų? Ką jie apie Jėzų yra pasakę?

14. Kristaus atsilankymas Nazarete.

(1. Jėzus sako pamokslus Nazarete). Jėzus atėjo į Nazaretą, kame buvo užaugintas, įėjo, kaip buvo papratęs, subatos dieną į sinagogą, ir atsistojo skaityti. Jam buvo paduota pranašo Izaijo knyga. Atskleidęs knygą, jis rado vietą, kur buvo parašyta: „Viešpaties dvasia ant manęs, todėl jis patepė mane ir siuntė mane nešti linksmos naujienos beturčiams, gydyti tų, kurių širdis sutrinta, skelbti atvadavimo apkaltiems ir akliems, pasakoti maloningų Viešpaties metų ir atsilyginimo dienos“. Suvyniojęs knygą, jis atidavė ją tarnui, o pats atsisėdo. Visų akys sinagogoje buvo į jį atkreiptos. Tada pradėjo jiems sakyti: „Šiandien įvyko šitie Rašto žodžiai, kuriuos jūs girdėjote“.

(2. Niekas į Jėzų netiki). Visi pripažino jam tiesą, stebėjosi malonės žodžiais, kurie ėjo iš jo burnos, ir sakė: „Ar jis ne Juozapo sūnus?“ Jis jiems tarė: „Iš tikrųjų, sakau jums, nė vienas pranašas gerai nepriimamas savo tėvynėje! Buvo daug našlių Izraelyje Elijo dienose, kada dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešius mėnesius ir pasidarė didelis badas visoje šalyje. Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elijas, tik pas našlę Sidonijos Sereptoje. Taip pat daug buvo raupsuotų pranašo Eliziejaus laiku, ir nė vienas iš jų nebuvo pagydytas, tik siras Naamanas“.

Visi sinagogoje, tai girdėdami, pasidarė pilni rūstybės. Jie atsikėlė, išvarė Jėzų iš miesto ir nuvedė jį iki viršūnei kalno, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, kad jį žemyn nustumtų. Bet jis, praėjęs tarp jų, nuėjo šalin.

„Jis atėjo pas savuosius, bet savieji jo nepriėmė“. (Jon. 1, 11).

Kuo yra svarbus Nazareto miestelis? Kokią knygą ir apie ką Jėzus skaitė sinagogoje subatos dieną? Ką jis pasakė knygą paskaitęs? Kodėl Nazareto gyventojai netikėjo į Jėzų? Kaip jie su Jėzumi pasielgė? Ar Jėzus nuo to nukentėjo?

2.
Jėzaus mokslo pagrindai.

Dievas, sutvėręs žmogų, davė jam įsakymų, kaip reikia elgtis. Tie įsakymai būdavo užrašyti kiekvieno žmogaus prote ir širdyje. Per ilgą laiką žmonės tuos Dievo įsakymus savotiškai iškreipė, arba net ir visai užmiršo. Tada Dievas Sinajaus kalne pakartojo žydams ir visiems žmonėms tuos senovės įsakymus, tik jau raštu surašytus. Juos mes vadiname Dešimt Dievo Įsakymų. Ilgainiui žydai ir tuos aiškius Dievo rašytus įsakymus pradėjo savotiškai aiškinti ir savotiškai pildyti. Toms klaidoms pataisyti Dievas siuntė savo sūnų — Jėzų Kristų. Jėzus Kristus rodė žydams jų klaidas, parodė pirmykščių Dievo įsakymų mintį ir, papildęs Senąjį Įstatymą dar naujais įsakymais, paskelbė naują mokslą. Jėzaus Kristaus mokslas yra labai kilnus ir šventas. Tas mokslas atnešė pasauliui ir žmonėms naujos gyvybės ir naują gyvenimą.

---

15. Aštuoni palaiminimai.

(1. Palaiminti beturčiai dvasioje). Žydai laukė, kad Išganytojas bus turtingas, kad jis visus žydus turtingus padarys, ir kad tada jie tikrai būsią laimingi. Tai buvo didelė žydų klaida. Ją Jėzus taiso ir sako: „Palaiminti beturčiai dvasioje (t. y. tie, kurie neturi prisirišimo prie turtų), nes jų dangaus karalystė!“

(2. Palaiminti romieji). Žydai tikėjo ir laukė Išganytojo — karaliaus. Tas jų laukiamasis karalius turėjo pergalėti visus žydų priešus. Jis turėjo įkurti didelę, didelę žydų valstybę. Ta valstybė turėjo apimti visą žemę. Žydai toje valstybėje turėjo būti pirmoje vietoje. Čia taip pat žydai klydo. Jėzus nebuvo koks karingas karalius. Jis nė nemanė kurti žemės karalijos. Peikdamas tą žydų išdidumą Jėzus jiems ir sako: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę!"

(3. Palaiminti, kurie liūdi). Žydai manė, kad atėjus Išganytojui, stabmeldžiai verks ir griaušis, o jie, žydai, linksminsis ir dainuos, nes jie bus tada laimingi: Išganytojas, girdi, tik jais tesirūpins. Žydai klydo. Jėzus sako visai atvirkščiai, būtent: „Palaiminti, kurie liūdi, nes jiebus paguosti!"

(4. Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės). Žydai ne tiek laukė paties Išganytojo, kiek garbingų jo laikų. Jie buvo įsitikinę, kad Išganytojas visus žydus apdovanos dideliausia žemės laime, visokiomis žemės malonėmis, turtais ir patogumais. To viso žydai labai troško, ir sakėsi tada jau tikrai būsią laimingi. Jėzus, rodydamas tą klaidingą žydų įsitikinimą, sako visai ką kita: Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti!"

(5. Palaiminti gailestingieji). Žydai labai keršijo visiems savo kaimynams, kurie kada nors buvo užkariavę žydų kraštą ir valdydami juos spaudė. Atėjęs Išganytojas, tas žydų karalius, turėjo, anot jų, visas žydus slėgusias tautas išnaikinti. Išganytojas — Jėzus Kristus atėjo, bet visai žydų priešams nekeršija. Jis dar tildo, žydų kerštingumą, ir visiems sako: „Palaiminti gailestingieji, nes jie laimės gailestingumo!"

(6. Palaiminti nesuteptos širdies). Žydai laukė, kad tik jie vieni matysią Išganytoją ir tebūsią laimingi, nes ma-

tydami Išganytoją matysią patį Dievą. Stabmeldžiai, girdi, nei Išganytojo, nei Dievo nematysią, nes to neverti esą. Jėzus ir čia rodo klaidingą žydų nuomonę. Jis jiems pasako, kad ne vieni žydai matysią Išganytoją — Dievą, bet taip pat ir kiti žmonės. Jėzus aiškiai praneša, kas Dievą matysiąs: „Palaiminti nesuteptos širdies, nes jie matys Dievą!"

(**7. Palaiminti taikieji**). Prieš Išganytojui ateinant viena žydų tauta teišpažino tikrąjį Dievą. Dėlto tat žydai ir vadino save Dievo vaikais, Dievo tauta. Tuo jie net per daug didžiavosi ir kėlėsi puikybėn prieš kitas tautas. O tai buvo bloga ir klaidinga. Jėzus smerkia žydų puikybę ir sako: „Palaiminti taikieji, nes juos vadins Dievo vaikais!"

(**8. Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės**). Išganytojas ateis, tikėjo sau žydai, ir įkurs žemėje savo karaliją. Tos karalijos piliečiais būsią vieni žydai. Joks stabmeldys jon nepateksiąs, nes stabmedžiai kitą kartą žydus persekioję. Toje karalijoje žydams būsią gera ir jau niekas jų daugiau nepersekiosiąs. Žydai tada netgi keršysią stabmeldžiams. Jėzus peikia ir tą klaidingą žydų įsitikinimą. Jėzus apreiškia, kad į Kristaus karaliją be nuopelnų nei žydas nepateksiąs, o su nuopelnais pateksiąs kiekvienas. Baigdamas savo pamokslą Jėzus pasakė: „Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės, nes jų dangaus karalystė!"

(**9. Jėzaus mokslas žydams nepatinka**). Dievo ir artimo meile paremtas Jėzaus mokslas žydams nepatiko. Jie prie savo klaidų neprisipažino, kilnų Jėzaus asmenį ir šventą jo mokslą atmetė, ir net patį Išganytoją pasmerkė mirti.

Kaip Dievas sutvėręs žmogų įdiegė jam įsakymus? Kam Dievas Sinajaus kalne paskelbė raštu surašytus įsakymus? Ar žydai Dievo įsakymus grynus išlaikė? Ką Dievas siuntė žydų klaidas pataisyti? Dėlko Jėzaus mokslas žydams nepatiko?

16. Pamokslas Palaiminimų kalne.

(1. Didelė minia klauso Jėzaus pamokslo). Vieną kartą didelė žmonių minia susirinko paklausyti Jėzaus pamokslų. Tai buvo Galilėjoje. Kad žmonės geriau galėtų girdėti, Jėzus palypėjo truputį į kalną, o žmonės susėdo pakalnėje ir klausė. Jėzus kalbėjo ilgai ir gražiai. Tame gražiame pamoksle Jėzus aiškino ir dėstė žmonėms savo m o k s l o p a g r i n d u s.

(2. Aukštas kunigų pašaukimas, sunkios ir pareigos). Pamokslo pradžioje Jėzus kalbėjo apie kunigijos pašaukimą bei pareigas ir pasakė: „Kunigai yra žemės druska! Jei druska išdvoks, kuo ji bus sūdoma? Ji daugiau niekam nebetinka, ir ją reikia mesti lauk.

... Jėzus palypėjo truputį į kalną, o žmonės susėdo pakalnėje ir klausė... (žiūr. 44 pusl.)

Kunigai — tai pasaulio šviesa! Negali būti paslėptas miestas, pastatytas ant kalno. Visi jį mato. Taip pat nedegama žiburio ir nededama jo po

saiku, bet statoma ant žibintuvo, kad visiems šviestų. Taip ir kunigija turi šviesti visam pasauliui“.

(3. Jėzus Senojo Įstatymo nenaikina, tik papildo). Žydai buvo labai prisirišę prie Senojo Įstatymo mokslo. Kad kartais žydai nepamanytų, kad šiuo nauju mokslu esąs naikinamas Senasis Įstatymas, Jėzus dailiai perspėjo minią sakydamas: „Nemanykite, būk aš atėjęs Senojo Įstatymo panaikinti. Ne panaikinti aš jo atėjau, bet papildyti!“

Ir iš tiesų. Toliau kalbėdamas Kristus dėstė savo kilnų mokslą apie artimo meilę.

(4. Jėzus gina pykti ant artimo). Visų pirma Jėzus užgina pykti ant artimo, nes pyktis Dievui nepatinka. Kalno pamoksle Jėzus pasakė: „Girdėjote, kad seniesiems pasakyta: Neužmuši. Kas gi užmuštų, bus smerktinas teisme. Aš gi jums sakau: kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus smerktinas teisme. Todėl, jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altorium, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnašausi savo dovaną!“

(5. Jėzus gina artimą teisti ir įtarti). Toliau savo pamoksle Jėzus smerkia artimo įtarimą, jo už akių teisimą ir artimo ydų nagrinėjimą. Tai aiškindamas Jėzus pasakė: „Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami! Nes kokiu teismu teisiate, tokiu ir jūs būsite teisiami, ir kokiu saiku seikėjate, tokiu bus ir jums atseikėta. Kam gi tu matai savo brolio akyje krislą, o nematai rąsto savo akyje? Pirma išmesk rąstą iš savo akies, o paskui tu matysi kaip išmesti krislą iš tavo brolio akies!“

(6. Jėzus visiems griežtai įsako mylėti artimą ir priešą). Pagaliau, papildydamas Senąjį Įstatymą, Viešpats Jėzus įsako mylėti ne tik mūsų artimą, bet ir mūsų priešą. Kalno pamoksle Jėzus davė mums tą aiškų įsakymą, sakydamas: „Girdėjote, kad buvo sakyta:

Mylėsi savo artimą ir nekęsi savo neprietelio!“ Aš gi jums sakau: Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtumėte vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje, kurs duoda savo saulei užtekėti ant gerųjų ir piktųjų ir lydina ant teisiųjų ir neteisiųjų!“

(7. **Be gerų darbų nėra išganymo**). Žydai sakė, kad išganymui nieko daugiau nereikia, kaip tik būti žydu ir tikėti. Naujajame Įstatyme to jau maža. Jėzus, papildydamas Senojo Įstatymo mokslą, sako, kad dabar neužtenka vien tikėti, o dar reikia gerų darbų. Kalno pamoksle Jėzus moko žmones, ir sako: „Nekraukite sau turtų ant žemės, kame rūdys ir kandys gadina, ir kame vagys iškasa ir vagia! Bet kraukite sau turtus danguje, kame nei rūdys nei kandys negadina, ir kame vagys neiškasa ir nepavagia! Nes kame tavo turtas, ten ir tavo širdis!“

Tais dvasios turtais ir yra geri darbai: malda, pasninkas ir išmalda.

(8. **Jėzus moko apaštalus melstis**). Vieną kartą apaštalai, matydami Jėzų nuolat besimeldžiant, paprašė jį išmokyt juos melstis. Jėzus tarė: „Taigi jūs taip melsitės: Tėve mūsų, kurs esi danguje! Teesie šventas Tavo Vardas. Teateinie Tavo karalystė. Teesie Tavo valia, kaip danguje, taip ir ant žemės! Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandieną. Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. Ir nevesk mus į pagundą, bet gelbėk mus nuo pikta! Amen“.

(9. **Jėzus pasako, kaip reikia melstis**). Jėzus matė, kad žydai ir jų mokytojai parisiejai net maldoje, pasninke ir išmaldoje ieško vien tuščios garbės, taigi savo kalno pamoksle nurodo, kaip reikia melstis, pasninkoti, išmaldos

duoti. Jėzus taip minioms sako: „Kad meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Iš tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį! Tu gi, kada meldies, įeik į savo kambarį ir, užsidaręs savo duris, melsk savo Tėvą slapčia: ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins!“

(**10. Jėzus moko, kaip reikia pasninkoti**). „Pasninkodami nebūkite paniurę, kaip veidmainiai: nes jie perkreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonėms pasninkoją. Iš tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį! Tu gi, kada pasninkoji, pasitepk sau galvą ir nusiprausk sau veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkojąs, bet savo Tėvui, kurs yra slaptoje; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, atsilygins tau!“

(**11. Jėzus moko, kaip reikia išmaldos duoti**). „Duodamas išmaldos netrimituok ties savim trimitu, kaip kad veidmainiai daro sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių gerbiami! Iš tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį! Tau gi, duodant išmaldos, tegul tavo kairioji nežino, ką tavo dešinioji daro, kad tavo išmalda būtų slaptoje, ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins“.

(**12. Palyginimas apie dvi žmonių rūši**). Baigdamas pamokslą Jėzus pasakė dar šį palyginimą: „Kiekvienas, kurs girdi mano žodžius ir juos daro, bus panašus į išmintingą žmogų, pastačiusį savo namus ant uolos. Lijo lietus, upės patvino, pūtė vėjai, bet jie nesugriuvo, nes buvo pastatyti ant uolos. O kiekvienas, kurs girdi mano žodžius, bet jų nedaro, bus panašus į paiką žmogų, kurs pastatė savo namus ant smilčių. Lijo lietus, upės patvino, pūtė vėjai ir puolė ant tų namų, ir jie sugriuvo, o jų griuvimas buvo didelis“.

(13. Jėzaus pamokslas giliai įsmego į žmonių širdis). Pabaigus Jėzui pamokslą, minios stebėjosi jo mokslu. Niekas iki toliai taip žmonių nemokė, niekas tokių gilių tiesų taip aiškiai ir suprantamai nedėstė. Kalno pamokslas giliai įsmego į žmonių širdis, kurios jautė, kad Jėzus Kristus yra Dievo siųstas vyras, nes jis juos mokė, kaip tas, kurs turi valdžios, o ne kaip Rašto žinovai ir parisiejai.

Kur Jėzus pasakė savo kalno pamokslą? Koks yra kunigų uždavinys? Ar Jėzus panaikino Senojo Įstatymo mokslą? Ar galima ant artimo pykti? Ar galima įtarti, už akių teisti ir artimo ydas nagrinėti? Ar reikia artimą mylėti? O priešą ar reikia mylėti? Ar galima be gerų darbų dangun patekti? Kokius žinai gerus darbus? Kas išmokė mus „Tėve mūsų“ maldos? Kaip reikia melstis, pasninkoti ir išmaldos duoti? Dėlko pamokslo gale Jėzus dar pasakė palyginimą apie dvi žmonių rūši? Ar reikia Kristaus žodžių ir mokslo laikytis?

3.

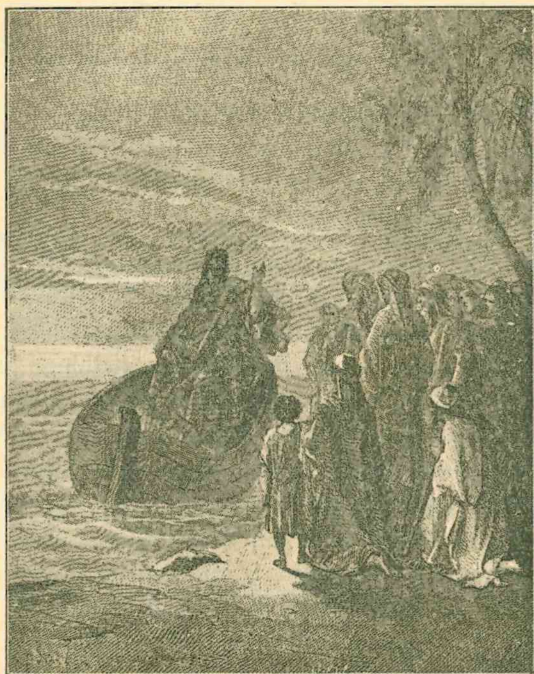
Jėzaus mokslas palyginimuose.

17. Kaip Jėzus skirsto žmones doros atžvilgiu? Kurie bus išganyti?

(1. Jėzus pasako palyginimą apie sėjėją). Kad minia nespaustųsi, Jėzus įlipo laivelin. Žmonės stovėjo krante. Mokydamas žmones, norėdamas parodyti, kad ne visi jie yra lygūs doros atžvilgiu, Jėzus pasakė palyginimą apie sėjėją: „Štai, sėjėjas išėjo sėti. Jam besėjant, vieni grūdai krito šaly kelio. Dangaus paukščiai atskrido ir juos sulesė. Kiti gi krito į uolingą vietą, kame neturėjo daug žemės; jie tuojau išdygo, bet užtekėjus saulei nuvyto ir neturėdami šaknies, nudžiūvo. Kiti krito tarp erškėčių. Erškėčiai išaugo ir juos nusmelkė. Kiti vėl krito į gerą

žemę ir davė vaisių: vieni šimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, kiti trisdešimteriopą".

(2. **Jėzus aiškina palyginimą apie sėjėją**). Apaštalai prašė Jėzaus paaiškinti jiems šitą palyginimą. Aiškindamas jis taip kalbėjo: „Jei kas girdi karalystės žodį ir nesupranta, tai piktasis ateina ir išplėšia, kas pasėta jo širdyje. Tai tas, kurs pasėtas šaly kelio. Pasėtasis gi uolingoje vietoje yra tas, kurs girdi žodį ir tuojau su džiaugsmu jį priima, bet neturi šaknies savyje ir yra laikinis. Kilus gi suspaudimui ir persekiojimui dėliai žodžio, jis tuojau piktinasi. Kas gi

Kad minia nespaustųsi, Jėzus įlipo laivelin ir mokė žmones... (žiūr. 48 pusl.)

pasėta tarp erškėčių, tai tas, kurs girdi žodį, bet šio pasaulio rūpesnis ir turtų apgaulė nusmelkia žodį, ir jis pasidaro nevaisingas. Kas gi pasėta į gerą žemę, tai tas, kas girdi žodį, jį supranta ir neša vaisiaus: vienas duoda šimteriopą, kitas šešiasdešimteriopą, kitas gi trisdešimteriopą".

Iš šito Jėzaus pasakyto palyginimo aišku, kad Dievas-Sėjėjas nori visus žmones išganyti. Jis sėja gerą sėklą. Jei kuris žmogus pražūna, tai patsai yra kaltas.

Ar visi žmonės lygūs doros atžvilgiu? Ar visus žmones Dievas nori išganyti? Dėlko kai kurie žūna?

---

18. Dievas visus kviečia į dangų.

(1. **Visi žmonės kviečiami į dangų**). Viešpats Dievas kviečia į dangų visus žmones, tiktai kvietimo būdas ir laikas yra nevienodas. Apie tai Jėzus pasakė šį gražų palyginimą.

(2. **Šeimininkas samdo darbininkus**). „Dangaus karalystė panaši į žmogų šeimininką, kurs anksti rytą išėjo samdyti darbininkų į savo vynuogyną. Susiderėjęs su darbininkais po denarą už dieną, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus stovinčius be darbo prekyvietėje ir jiems tarė: „Eikite ir jūs į mano vynuogyną! Kas bus teisinga, aš jums duosiu". Jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė. Apie vienuoliktą valandą jis dar išėjo, ir rado kitus stovinčius ir jiems tarė: „Ko čia stovite visą dieną dykinėdami?" Jie jam atsakė: „Kad niekas mūsų nepasamdė". Jis jiems tarė: „Eikite ir jūs į mano vynuogyną!"

(3. **Visi darbininkai gauna užmokesnį**). Atėjus gi vakarui, vynuogyno savininkas tarė savo prievaizdui: „Pašauk darbininkus ir atiduok jiems užmokesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų!" Prisiartinę tie, kurie buvo atėję apie vienuoliktą valandą, gavo kiekvienas po denarą. Atėję paskui pirmieji, tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas po denarą. Imdami gi jie murmėjo prieš šeimininką ir sakė: „Šitie paskutinieji vieną valandą tedirbo, ir tu padarei juos lygius mums, kurie nešėme die-

nos ir kaitros naštą". Bet jis atsakydamas vienam iš jų tarė: „Prieteliau, aš tau nedarau skriaudos! Argi ne už denarą susiderėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau! Aš gi noriu ir šitam paskutiniajam duoti, kiek ir tau. Argi man nevalia daryti, ko noriu? Ar tavo akis dėl to netikusi, kad aš geras?" Taip paskutinieji bus pirmi, ir pirmieji paskutiniai. Nes daug pašauktų, maža gi išrinktų!"

Ar Dievas visus kviečia į dangų? Koks Kristaus palyginimas mums tą tiesą aiškiai rodo?

---

19. Dėl gerųjų žmonių Dievas kartais nebaudžia nusidėjėlių.

(1. Dievas nenori kenkti geriesiems ir atideda blogųjų bausmes). Šioje mūsų žemėje yra gerų ir blogų žmonių. Gerieji kartais turi skriaudas kentėti nuo blogųjų, o Dievas jų nebaudžia. Dėlko taip yra? Mat, Dievas nenori, kad bausdamas bloguosius nepakenktų geriesiems. Taigi blogųjų baudimą Dievas dažnai ir atideda iki paskučiausiojo teismo.

(2. Palyginimas apie rauges kviečiuose). Paklausykime gražaus Jėzaus palyginimo apie rauges. Kartą Jėzus taip kalbėjo: „Dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo savo dirvoje geros sėklos. Bet žmonėms bemiegant, atėjo jo neprietelis, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kai želmuo paaugo ir užmezgė vaisių, tai pasirodė ir raugės. Šeimininko tarnai atėjo, ir jam tarė: „Viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur atsirado raugių? Jis jiems atsakė: „Tai padarė žmogus neprietelis". Tarnai jam sakė: „Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas?" Jis atsakė: „Ne! kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumėte draug su jomis ir kviečių. Palikite vienus ir kitus augti iki

pjūčiai, o pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: Pirma išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudeginti, kviečius gi sukraukite į mano kluoną!“

Dėlko Dievas kartais atideda nusidėjėlių baudimą? Kada Dievas nusidėjėlius tikrai nubaus? Koks Jėzaus palyginimas mums tą tiesą patvirtina?

---

20. Dievas džiaugiasi nusidėjėlio pasitaisymu.

(1. Nusidėjėlio pasitaisymas džiugina Dievą). Dievas visus žmones lygiai myli ir visiems trokšta laimės. Nemyli tik Dievas nuodėmės ir nusidėjėlio. Bet, jeigu tik nusidėjėlis gailisi savo nuodėmių, jeigu tik jis pasitaiso, Dievas ne tik atleidžia jam nuodėmes, bet ir džiaugiasi tuo pasitaisymu.

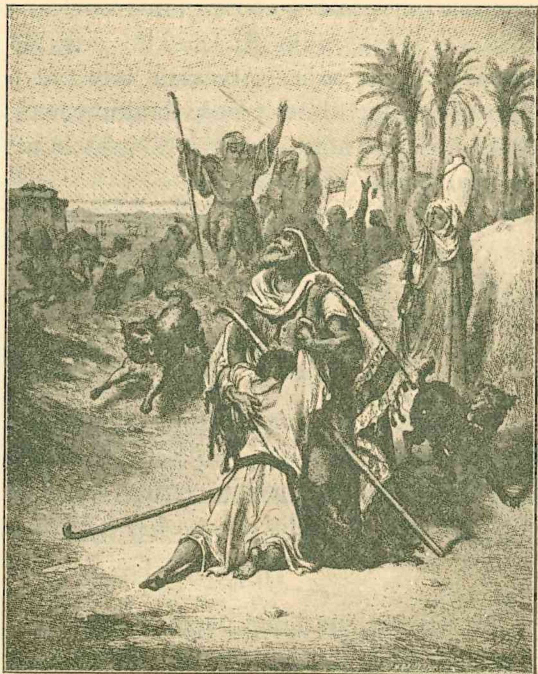
Jėzus palyginimais taip apie tai kalba.

(2. Palyginimas apie pražuvusią avelę). „Kas jūsų, turėdamas šimtą avių, jei jam prapultų jų viena, nepalieka devynių dešimtų devynių tyruose ir neeina paskui prapuolusiąją, koliai ją randa? Radęs ją, jis su džiaugsmu užsideda sau ant pečių, parėjęs namon, sušaukia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: „Džiaukitės draug su manim, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi!“ Sakau jums, taip bus džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio darančio atgailą daugiau, nekaip dėl devynių dešimtų devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos!“

(3. Palyginimas apie pamestą drachmą). „Arba kuri moteriškė, turėdama dešimtį drachmų, jei pameta vieną drachmą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir neieško rūpestingai, iki atranda? Radus sušaukia prieteles ir kaimynes ir sako: „Džiaukitės su manim, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi!“ Taip, sakau jums, bus

džiaugsmo tarp Dievo angelų dėl vieno atgailą darančio nusidėjėlio!“

(4. **Palyginimas apie sūnų vėjavaikį**). Jėzus dar pasakė tokį palyginimą: „Vienas žmogus turėjo du sūnu. Jaunesnysis iš jų dviejų tarė tėvui: Tėve, duok man turto dalį, kuri man tenka! Tėvas padalijo jiemdviem turtą. Tada jaunesnysis sūnus pasiėmė savo dalį ir iškeliavo į tolimą šalį, kur, išdykusiai gyvendamas, išaikvojo visą savo dalį. Jam visa išaikvojus, kilo anoje šalyje smarkus badas, ir jis pradėjo stokoti. Bado verčiamas, jis nuėjo ir pristojo prie vieno šalies gyventojo, kuris jį nusiuntė į savo ūkį kiaulių ganyti. Kitados turtingas jaunikaitis norėjo pasisotinti bent kiaulių jovalu, bet ir to niekas jam nedavė. Pamąstęs pats sau vienas, jis tarė: Kiek tai samdininkų mano tėvo namuose turi apsčiai duonos, aš gi čia badu stimpu! Kelsiuos, eisiu pas savo tėvą ir jam sakysiu: „Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau. Jau nebesu vertas

Tėvas... dovanojo sūnui nusikaltimą ir apkabinęs karštai jį pabučiavo... (žiūr. 54 pusl.).

vadintis tavo sūnumi. Laikyk mane kaip vieną savo samdininkų. Taigi nieko daugiau negalvodamas, jis kėlėsi ir grįžo pas savo tėvą. Tėvas, dar jam toli tebesant, jį pamatė, apsidžiaugė, dovanojo jam nusikaltimą, ir pribėgęs puolė sūnui ant kaklo, ir karštai jį pabučiavo. Sūnus jam tarė: Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi! Apsidžiaugęs sūnaus sugrįžimu, tėvas čia pat įsakė savo tarnams: Greitai išneškite gražiausį drabužį ir apvilkite jį. Duokite jam žiedą ant rankos ir kurpes ant jo kojų. Atveskite taip pat penėtą veršį ir papjaukite: valgykime ir pokyliaukime, nes šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado! Ir prasidėjo tėvo namuose pokylis".

Jėzus gailisi nusidėjėlių ir atleidžia jiems nuodėmes. Jis pats apie save sako: „Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę" (Luk. 19, 10).

Ar džiaugiasi Dievas nusidėjėlio pasitaisymu? Kokiais palyginimais Jėzus tą tiesą mums aiškina? Ką turime daryti nusidėję?

---

21. Dievas baudžia žmones, kurie nieko gera nedaro; baudžia nusidėjėlius, o ypatingai negailestingus.

(1. Dievas yra labai geras ir kantrus). Dievas yra labai geras ir kantrus. Bet jeigu žmogus, nusidėjėlis būdamas, nieko gera nedaro, nesitaiso, savo nuodėmių nepameta, tai Dievas jį tikrai baudžia: arba čia žemėje, arba jam mirus. Ypatingai Dievas baus kitiems negailestingus nusidėjėlius.

Tai aiškiausiai rodo šie Jėzaus palyginimai:

(2. Palyginimas apie nevaisingą figos medį). Jėzus sakė: „Vienas žmogus turėjo figos medį, pasodintą savo vyn-

uogyne. Kartą jis atėjo ieškoti ant jo vaisių, bet nerado. Tada jis tarė vynuogyno prievaizdui: Štai, jau treji metai kaip ateinu ir ieškau vaisių ant šito figos medžio, ir nerandu! Iškirsk tat jį, kam dar žemę užima? Bet anas atsakydamas jam tarė: Valdove, palik jį dar šiais metais, iki aš apkasiu jį ir uždėsiu trąšų, ir, rasi, jis neš vaisių. Jeigu gi ne, tai paskui jį iškirsdinsiu!"

(3. Palyginimas apie talentus). Panašus ir kitas palyginimas. Jėzus sakė: „Vienas turtingas žmogus, rengdamos į kelionę pasišaukė savo tarnus ir padavė jiems savo gėrybes. Vienam jis davė penkis talentus, kitam du, kitam gi vieną, kiekvienam žiūrint jo gabumo ir tuojau iškeliavo. Tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, nuėjo, jais vertėsi ir pelnė kitus penkis. Taip pat ir kurs buvo gavęs du, pelnė kitu du. Kursai gi buvo gavęs vieną, nuėjęs įkasė jį į žemę ir paslėpė savo valdovo pinigus. Daugeliui gi laiko praslinkus, tų tarnų valdovas grįžo ir darė su jais apyskaitą. Pirmas priėjo tas, kurs buvo gavęs penkis talentus, ir atnešė kitus penkis, sakydamas: Viešpatie, tu man davei penkis talentus, štai, aš pelniau dar kitus penkis! Jo valdovas jam tarė: Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne! Kadangi tu buvai ištikimas ant nedaug daiktų, aš tave pastatysiu ant daug daiktų! Įeik į savo viešpaties džiaugsmą! Paskui priėjo ir tas, kurs buvo gavęs du talentu, ir tarė: Viešpatie, tu man davei du talentu: štai, aš pelniau kitu du! Jo valdovas jam tarė: Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne! Kadangi tu buvai ištikimas ant nedaug daiktų, aš tave pastatysiu ant daug daiktų! Įeik į savo viešpaties džiaugsmą! Pagaliau priėjęs ir tas, kurs buvo gavęs vieną talentą, tarė: Viešpatie, aš žinau, kad tu kietas žmogus. Tu pjauni, kur nesėjai, ir renki, kur nebarstei: taigi, bijodamas tavęs, aš nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėje. Štai, tu turi, kas tavo! Atsakydamas gi jo viešpats jam tarė: Piktasis tarne ir tinginy! Tu žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, ir renku, kur nebarsčiau? Taigi tau reikėjo pavesti mano pinigus pinigų

maininiinkams, ir sugrįžęs aš, juk būčiau gavęs kas mano dargi su palūkanomis. Taigi, atimkite iš jo talentą ir duokite tam, kas turi dešimtį talentų! O nenaudingą tarną išmeskite laukan į tamsybes. Ten bus verksmo ir dantų griežimo!“

(4. **Palyginimas apie negailestingą tarną**). Apie b a u s m ę n e g a i l e s t i n g o n u s i d ė j ė l i o Jėzus Kristus pasakė tokį palyginimą: „Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs norėjo daryti a p y s k a i t ą su savo tarnais. Kai jis buvo pradėjęs daryti apyskaitą, atvesta pas jį vienas, kurs buvo jam kaltas dešimtį tūkstančių talentų. Kadangi jis neturėjo iš ko užmokėti, jo valdovas liepė parduoti jį, jo pačią, vaikus ir visa, ką turėjo, ir užmokėti skolą. Tas tarnas parpuolęs meldė jį sakydamas: Turėk dėl manęs kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu! Valdovui pagailo to tarno: jis paleido jį, ir dovanojo jam skolą. Bet tas tarnas išėjęs rado vieną iš savo draugų tarnų, kurs buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: Atiduok, ką esi skolingas! Jo draugininkas kniūpščias meldė jį sakydamas: Turėk dėl manęs kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu! Jis gi nenorėjo, bet nuėjo ir įmesdino jį į kalėjimą, koliai neužmokės skolos. Kiti draugininkai, matydami kas darėsi, labai nuliūdo. Jie atėjo ir papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. Tada valdovas pasišaukė pirmąjį tarną, ir jam tarė: Nedorasai tarne! Aš tau dovanojau visą skolą, nes mane meldei. Argi tat nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugininko, kaip aš tavęs pasigailėjau? Užsirūstinęs jo valdovas padavė negailestingąjį tarną budeliams, koliai neužmokės visos skolos“.

— „Taip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jei jūs nedovanosite savo broliams iš visos širdies!“ — pridūrė Jėzus.

Ar Dievas baudžia žmones, kurie nieko gero nedaro? Kokiais palyginimais Jėzus tą tiesą mums patvirtina? Kokius

nusidėjėlius Dievas labiau baudžia? Koks palyginimas tai parodo?

22. Kaip ieškomas dangus?

(1. Dangus ieškomas su meile ir atsidėjimu). Dievas nori, kad visi žmonės būtų danguje, bet varu jų ten nevaro. Žmonės patys turi dangų užsipelnyti. Norint jis užsipelnyti, pirma reikia jis surasti. Taigi ir čia reikia darbo. Dangus yra labai didelis turtas. Jo ieškoti reikia su meile ir dideliu atsidėjimu. Klausykim, ką apie tai kalba Jėzus savo palyginimais:

(2. Palyginimas apie paslėptą žemėje turtą). Jėzus sako: „Dangaus karalystė panaši į paslėptą dirvoje turtą. Radęs jį žmogus laiko slaptoje, iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perka tą dirvą“.

(3. Palyginimas apie brangų žemčiūgą). „Vėl dangaus karalystė panaši į žmogų pirklį, ieškantį brangių žemčiūgų. Radęs vieną brangų žemčiūgą, jis eina, parduoda visa, ką turi, ir jį nusiperka“.

Tokiu pat atsidėjimu, tokiu pat triūsu ir sumanumu privalo žmogus ieškoti dangaus, kaip šis ūkininkas paslėpto turto ir šis pirklys brangių žemčiūgų. Juk dangus tai tikras ir didžiausias žmogaus turtas.

Ar Dievas nori, kad visi žmonės būtų danguje? Ar dangus veltui mums duodamas? Kaip reikia dangaus ieškoti? Ar dangus yra turtas? Kokiais palyginimais Jėzus mums tą tiesą aiškina?

23. Kaip einama į dangų?

(Jėzus moko, kaip eiti į dangų). Į dangų, arba į amžinos laimės šalį, veda vienas kelias: turim tarnauti Dievui ir nueisime į dangų. Dievo čia žemėje mes re-

gėti negalime, betgi tarnauti jam galime. O tarnauti Dievui reikia šitaip. Reikia: laikytis visų jo įsakymų, dorai, gražiai gyventi, mylėti kitus žmones ir tvarinius. Patsai Jėzus Kristus savo pavyzdžiu parodė ir išmokė žmones, kaip į dangų įeinama. Tik žiūrėkime.

Dievo ir artimo meilė veda į dangų.

(1. Dievas reikia mylėti labiausiai už viską). Vieną kartą tūlas Įstatymo žinovas gundydamas Jėzų klausė jo: „Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?“ Jėzus paklausė jį: „Ką gi sako apie tai Įstatymas?“ Tas atsakydamas tarė: „Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis, ir savo artimą kaip pats save!“ Jėzus jam tarė: „Gerai atsakei; tai daryk ir būsi dangu-

... keleivis samarietis... nugabeno jį į užeigą ir rūpinosi juo (žiūr. 59 pusl.)

je!" Bet anas, norėdamas pats save pateisinti, tarė Jėzui: „O kas gi yra mano artimas?" Atsakydamas į tai Jėzus pasakė tokį palyginimą.

(2. Palyginimas apie gailestingą samarietį. Jėzus aiškina, kas yra mūsų artimas ir kaip jis reikia mylėti). Jėzus sakė: „Vienas žmogus ėjo iš Jeruzolimos į Jeriką. Kelyje jis pateko tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį ir, sužeidę jį, nuėjo sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir, matydamas jį, praėjo. Taip pat ir levitas atsiradęs toje vietoje, jį matė, bet praėjo. Vienas gi keleivis samarietis ėjo pro jį ir jį pamatęs buvo gailestingumo sujudintas. Jis prisiartino, aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir rūpinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du denaru, padavė juos užeigos savininkui ir pasakė: Rūpinkis juo ir jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu! — Kas iš šitų trijų, tarė Jėzus Įstatymo žinovui, — tau rodosi buvęs artimas to, kurs pateko galvažudžiams?" Šis atsakė: „Tas, kurs jam parodė gailestingumo". Jėzus jam pasakė: „Eik ir tu daryk panašiai, o laimėsi dangų!"

Pasižeminimas veda į dangų.

(Palyginimas apie pasirinkimą vietos vestuvėse). Kartą Jėzus, pastebėjęs, kaip pakviestieji į puotą rinkosi sau vyriausias vietas prie stalo, pasakė jiems šį gražų palyginimą apie pasižeminimą: „Pakviestas į vestuves, nesėsk vyriausioje vietoje! Kad kartais nebūtų pakviesta galingesnio už tave, kad kurs tave ir jį kvietė, atėjęs nesakytų tau: Užleisk šitam vietą! Tuomet tai turėtumei nuraudęs sėstis žemiausioje vietoje. Bet, būdamas pakviestas, eik ir atsisėsk žemiausioje vietoje, kad atėjęs tas, kurs tave kvietė, tau sakytų: Prieteliau, slink aukščiau! Tada tai tau bus garbės akivaizdoje sėdinčiųjų draug prie stalo! Nes kiekvienas, kurs save aukš-

tina, bus pažemintas, ir kurs save žemina, bus paaukštintas".

Kantrumas nelaimėje veda į dangų.

(Palyginimas apie didžturtį ir elgetą Lozorių). Kad kantrumas nelaimėje veda į dangų, rodo šis gražus Jėzaus palyginimas. Jėzus taip apie tai kalbėjo: „Buvo vienas turtingas žmogus, kurs vilkėdavo purpura ir ploniausia drobe, ir kasdien puikiai pokyliavo. Buvo taip pat vienas elgeta, vardu Lozorius, kurs gulėjo pas ano duris, pilnas votių. Nelaimingas geidė pasisotinti krintančiais nuo didžturčio stalo trupiniais, bet ir tų niekas jam neduodavo.

Tiktai šunys ateidavo ir laižydavo jo votis... (žiūr. 60 pusl.)

Tiktai šunys ateidavo ir laižydavo jo votis. Atsitiko, kad tas elgeta mirė ir buvo angelų neneštas į Abraomo prieglobstį. Mirė taip pat ir turtingasis, ir pateko į pragarą. Būdamas kančioje jis pakėlė savo akis ir pamatė iš tolo Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių. Tada jis

sušuko: Tėve Abraome, pasigailėk manęs ir siųsk Lozorių savo piršto galo pamirkyti į vandenį, kad atgaivintų mano liežuvį, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje! Abraomas jam atsakė: Sūnau, atsimink, kad tu gavai gėrybių savo gyvenime, tuo tarpu kad Lozorius gavo vien nelaimių. Dabar jis turi paguodos, tu gi kankinamas".

Budėjimas veda į dangų.

(Palyginimas apie budrius tarnus). Budėjimas arba nuolatinis pasirengimas palikti šį pasaulį tikrai veda į dangų.

Tą tiesą aiškina mums Jėzus šiuo gražiu palyginimu: „Jūs būkite panašūs į žmones, laukiančius savo valdovo, kuomet pargrįš iš vestuvių, kad, kaip tik ateis ir pabels, tuojau jam duris atidarytų. Palaiminti tie tarnai, kuriuos sugrįžęs valdovas ras budinčius! Iš tikrųjų, sakau jums, jis susijuos, pasodins juos prie stalo, ir eidamas aplinkui tarnaus jiems. Ar jis pareitų

Parisiejus stovėdamas meldėsi... Muitininkas nedrįso nė akių pakelti į dangų... (žiūr. 62 pusl.)

antroje nakties sargyboje, ar pareitų trečioje sargyboje, jei tik taip juos budinčius rastų, tikrai palaiminti yra tie tarnai!“

Malda veda į dangų.

(Palyginimas apie parisieją ir muitininką). Maldos galybė labai didelė. Tiktai reikia gerai melstis. Gera malda veda žmogų į dangų. Koki didelė yra maldos galybė ir kaip reikia gerai melstis, tai matyti iš šio Jėzaus palyginimo.

Jėzus taip kalbėjo: „Kartą du žmogu atėjo į bažnyčią melstis. Vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus, stovėdamas, taip pats sau vienas meldėsi: Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės, plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkoju du kartu savaitėje, duodu dešimtines viso, ką turiu. Muitininkas, atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!“

— „Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus išteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus išaukštintas!“

Kas tai yra dangus? Koks vienas kelias veda į dangų? Kaip galime Dievui tarnauti, juk mes jo nematome? Dėlko reikia Dievą mylėti? Dėlko reikia mylėti artimas? Kur nuveda žmogų pasižeminimas, kantrumas, budėjimas ir malda?

---

24. Dievas reikalauja iš mūsų darbo, o ne vien gerų norų.

Yra žmonių, kurie nori savo sielą išganyti, bet nenori savo sielos išganymui jokio darbo dirbti. Ar tokie bus išganyti? Ne, jie danguje nebus. Dievas reikalauja iš mūsų ne gerų norų, bet gerų darbų.

(Palyginimas apie du sūnu). Kartą Jėzus pasakė tokį palyginimą: „Vienas žmogus turėjo du sūnu. Priėjęs pirmąjį jis tarė: Sūnau, eik šiandien, dirbk mano vynuogyne! Bet jis atsakydamas tarė: Nenoriu! Paskui gi atgailos sujudintas nuėjo.

Priėjęs ir antrąjį jis taip pat pasakė. Tasai atsakydamas tarė: Einu, viešpatie! ir neėjo. Katras tų dviejų padarė tėvo valią? Parisiejai vienu balsu Jėzui atsakė: Pirmasis! Tada Jėzus jiems ir pasakė: Iš tikrųjų, sakau jums, muitininkai ir paleistuvės eis pirmiau už jus Dievo karalystėn, nes jie tikėjo, o jūs netikite!"

Ar vien gerais norais pateksime į dangų? Ko Dievas ypač iš žmogaus reikalauja? Kokiu palyginimu Jėzus tą tiesą mums išaiškino?

---

25. Žmonės nuolat turi būti pasirengę mirti.

Ši žemė — tai laikinoji žmogaus gyvenimo vieta. Mat, žemėje žmogus tik kurį laiką tegyvena. Tikroji žmogaus tėvynė — dangus. Kad dangun patektumėm, turime būti nuolat pasirengę mirti. Klausykime, ką apie tai mums sako Jėzus.

Palyginimas apie dešimt mergaičių.

(1. Dešimt mergaičių buvo pakviesta į vestuves). Vieną kartą Jėzus pasakė tokį palyginimą: „Dangaus karalystė bus panaši į dešimt mergaičių, kurios pasiėmusios savo lempas išėjo pasitikti jaunikio ir jaunosios. Penkios iš jų buvo paikos ir penkios gudrios. Penkios paikosios, pasiimdamos lempas, nepasiėmė su savim aliejaus. Gudriosios gi draug su lempomis pasiėmė aliejaus savo induose. Jaunikiui užtrunkant, visos susnūdo ir užmigo".

(2. Naktį ateina jaunikis). „Vidunaktį išgirsta šauksmas: Štai, ateina jaunikis, išeikite jam priešais! Tada vi-

sos tos mergaitės atsikėlė ir pataisė savo lempas. Paikosios gi sakė išmintingosioms: Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų lempos gesta! Gudriosios atsakė tardamos: Kad kartais nepristigtų mums ir jums! Geriau eikite pas pardavėjus ir sau nusipirkite!“

(3. Tik gudriosios mergaitės patenka į vestuves). „Joms einant pirktis, štai atėjo jaunikis, ir kurios buvo prisirengusios įėjo draug su juo į vestuves, ir durys uždaryta. Pagaliau atėjo ir likusios mergaitės ir sakė: Viešpatie, viešpatie, atidaryk mums! Bet jis atsakydamas tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, aš jūsų nepažįstu! Budėkite tat, nes nežinote nei dienos nei valandos!“

Kur yra tikroji žmogaus tėvynė? Ar apie mirtį reikia žmogui galvoti, ar ne? Kokiu palyginimu Jėzus tą tiesą patvirtino?

---

26. Kristus pranašauja žydų ateitį.

Jėzus viską žinojo. Jis taip pat žinojo, kad jį žydai nukankins. Jėzus daug kartų bandė žydus įspėti, kad jie to nedarytų. Žydai neklausė. Kartą Jėzus pasakė jiems tokį palyginimą:

(1. Vynuogyno šeimininkas siunčia tarnus atsiimti vynuogių). Jėzus taip žydams kalbėjo: „Buvo žmogus šeimininkas, kurs įsiveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame spaustuvą, pastatė bokštą, persamdė jį vynininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. Atėjus vaisių metui, jis siuntė savo tarnus pas vynininkus atsiimtų jo vaisių. Bet vynininkai, nutvėrę jo tarnus, vieną primušė, kitą nužudė, o kitą užmušė akmenimis. Jis vėl siuntė kitus tarnus, daugiau kaip buvo pirmųjų. Ir su tais jie taip pat padarė“.

(2. Šeimininkas siunčia savo sūnų). Pagaliau jis siuntė pas juos savo sūnų sakydamas: Jie drovėsis mano sūnaus!

Bet vynininkai, pamatę sūnų, kalbėjosi tarp savęs: Štai, ateina tėvainis! Eime, užmuškime jį ir turėsime jo tėvainystę! Ir nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė“.

Tai pasakęs Jėzus paklausė parisiejų: „Taigi, ką atėjęs vynuogyno Viešpats padarys aniems vynininkams?“ Parisiejai atsakė: „Jis piktai nužudys piktuosius ir persamdys savo vynuogyną kitiems vynininkams, kurie jam atiduos vaisių savo metu“.

(3. Dievas žydus atmetė). Kaip Jėzus pasakė, taip ir įvyko. Žydai nepasitaisė. Jie nukankino Dievo Sūnų — Jėzų Kristų. Dievas už tai žydus nubaudė. Dievas juos atmetė, išvarė iš savo vynuogyno, o jį persamdė kitiems vynininkams — Katalikų Bažnyčiai.

Dėlko Jėzus sakė žydams palyginimą apie išnuomotą vynuogyną? Ar žydai pasitaisė? Kaip už tai Dievas juos nubaudė?

---

27. Bažnyčia.

Bažnyčia — tai Jėzaus Kristaus draugija žemėje. Bažnyčia dirba toliau Jėzaus pradėtąjį darbą. Ji moko ir tobulina žmones. Ta draugija išaugusi iš mažo grūdo tinka visiems: didžturčiams ir vargšams, mokytiems ir bemoksliams, suaugusiems ir vaikams, tinka visoms tautoms ir tautelėms. Kaip paukščiai sutūpę ant medžio šakų pasilsi, taip Jėzaus Bažnyčioje visi žmonės randa sau poilsio ir ramybės. Klausykime, ką apie tai mums sako Jėzus:

(Palyginimas apie garstyčių grūdą). „Dangaus karalystė panaši į garstyčių grūdą, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Jis, tiesa, mažiausias tarp visų sėklų, bet užaugęs didesnis už visas daržoves, ir iš jo darosi medis[1]). Dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena ant jo šakų“.

---

[1]) Rytų kraštuose garstyčios išauga iki 2 sieksnių aukščio.

Žmonės mato, kad Jėzaus Kristaus įkurtoje Bažnyčioje pasitaiko ir blogų žmonių. Dėliai to jie dažnai plūsta Dievui bevelydami, kad blogųjų žmonių Bažnyčioje nebūtų visai. Kas taip mano, labai klysta. Dievas leido, kad Bažnyčioje su gerais žmonėmis būtų susimaišę ir blogieji. Ateis laikas ir blogieji nuo gerųjų bus atskirti. Tą atskyrimą vaizdžiai piešia Jėzus šiuo palyginimu:

(Palyginimas apie tinklą). „Dangaus karalystė panaši į jūron įleistą tinklą, užgriebiantį visokios rūšies žuvų. Kai jis pilnas, jį ištraukia ir, atsisėdę ant kranto, geras žuvis surenka į indus, o negeras laukan meta. Taip bus ir pasaulio pabaigoje. Išeis angelai ir atskirs piktuosius iš gerųjų tarpo ir juos įmes į ugnies krosnį. Ten bus verksmo ir dantų griežimo".

Ką Bažnyčia žmonėms duoda? Ar Bažnyčia visiems tinka? Dėlko Bažnyčioje yra blogų žmonių? Kada jie bus atskirti nuo gerųjų? Kokiu palyginimu Jėzus tą tiesą mums aiškina?

4.

Jėzaus stebuklai rodo, kad jis yra Dievas.

Daiktas regimai įvykęs gamtoje, be priežasčių joje, vadinamas stebuklu. Stebuklus gali daryti tiktai Dievas arba koks Dievo išrinktasis žmogus. Dievo išrinktasis žmogus daro stebuklus Dievo vardu ir Dievo galia. Jėzus, žemėje gyvendamas, savo vardu ir savo galia darė daug ir įvairių stebuklų, kurie aiškiai rodo, kad jis yra Dievas. Štai keletas Jėzaus padarytų stebuklų.

28. Stebuklinga žvejonė.

(1. Jėzus moko žmones iš Petro laivo). Kai Jėzus stovėjo prie Genesareto ežero, minios veržėsi prie jo klau-

sytis Dievo žodžio. Jis pamatė du laivu, sustojusiu prie ežero kranto: žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs į vieną iš tų dviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė atsistumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokė iš laivo.

(2. **Jėzus atsilygina už Petro pasitikėjimą**). Liovęsis kalbėjęs, jis tarė Simonui: „Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksniui!“ Simonas jam tarė: „Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžių aš įleisiu tinklą“. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklai ėmė trūkti. Jie pamojo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abu laivu, taip kad kone skendo.

(3. **Mokiniai seka Kristų**). Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: „Išeik nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas!“ Nes jis buvo išsigandęs ir visi su juo buvusieji dėl to valksnio žuvų, kurias jie buvo sugavę; taip pat Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: „Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi!“ Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė jį.

Kur Jėzus mokydavo žmones? Kodėl Jėzus lipo laivan mokyti? Iš kieno laivo Jėzus mokė? Ką Jėzus liepia Petrui? Ar paklauso Petras Jėzaus? Kam padarė Jėzus šitą stebuklą? Ką Jėzus pranašauja Petrui?

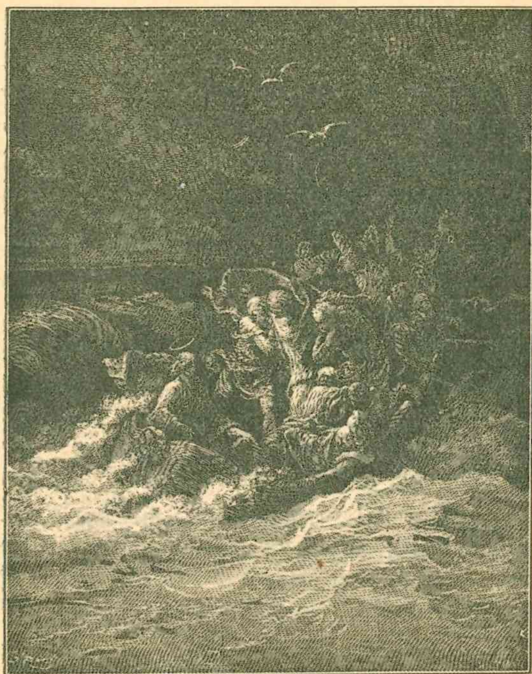
---

29. Audros nutildymas.

(1. **Jėzus su apaštalais keliasi per ežerą**). Vieną kartą Jėzus per kiaurą dieną mokė žmones. Tai buvo Genesareto ežero krante. Atėjus vakarui, pavargęs nuo darbo Jėzus paleido minias namo, ir tarė savo mokytiniams: „Persiirkime į aną krantą!“ Apaštalai neprieštaravo, susirado laivelį, visi į jį susėdo ir leidosi skersai ežero. Išganytojas buvo labai nuvargęs. Jis kiek prigulė laivo už-

pakalyje ir tuojau saldžiai užmigo. Genesareto ežeras didelis, kaip kokia jūra, taigi ir persiirti per jį ne taip lengva.

(2. Jėzus tildo audrą). Staiga pakilo didelis viesulas ir ežere pasidarė baisiausia audra. Ežero bangos taip įsisiūbavo ir viesulas taip varė bangas į laivą, kad laivan sunkėsi vis daugiau vandens. Pavojus keleiviams buvo nemažas. Visi jie galėjo lengvai paskęsti, nes audra vis tebeėjo stipryn. Persigandę apaštalai visai nežinojo ką bedarą. Kai kurie jų priėjo prie Jėzaus ir pažadino jį, sakydami: „Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žūname? Gelbėk mus, žūname!“ Viešpats Jėzus jiems tarė: „Kodėl esate bailūs, jūs mažatikiai?“ Tai pasakęs, Jėzus atsikėlė, sudraudė vėją ir tarė jūrai: „Tylėk, nutilk!“ Ir tuojau vėjas nustojo pūtęs ir audra liovėsi šėlusi. Pasidarė didelė, didelė tyla. Apaštalai ir žmonės labai stebėjosi ir savitarpy kalbėjos: „K a s g i j i s a i y r a, k a d v ė j a i i r j ū r a j o k l a u s o?“

Apaštalai pažadino Jėzų sakydami: „Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žūname?“ (žiūr. 68 pusl.)

(3. Jėzus gamtos valdovas). Tuo stebuklu Jėzus aiškiai visiems parodė, kad jis yra Dievas, nes visa gamta — vėjai ir jūra jo klauso. Tiesa, audra ir savaime nutyla, bet audros nutilimas yra be galo jūreiviams pavojingas ir jis tęsiasi labai ilgai. O čia, Išganytojui įsakius, vėjai ir audra nutilo staiga ir be jokio keleiviams pavojaus. Taigi Jėzus yra gamtos valdovas.

Per kokį ežerą kėlėsi Jėzus su apaštalais? Ką per audrą darė apaštalai? Kaip Jėzus audrą nutildė? Ar vėjai ir audra žmogaus klauso? Dėlko vėjai ir audra klausė Jėzaus?

---

30. Duonos padauginimas ir jo reikšmė.

(1. Jėzus moko žmones tyruose). Duonos padauginimas įvyko Galilėjos tyruose. Jėzus pavargo bemokydamas žmones Kaparnaume, taigi sėdo laivelin, perplaukė Genesareto ežerą ir tyruose norėjo kiek pasilsėti. Betgi žmonės ir tyruose Jėzų surado, ir atėjo klausyti jo pamokslų. Išganytojas mokė žmones ir gydė ligonis.

(2. Žmonėms pritrūksta duonos). Artinosi vakaras, o žmonių minia ne tik nemažėjo, bet augo. Prisiartinę mokiniai tarė Jėzui: „Viešpatie, paleiski minias, kad dar su šviesa galėtų nueiti į miestelius ir kaimus nusipirkti sau duonos". Mokiniai sakė tiesą. Nes minia iš tikrųjų visą dieną buvo nevalgiusi. Tačiau Jėzus tarė mokiniams: „Ne, nėra jiems reikalo eiti; jūs duokite jiems valgyti!" Tada Pilypas nustebęs sako: „Viešpatie, argi mes galime tyruose papenėti tokią didelę žmonių minią? Kiek čia duonos reikėtų!" Jėzus paklausė mokytinių: „O kiek gi jūs turite duonos?" Šie atsakė: „Yra čia vienas žmogus, kuris turi penkis duonos kepalus ir dvi žuvi: bet ką tai reiškia tokiai miniai?"

(3. Jėzus padaugina duoną). Jėzus liepė atnešti duoną

ir žuvis, o miniai įsakė susėsti. Visi susėdo. Tada Jėzus ėmęs penkis duonos kepalus ir dvi žuvi, pažvelgęs į dangų, visa tai palaimino, laužė ir davė savo mokiniams, kad jie išdalintų žmonėms. Mokiniai duoną ir žuvis išdalino miniai. Žmonės valgė ir pasisotino. O kai surinkta, kas buvo likę trupinių, pasirodė, kad jų liko pripilta net dvylika pintinių. Dabar tik visi suprato ir pamatė, kad Jėzus padarė stebuklą. Penkiomis duonomis ir dviem žuvim jis pavalgydino penkių tūkstančių žmonių minią ir dar liko dvylika pintinių trupinių. Papenėjęs minią, Jėzus paleido ją namolei, o patsai užėjo į kalną melstis.

Mokiniai duoną ir žuvis išdalino miniai...
(žiūr. 70 pusl.)

(4. Duonos padauginimo reikšmė). Stebuklingas duonos padauginimas yra Švenčiausiojo Sakramento paveikslas. Kaip penkiais duonos kepalėliais Jėzus pasotino didžiausią žmonių minią, taip pat palikęs mums Švenčiausiame Sakramente tikrą savo Kūną ir Kraują peni ir sotina juo visą žmoniją. Visi

tą Dangaus Duoną valgo ir yra sotūs, o Jėzus Šv. Sakramente pasilieka tas pats. Jis ir visada bus tas pats.

Kur įvyko duonos padauginimas? Kiek apaštalai turėjo duonos kepalų, kiek žuvų? Ar daug žmonių pavalgė? Ar žmogus gali duoną padauginti? O kas gali? Koki yra duonos padauginimo reikšmė?

---

31. Įvairių ligonių pagydymai.

Ligonis gali pats savaime išgyti, gali jį gydytojas pagydyti. Bet be vaistų, vienu akimirksniu ir tai sunkiai sergantį ligonį vienas tik Dievas tegali išgydyti arba koks Dievo siųstas šventasis. Jėzus tokius ligonis gydė, taigi jis yra Dievas. Štai keletas tokių pagydymų.

(**1. Jėzus pagydo Simono uošvę**). Iš sinagogos Jėzus nuėjo į Petro namus. Petro uošvė gulėjo drugio krečiama. Jėzus priėjo prie ligonio, paėmė už rankos ir pakėlė. Drugys pametė ją krėtęs, o ji atsikėlė ir tarnavo jiems.

(**2. Jėzus pagydo šimtininko tarną**). Kai Jėzus įėjo į Kaparnaumą, prisiartino šimtininkas ir meldė jį, sakydamas: „Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi“. Jėzus jam tarė: „Aš ateisiu ir pagydysiu“. Bet šimtininkas atsakydamas kalbėjo: „Viešpatie, aš nevertas, kad įeitumei po mano stogu, bet tark tiktai žodį ir mano tarnas pasveiks! Nes aš esu žmogus po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių. Aš sakau šitam: eik, ir jis eina; kitam: ateik, ir jis ateina, ir savo tarnui: tai daryk, ir jis daro“. Tai girdėdamas Jėzus stebėjosi, ir ėjusiems paskui save tarė: „Iš tikrųjų, sakau jums, aš neradau taip didžio tikėjimo Izraelyje. Taigi aš sakau jums, daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. Karalystės gi vaikai bus išmesti laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir

dantų griežimo". O šimtininkui Jėzus tarė: „Eik, ir tebūna tau kaip įtikėjai". Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.

(3. **Jėzus pagydo kananietės dukterį**). Jėzus pasitraukė į T y r o ir S i d o n o šalį. Ir štai, moteriškė kananietė, išėjus iš anų ribų, šaukė jam tardama: „Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo sūnau! Mano duktė skaudžiai velnio kankinama". Bet jis jai nė žodžio neatsakė. Taigi jo mokiniai prisiartinę meldė sakydami: „Atleisk ją, nes šaukia paskui mus"! O jis atsakydamas tarė: „Aš tik esu siųstas pas pražuvusias Izraelio namų avis". Bet ji atėjo ir pagarbino jį sakydama: „Viešpatie, padėk man!" Jis tarė: „Negera imti vaikų duoną ir mesti šunims". Ji gi tarė: „Taip, Viešpatie! Bet ir šunyčiai ėda trupinius, kurie krinta nuo jų valdovų stalo". Tada Jėzus atsakydamas jai tarė: „O, m o t e r i š k e, t a v o t i k ė j i m a s d i d e l i s! Tebūna tau, kaip tu nori!" Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko.

(4. **Jėzus pagydo sutrauktą moteriškę**). Vieną subatą Jėzus mokė sinagogoje. Štai, čia buvo moteriškė, kuri buvo sutraukta jau aštuoniolika metų. Ji buvo sulinkusi ir visai negalėjo pažvelgti aukštyn. Pamatęs ją Jėzus pasivadino prie savęs ir tarė: „Moteriške, tu esi paliuosuota nuo savo ligos!" Jis padėjo taip pat ant jos rankas. Ji tuojau atsitiesė ir pagarbino Dievą. Tada atsiliepdamas sinagogos viršininkas, supykęs, kad Jėzus pagydė subatoje, sakė miniai: „Šešios dienos yra dirbamos, jose tat ateikite ir gydykitės, bet ne subatos dieną". Viešpats jam atsakė, tardamas: „Veidmainiai! Argi ne kiekvienas iš jūsų subatoje atriša savo jautį ar asilą nuo prakartės ir veda girdyti? Šitos gi Abraomo dukters, kurią šetonas laikė surišęs, štai, jau aštuoniolika metų, ar nereikėjo paliuosuoti nuo to saito subatos dienoje?" Tai jam sakant, visi jo priešininkai gėdėjosi, o visi kiti žmonės džiaugėsi visais garbingais dalykais, kurie buvo jo daromi.

Kaip Jėzus pagydė Simono uošvę? Kaip kreipiasi šimtininkas į Jėzų? Ką mato šimtininkas Jėzuje? Ką atsako Jėzus į šimtininko maldavimus? Kaip meldžia Viešpatį kananietė? Kodėl Jėzus iš karto jos neišklausė? Ar leidžia žydų įstatymai gydyti subatoje? Kodėl gi Jėzus gydė?

---

32. Jėzus pagydo 38 metus sirgusį ligonį.

(1. Dievas gydo ligonis avių maudykloje). Buvo žydų Velykų šventės. Viešpats Jėzus su savo mokiniais atėjo į Jeruzolimą. Jeruzolimoje, netoli bažnyčios, buvo Betezdos tvenkinys, vadinamas taip pat avių maudykla, nes čia trinkdavo avis prieš atnašavimą. Iš visų tos maudyklos pusių buvo pastatytos tam tikros pašiūrės, kaip ir kokie prieangiai. Viso tų prieangių buvo penki. Visi jie visad būdavo pilniausi įvairių ligonių: aklų, raišų, nebylių, džiūstančių ir šiaip visokių nesveikatininkų, kurie laukė vandens maudykloje pasijudinant. Mat, Viešpaties angelas kartais nužengdavo į tą tvenkinį ir sujudindavo jame vandenį. Ligoniai tų vandens sujudinimų laukė, ir tuojau visi subėgdavo į maudyklą. Ir tikrai, kas tik pirmas po vandens pasijudinimo suskubdavo įeiti į maudyklą, visada pagydavo, nežiūrint kokios jis būtų buvęs ligos apimtas.

(2. Jėzus gydo ligonį šeštadienį). Viename tų penkių prieangių gulėjo žmogus, kuris sirgo jau trisdešimt aštuonerius metus. Jėzus, pamatęs tą ligonį ir patyręs, kad jau daug laiko serga, prisiartinęs prie jo maloniai tarė: „Ar nori būti sveikas?“ Ligonis pakėlęs į Jėzų akis atsakė: „Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui pasijudinus, įkeltų mane į tvenkinį. O šiaipjau, iki aš nueinu, kiti pirma manęs įeina ir aš vis lieku užpakaly“. Jėzus jam tarė: „Kelkis, imk savo lovą ir vaikščiok!“ Ligonis vienu akimirksniu pasveiko, tuojau atsikėlė, pasiėmė savo lovą ir vaikščiojo.

(3. **Žydai už tai Jėzų persekioja).** Tą dieną buvo subata. Subatoje nevalia žydams nieko nei nešti, nei dirbti. Taigi išėjusiam į gatvę su lova pasveikusiam ligoniui visi sakė: „Šiandien subata, nepridera tau neštis savo lovos!“ O šis jiems vis atsakydavo: „Tas, kuris mane pagydė, man pasakė: imk savo lovą ir vaikščiok! Taigi ir vaikščioju“. Žydai jį apspitę klausinėjo, kas buvęs tas, kurs jį pagydęs, ir kaip vadinęsis. Tačiau išgydytasai negalėjo jiems nieko pasakyti, nes Jėzų matė pirmą kartą ir jo vardo nežinojo. Parnešęs namo lovą, jis nuėjo į bažnyčią padėkoti Dievui už grąžintą sveikatą. Bažnyčioje pamatė jį Jėzus ir priėjęs tarė: „Štai tu pasveikai. Žiūrėk, daugiau nebenusidėk, kad tau neatsitiktų kas nors piktesnio!“ Tik dabar tas žmogus sužinojo savo geradario vardą, ir, nuėjęs pas žydų vyresniuosius, pasakė, kad Jėzus jį išgydęs ir liepęs nešti lovą. Tuo jis manė padarysiąs Jėzui garbės. O išėjo visai kitaip. Žydai už laužymą subatos įstatymo taip ant Jėzaus įpyko, kad visokiais būdais jį persekiojo ir net norėjo nužudyti. Tai matydamas, Jėzus tuojau po Velykų švenčių paliko nedėkingą Jeruzolimą, ir vėl sugrįžo į Galilėją.

Ar žmogus gali vien žodžiu ką nors pagydyti? Ką mums rodo šio ilgamečio ligonio staigus pagydymas? Atpasakok, kaip tai įvyko.

---

33. Mirusiųjų prikėlimas: Jaunikaičio Naime, Jairo dukters Kaparnaume ir Lozoriaus Betanijoje.

Dievas duoda žmogui gyvybę, Dievas ją iš žmogaus ir atima. Niekas nėra girdėjęs, kad numiręs žmogus vėl atgytų ir toliau gyventų. Tiktai Dievas arba Dievo siųstas koks didis šventasis gali numirusį žmogų iš numirusių prikelti. Kadangi Viešpats Jėzus vien savo žodžiu yra daug numirėlių prikėlęs, tai jis yra Dievas.

Čia duodama keli numirėlių prikėlimai.

(1. Jaunikaičio prikėlimas). Vieną kartą Viešpats Jėzus ėjo į miestą, kuris vadinasi N a i m a s. Drauge su juo ėjo jo mokytiniai ir gausinga minia. Prisiartinant jam prie miesto vartų, štai, buvo išnešamas numirėlis, vienatinis našlės motinos sūnus. Draug su karstu ėjo didelė miesto minia. Jėzui labai pagailo našlės ir jis, priėjęs prie jos, tarė: „Neverk!" Nešėjai sustojo ir pastatė neštuvus. O Jėzus, palietęs neštuvus ranka, tarė: „Jaunikaiti, sakau tau, kelkis!" Tą pačią valandą numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. Tuo būdu našlės sūnus liko sveikas sugrąžintas savo motinai. Visus tai mačiusius žmones paėmė baimė ir jie garbino Dievą, kuris tokius stebuklus daro.

Jėzus garsiai ištarė: „Mergaite, kelkis!" Ir mergaitė tuojau atsikėlė... (žiūr. 76 pusl.)

(2. Mergaitės prikėlimas). Kitą vėl kartą mokė Jėzus žmones netoliese K a p a r n a u m o miestelio. Jam bemokant, štai, atėjo iš Kaparnaumo sinagogos vyresnysis, vardu J a i r a s, ir pagarbinęs jį, pro ašaras tarė: „Vieš-

patie, mano duktė ką tik mirė. Tačiau ateik, padėk ant jos savo ranką, ir ji bus gyva". Viešpats Jėzus išklausė vyresniojo prašymą, ir atsikėlęs nuėjo su savo mokytiniais į tą miestelį. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir ūžiančią minią, kuri raudojo mergaitės, Jėzus tarė: „Atsitraukite! Mergaitė ne numirus, bet miega!" Minia, žinodama, kad mergaitė tikrai yra mirus, juokėsi iš jo. Jėzus liepė išvaryti iš namų minią. Kada minia buvo išvaryta, Jėzus, paėmęs mergaitę už rankos, garsiai ištarė: „Mergaite, kelkis!" Ir mergaitė tuojau atsikėlė. Minia stebėjosi. Gandas apie tai pasklido po visą aną šalį.

Lozorius tuojau kėlėsi ir išėjo laukan...
(žiūr. 77 pusl.).

(3. Lozoriaus prikėlimas). Netoli nuo Jeruzolimos, Betanijos miestelyje, gyveno Lozorius su dviem savo seserim: Marija ir Morta. Kartą Lozorius labai susirgo. Jo seserys nusiuntė pas Jėzų pasiuntinį, per kurį pranešė, kad brolis Lozorius serga. Jėzus nenuėjo tuojau į Betaniją ir Lozorius mirė. Jį palaidojo. Abi se-

seri labai nuliūdo ir verkė savo brolio. Tik ketvirtą dieną po Lozoriaus mirties teatėjo į Betanijos miestelį Jėzus su savo mokiniais. Morta ir Marija išbėgo Jėzaus pasitikti ir verkdamos kalbėjo: „Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mūsų brolis nebūtų miręs!“, Tai ištarusios, abi dar labiau pradėjo verkti. Verkė taip pat ir žydų minia, kuri buvo susirinkusi seserų paguosti. Jėzus irgi susigraudino ir liepė vesti pas Lozoriaus kapą. Visi nuėjo pas kapą. Jėzus įsakė atristi kapo akmenį, nes numirėlis buvo palaidotas oloje. Tai matydama Morta sušuko: „Viešpatie, jis atsiduoda, nes jau keturias dienas guli!“ Betgi akmuo buvo atristas. Atritus akmenį, Viešpats Jėzus pakėlęs aukštyn akis pasimeldė, ir didžiu balsu sušuko: „Lozoriau, išeik laukan!“ Numirėlis tuojau kėlėsi ir išėjo laukan. Kadangi jo rankos ir kojos buvo surištos paklodėmis, Jėzus liepė jį išrišti, kad galėtų vaikščioti. Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir Mortą ir buvo matę, ką Jėzus padarė, įtikėjo į jį.

Ar yra kada girdėta, kad žmogus žmogų iš mirusių prikeltų? Dėlko Viešpats Jėzus galėjo numirėlius prikelti? Atpasakok jaunikaičio, mergaitės ir Lozoriaus prikėlimą.

---

34. Piktosios dvasios apsėstųjų pagydymai.

Po pirmųjų tėvų nuodėmės p i k t o s i o s d v a s i o s į s i g a l ė j i m a s p a s a u l y j e b u v o l a b a i d i d e l i s. Piktoji dvasia dažnai žmones kankindavo. Ji apsigyvendavo kuriame nors žmoguje, neduodavo jam ramybės, visaip jį kankindavo ir toks žmogus būdavo tikras ligonis. Jų išgydyti niekas negalėjo. Taip jie nusikankindavo ir mirdavo. V i e š p a t s J ė z u s d a u g t o k i ų l i g o n i ų p a g y d ė i r d a u g p i k t ų d v a s i ų i š a p s ė s t ų j ų i š v a r ė. Tuo Jėzus a i š k i a u s i a i p a r o d ė s a v o d i e v y s t ę, n e s t i k t a i D i e v o p i k t o j i d v a s i a t e k l a u s o. Štai keletas tų stebuklingų pagydymų.

(1. Pagydymas piktosios dvasios apsėstojo Kaparnaume). Vieną kartą drauge su savo mokiniais įėjo Viešpats Jėzus į K a p a r n a u m o sinagogą. Buvo subatos diena.

Sinagoga buvo pilna žmonių. Jėzus juos mokė. Visi stebėjosi jo mokslu, nes Jėzus mokė žmones ne taip, kaip žydų mokytojai, bet taip, kaip žmogus, kuris turi valdžios. Tuo pat laiku sinagogoje buvo žmogus nešvarios dvasios apsėstas. Jis girdėdamas Jėzaus mokslą sušuko, tardamas: „Paliauk, kas mums darbo su tavim, Jėzau Nazarėnai? Ar tu atėjai mūsų pražudyti? Aš gerai žinau, kas tu esi: — Dievo Šventasis!“ Jėzus sudraudė piktąją dvasią, kalbėjusią to žmogaus lūpomis, tardamas: „Nutilk ir išeik iš to žmogaus!“ Ir nešvarioji dvasia tą pačią valandą vargšą žmogų tąsydama ir dideliu balsu šaukdama išėjo iš jo. Visi buvusieji sinagogoje stebėjosi ir vienas kitą klausinėjo: „Kas tai yra? Koks tai naujas mokslas? Štai, jis su valdžia duoda paliepimų net nešvarioms dvasioms, ir jos jo klauso“.

(2. **Pagydymas dviejų piktosios dvasios apsėstų Gerazênų žemėje).** Kitą vėl kartą Jėzus persiyrė laiveliu per Genesareto ežerą ir atvyko į G e r a z ė n ų šalį. Kaip tik jis išėjo iš laivelio, tuojau priešais atbėgo du velniu apsėstu žmogu. Juodu niekaip nebegalėjo gyventi kartu su kitais žmonėmis: draskydavosi, šūkaudavo ir daužydavo save akmenimis. Visad, dieną ir naktį, juodu buvo laukuose bei kalnuose ir niekas negalėjo jų suvaldyti. Pamatę Jėzų iš tolo, juodu atbėgo, parpuolė ties juo ir pradėjo dideliu, dideliu balsu šaukti: „Kas mums darbo su tavim, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Ar tu čia atėjai mūsų kankinti?“ Netoliese, ganykloje buvo didelė kaimenė kiaulių. Taigi velniai meldė Jėzų, sakydami: „Jei jau išvarai mus iš šitų žmonių, tai bent įleiski mus į kiaulių kaimenę“. Viešpats Jėzus sutiko. Velniai palikę žmones, kuriuose jie iki šiolei buvo buvę, suėjo į kiaules. Staiga ta visa kiaulių kaimenė metėsi į ežerą ir prigėrė vandenyje. Piemenys parbėgo į miestą ir papasakojo visa, kas atsitiko su apsėstaisiais ir kiaulėmis. Nusigandę žmonės išėjo Jėzų sutikti ir prašė jį išeiti iš jų krašto.

(**3. Jėzus pagydo velnio apsėstą neregį**). Vėl vieną kartą atvesta Jėzui žmogus velnio apsėstas, aklas ir nebylys kartu. Jėzus ištarė tik vieną žodį ir jį pagydė, taip kad tasai kalbėjo ir regėjo. Tą atsitikimą matė ir didžiausieji Jėzaus priešai — parisiejai ir negalėjo to stebuklo užginčyti, tik pikti tarė: „Jis išvaro velnius ne kitaip kaip tik per velnių kunigaikštį Belzebubą!“ Viešpats Jėzus čia pat jiems išaiškino, kad jie labai klysta. Parisiejai nebestengė nieko atsakyti ir nutilo.

Kada piktoji dvasia buvo įsigalėjusi pasaulyje? Kaip ji žmones kankindavo? Kas piktosios dvasios apsėstus žmones gydė? Ar paprastas žmogus gali gydyti? Dėlko Jėzus galėjo?

---

35. Pagydymas aklo gimusio.

(**1. Jėzus pagydo aklą gimusį**). Vieną kartą, šeštadienį, Jėzus, eidamas su savo mokiniais Jeruzolimos gatve sutiko aklį. Tas žmogus jau aklas buvo apsigimęs, ir dėliai to buvo labai nelaimingas. Jėzui pagailo to aklio. Jis ėmęs spiovė žemėn, padarė iš seilių purvo, patepė juo neregio akis ir pasakė: „Dabar eik, nusiprausk Siloės maudykloje!“ Neregis nuėjo, nusiprausė ir tą pačią valandą pasveikęs sugrįžo namolei.

(**2. Žmonės ginčijasi ir klausia aklojo, kas jį pagydęs**). Ligonio kaimynai ir šiaipjau žmonės, kurie pirma jį pažino kaipo aklą elgetą, nenorėjo tikėti, kad jis būtų pasveikęs, ir ginčydamiesi kalbėjo: „Argi tai tas būtų, kursai sėdėdavo ir elgetaudavo?“ Vieni sakė: „Taip, tai tas patsai“. Kiti vėl: „Ne, tai negali būti, tai kitas, kuris tik labai panašus į aną aklą elgetą.“ Pagaliau paklausė jie paties elgetos. Tas pasisakė esąs gerai jų pažįstamasis aklas elgeta. Visi dar labiau nustebę klausė: „Kaip gi tu paregėjai, kas tave pagydė?“ Čia pagydytasai neregys papasakojo visa, kas buvo atsitikę, ir kaip Jėzus jį pagydė.

(3. **Aklojo tėvai patvirtina, kad jų sūnus gimė aklas).** Išklausę elgetos pasakojimo, žydai betgi nenorėjo tikėti, kad tai būtų tiesa. Taigi nieko nelaukdami nusivedė jį pas parisiejus ir vėl kvotė, kaip jis praregėjęs. Išgijėlis vėl viską iš pat pradžios jiems papasakojo. Netikėjo jo žodžiais nei parisiejai. Tada jie pasišaukė jo tėvus ir atsidėję klausinėjo: „Ar šitas yra jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote, kad aklas gimęs? Kaip gi tat dabar jis praregėjo?" Aklojo tėvai parisiejams atsakė: „Taip, mes žinome, kad šitas yra mūsų sūnus, ir kad jis yra gimęs aklas. Tačiau kaip jis dabar regi, to mes pasakyti negalime, nes nežinome. Klauskite jį patį, juk jis užaugęs, gali ir patsai pasisakyti!"

(4. **Pagydytasai neregys išpažįsta Kristų).** Parisiejų tarpe kilo nemažas ginčas. Vieni jų kalbėdami apie Kristų sakė: „Tas žmogus nėra Dievo žmogus, nes neužlaiko šeštadienio (subatos), šeštadienį gydo." Kiti šiems priešinosi ir sakė: „O ar gi gali žmogus nusidėjėlis daryti tokius stebuklus? Ne, jis Kristus — pranašas". Parisiejai klausė paties praregėjusio, ką jis manąs apie tą, kuris jį pagydė. Šis drąsiai atsakė: „Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų sugrąžinęs regėjimą aklam gimusiam, kaip štai man atsitiko. Jei Kristus nebūtų Dievo žmogus, nebūtų galėjęs to padaryti!" Tai išgirdę, parisiejai išvarė jį laukan.

(5. **Žydų ir parisiejų atkaklumas).** Iš šio žydų ir jų vadų elgesio matyti, kaip jie viską neigia. Juk to aklojo pagydymas — tai aiškių aiškiausias stebuklas, o žydai ir parisiejai to nenori pažinti, visaip jį neigia. Tokiu pat atkaklumu neigė jie ir kitus Jėzaus stebuklus, jo dievystę ir kėlimąsi iš numirusių. Jėzų Kristų ir šiandien žydai tebeneigia. Mat, toks jau jų atkaklus būdas.

Kaip Jėzus pagydė apsigimusį akląjį? Ar paprastas žmogus gali apsigimusį akląjį pagydyti? Dėlko Jėzus pagydė? Dėlko žydai nei to, nei kitų Jėzaus stebuklų nenori pripažinti?

5.
Jėzaus pranašavimai rodo, kad jis yra Dievas.

Ateities žinojimas ir paskelbimas vadinamas pranašavimu. Ateitį žino tiktai Dievas arba koks Dievo išrinktasis žmogus. Dievo išrinktasis žmogus pranašauja Dievo vardu ir Dievo galia. Jėzus, žemėje gyvendamas, savo vardu ir savo galia labai daug pranašavo ir visi jo pranašavimai taip įvyko, kaip buvo pranašauta. Įvykusieji Jėzaus pranašavimai aiškiai rodo, kad jis yra Dievas. Štai keletas Jėzaus pranašavimų.

36. Jėzaus pranašavimai.

(1. Jėzus išpranašauja, kad Judas jį parduosiąs). Per Paskutiniąją Vakarienę Jėzus pasakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad vienas iš jūsų, kurs su manim dažo ranką į bliūdą, išduos mane!“ Ranką į bliūdą tuo laiku dažė Judas. Jėzus iš tikrųjų išpranašavo. Tą patį vakarą Judas pardavė Jėzų žydams už 30 sidabrinių.

(2. Jėzus išpranašauja Jeruzolimos sugriovimą). Jeruzolima buvo labai gražus miestas. Tai buvo žydų sostinė. Ja visi žydai didžiavosi. Pats Jėzus mylėjo tą miestą. Vieną kartą, dar gerokai prieš savo mirtį, Jėzus, žiūrėdamas su mokiniais į Jeruzolimą nuo Alyvų kalno, apsiverkė ir tarė: „Ateis tau dienos, apkas tave tavo priešai pylimu, apstos jie tave ir suspaus tave iš visų šalių. Pavers tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje, ant žemės ir nepaliks tavyje akmens ant akmens!“

Kaip Jėzus pasakė, taip ir įvyko. Atėjo priešai romėnai, apkasė Jeruzolimą pylimu, paėmė miestą, jo gyventojus išžudė, o pačią Jeruzolimą taip sunaikino, kad neliko nei žymės, kur kitą kartą miestas bestovėjęs.

(3. Jėzus išpranašauja nepaprastą savo įkurtos Bažnyčios išaugimą). Jėzus aiškiai pasakė, kad jo įkurtoji Bažnyčia išaugs į didelę draugiją. Tas pranašavimas išreikštas gražiu palyginimu. Jėzus sakė: „Dangaus karalystė panaši yra į garstyčios grūdą, kurs, tiesa, yra visų grūdų mažiausias, bet kada išauga, tampa medžiu, tai ir dangaus paukščiai tupi ant jo šakų". Taip ir įvyko. Dar prie apaštalų gyvos galvos Kristaus Bažnyčia išaugo į didžiulę draugiją, į didžiulį medį. Šiandieną Kristaus Bažnyčia yra apėmusi visą pasaulį.

(4. Jėzus išpranašauja savo kančias, mirtį ir atsikėlimą iš numirusių). Arba vėl. Beveik dviem metais prieš savo mirtį Jėzus išpranašavo savo kančias, mirtį ir atsikėlimą iš numirusių. Jėzus, keliaudamas tada su mokiniais į Jeruzolimą, kelionėje jiems pasakojo: „Štai, einame į Jeruzolimą. Ten Žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiems kunigams ir Rašto žinovams, kurie nuteis jį mirti. Ir išduos jį pagonims išjuokti, nuplakti ir nukryžiuoti, bet jis trečią dieną atsikels iš numirusių". Tas pranašavimas su visomis smulkmenomis įvyko. Jėzus tikrai buvo išduotas, nuteistas, išjuoktas, nuplaktas ir nukryžiuotas, o trečią dieną atsikėlė iš numirusių.

Tam atsitikimui minėti kasmet yra švenčiamos gražios ir linksmos Velykų šventės.

(5. Jėzus Kristus yra Dievas). Iš to viso matyti, kad Jėzus žinojo ateitį, nes ką tik pasakė, viskas iki mažiausio grūdo įvyko. Taigi Jėzus Kristus yra Dievas.

Kas tai yra pranašavimas? Kas žino ateities dalykus? Kokius žinai Jėzaus pasakytus pranašavimus? Ar jie įvyko? Ar Jėzus Kristus yra Dievas?

37. Kristus vaikelių tarpe.

(1. Jėzus meiliai elgiasi su vaikučiais). Pas Jėzų atnešė kūdikių, kad juos palaimintų. Mokiniai gi varė ateinančius šalin. Tai pamatęs Jėzus buvo nepatenkintas ir tarė: „Leiskite mažutėliams eiti pas mane, nes tokių Dievo karalystė. Iš tikrųjų, sakau jums, kas neprisiima Dievo karalystės, kaip kūdikis, tas neįeis į ją“. Ir Jėzus juos laimino, apkabindamas juos ir dėdamas ant jų savo rankas.

(2. Jėzus smerkia vaikų piktintojus). Jėzus kreipėsi į apaštalus ir ten stovinčius: „Žiūrėkite, kad nepapiktintumėte nė vieno iš tų mažutėlių! Nes, sakau jums, jų angelai danguje visad mato mano Tėvo veidą. Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, tas vertas, kad girnų akmuo būtų užvertas jam ant kaklo ir būtų nuskandintas jūros gilumoje!“

(3. Jėzus gailisi nusidėjėlių). Toliau Jėzus kalbėjo: „Kaip jums rodosi? Jei kas turėtų šimtą avių ir viena iš jų paklystų, ar jis nepalieka devynių dešimtų devynių kalnuose ir neeina ieškoti tos, kuri paklydo? Ir jei pasitaikytų ją rasti, iš tikrųjų sakau jums, jis džiaugiasi dėliai jos labiau, ne kaip dėl devynių dešimtų devynių, kurios nebuvo paklydusios. Taip pat nėra noro pas jūsų Tėvą, esantį danguje, kad pražūtų vienas iš šitų mažutėlių“.

Kaip Jėzus elgėsi su vaikučiais? Kodėl jam jie taip brangūs? Kaip Jėzus graso tam, kurs papiktintų bent vieną vaikutį? Kokiu palyginimu Jėzus aiškina apaštalams, kad Dievas nusidėjėlio gailisi?

---

38. Kristus laikosi valstybės įstatymų.

(1. Jėzus atsako į mokesčio klausimą). Parisiejai padarė sutartį sugauti Jėzų kalboje. Jie pasiuntė pas jį savo mokinių su Erodo šalininkais. O tie dėdamies esą tei-

sūs, turėjo jį saugoti kalboje, kad galėtų paduoti vyresnybėn ir krašto valdovo valdžion.

Jie paklausė Jėzaus, sakydami: „Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesakalbis ir mokai visus Dievo kelio tiesoje ir nė vienu nesirūpini, nes nežiūri žmonių asmens. Pasakyk tat mums, kaip tau rodosi: valia duoti ciesoriui mokestį, ar ne?“

Bet Jėzus, pažinęs jų nedorumą, tarė: „Kam mane gundote, veidmainiai? Parodykite man mokesčio pinigą!“ Jie jam davė denarą. Jėzus jiems tarė: „Kieno tas paveikslas ir parašas?“ Jie atsakė: „Ciesoriaus!“ Tada Jėzus jiems tarė: „Atiduokite tat kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo Dievui!“ Negalėdami papeikti Jėzaus žodžių, pasakytų daugelio žmonių akivaizdoje ir stebėdamies jo atsakymu, parisiejai nutilo ir nuėjo sau šalin.

Ką sutarė parisiejai padaryti Jėzui? Ką pasiunčia jie tam tikslui pas Jėzų? Kodėl jie siunčia kartu ir Erodo šalininkus? Kaip pasiuntiniai Jėzų užklausė? Ar galėjo žmogus Jėzų suklaidinti? Ką atsako Jėzus parisiejų klausiman? Ką tie žodžiai reiškia?

---

39. Atsimainymas Taboro kalne.

(1. Jėzus atsimaino). Vieną kartą Jėzus pasiėmė su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos vienus nuošaliai ant aukšto Taboro kalno. Tenai jis atsimainė jų akivaizdoje: jo veidas žibėjo, kaip saulė, o jo drabužiai pasidarė balti, kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kuriuodu kalbėjosi su Jėzumi. Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: „Viešpatie, mums čia gera būti. Jei nori, padarykime čia tris palapines, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui!“

(2. Dievas Tėvas skelbia Jėzų Kristų savo Sūnumi). Dar Jėzui su Moze ir Eliju tebekalbant, štai, šviesus de-

besis apsiautė juos. Ir iš debesies pasigirdo balsas: „Šitas mano mylimiausias Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo klausykite!“ Tai išgirdę mokiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, prisilietė jų ir tarė: „Kelkitės ir nebijokite!“ Pakėlę savo akis, jie nieko daugiau nebematė, kaip tik vieną Jėzų. Nueinant jiems nuo kalno, Jėzus davė įsakymą, tardamas: „Niekam nesakykite apie tą regėjimą, koliai Žmogaus Sūnus atsikels iš numirusių!“

Kur įvyko Kristaus atsimainymas? Kas iš apaštalų tame atsimainyme dalyvavo? Kaip Kristus atsimainęs atrodė? Ką sakė Petras Jėzui per atsimainymą? Ar ilgai tas regėjimas truko? Ką sakė Dievas Tėvas iš dangaus apie Jėzų Kristų? Ką Jėzus įsakė apaštalams einant nuo kalno?

---

40. Kristus žada įstatyti Švenčiausiąjį Altoriaus Sakramentą.

(1. Kristus pažada miniai dangiško valgio). Minia, neradusi Jėzaus toje vietoje, kurioje jie buvo valgę duonos, Viešpačiui palaiminus, sėdo į laivus, atvyko į Kaparnaumą ir ieškojo Jėzaus. Radę jį kitame ežero krante klausė: „Rabbi, kada čia atvykai?“ Jėzus jiems tarė: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs manęs ieškote, ne kad matėte stebuklų, bet kad valgėte duonos ir buvote pasotinti. Darbuokitės ne dėl žūvančio valgio, bet dėl pasiliekančio amžinajam gyvenimui, kurio jums duos Žmogaus Sūnus!“ Tada jie jam tarė: „Viešpatie, duok mums visuomet tos duonos!“

(2. Šitas dangiškas valgis yra Jėzaus Kūnas ir Kraujas). Jėzus jiems tarė: „Aš gyvenimo duona, kuri iš dangaus nužengė. Kas valgys šitos duonos, gyvens per amžius. Duona, kurią aš jums duosiu, yra mano kūnas pasaulio gyvenimui“. Tada žydai murmėjo prieš jį ir sakė: „Kaip jisai gali mums duoti

savo kūną valgyti? Jėzus jiems tarė: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje. Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame. Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš esu gyvas per Tėvą, taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane. Tai yra duona, iš dangaus nužengusioji. Su ja bus ne kaip su mana, kurios jūsų tėvai valgė ir mirė. Kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius!“

(3. **Daugelis mokinių netiki Jėzaus žodžiais**). Daugelis Jėzaus mokinių, tai išgirdę, sakė: „Šitie žodžiai kieti, ir kas gali jų klausyti?“ Jėzus kalbėjo jiems toliau: „Tai jus piktina? O jei jūs matysite Žmogaus Sūnų, užžengiantį tenai, kame jis pirma buvo? Yra dvasia, kuri gaivina, kūnas nieko nepadeda. Žodžiai, kuriuos aš jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvybė. Tačiau tarp jūsų yra tokių, kurie netiki“. Nuo to meto daug mokinių pasitraukė šalin ir jau nebevaikščiojo su juo.

(4. **Petras užtikrina Jėzui tikėjimą visų apaštalų**). Tada paklausė Jėzus dvylikos: „Ar ir jūs norite pasišalinti?“ Jam atsakė Simonas Petras: „Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir žinome, kad tu Kristus, Dievo Sūnus!“

Kodėl minia šį kartą ieškojo Jėzaus? Ką Jėzus pataria miniai ją sugėdindamas? Kaip Jėzus pareiškia savo pažadą? Ar suprato minia Jėzaus žodžius? Kodėl atsitraukė nuo Jė-

zaus daugelis jo mokinių? Kodėl nepaliko Jėzaus apaštalai? Kaip pareiškia Petras savo ir kitų apaštalų tikėjimą į Jėzų?

---

41. Kristus Betanijoje.

(1. Jėzus ragina daugiau rūpintis sielos reikalais). Jiems einant toliau, Jėzus įėjo į Betanijos miestelį. Tenai viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. Ji turėjo seserį Mariją, kuri atsisėdo prie Viešpaties kojų ir klausėsi jo žodžių. Morta daug darbavosi, norėdama Jėzų priimti. Ji sustojo ir tarė: „Viešpatie, tau nerūpi, kad mano sesuo palieka tarnauti mane vieną? Sakyk jai, kad ji man padėtų!“ Jėzus atsakydamas jai tarė: „Morta, Morta, rūpinies ir esi nerami dėl daugelio dalykų! O reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta.“

(2. Marija Magdalena patepa Jėzų brangiais tepalais). Šešias dienas prieš Velykas Jėzus atėjo į Betaniją, kame gyveno buvęs numiręs ir Jėzaus prikeltas Lozorius. Tenai jam buvo pakeltas pokylis. Morta tarnavo, Lozorius sėdėjo kartu su visais prie stalo. O Marija ėmė svarą brangaus tikrojo nardo tepalo, patepė Jėzaus kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Namai pasidarė pilni tepalo kvapo.

(3. Judas peikia Marijos pasielgimą). Tada vienas iš jo mokinių, Judas Iskarijotas, kurs turėjo jį išduoti, tarė: „Kodėl neparduota šito tepalo už tris šimtus denarų ir neatiduota beturčiams?“ O tai pasakė Judas ne dėl to, kad jam būtų rūpėję beturčiai, bet kad buvo vagis ir, laikydamas savo žinioje bendrą visų apaštalų piniginę, pasisavindavo, kas į ją buvo įdedama.

(4. Jėzus palaimina Marijos darbą). Bet Jėzus, visiems girdint, tada pasakė: „Atstokite nuo jos! Kam jai esa-

te įkyrūs? Ji padarė man gerą darbą. Ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvių dienai! Beturčių jūs visada turėsite, o mane ne visada turėsite. Iš tikrųjų, sakau jums, kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita evangelija, bus sakoma jos atsiminimui ir ką ji yra padariusi!"

Kur užeidavo kartais Jėzus pasilsėti? Kaip priėmė Jėzų sesers? Kurios priėmimas Jėzui geriau patiko? Kokią dalį Marija buvo išsirinkusi? Kokiu būdu Marija Magdalena pagerbė Jėzų? Kodėl Judas peikia Mariją? Ką matė Jėzus Marijos pasielgime?

III. Jėzaus Kančios savaitė

Brangios yra mums mylimųjų žmonių paskutiniosios šios žemės gyvenimo valandos. Vaikai paprastai gaudo kiekvieną žodelį apie savo tėvelių ligos ar mirties valandas. Tėvai stengiasi sužinoti visas smulkmenas apie savo mylimųjų vaikų ligą ir mirtį. Tą pat pastebime draugų, giminių ir pažįstamų gyvenime. Jėzus Kristus yra visų žmonių Vadas, Brolis, Tėvas ir Atpirkėjas. Nieko mylimesnio už jį mes negalime turėti nei danguje, nei žemėje. Dėliai to Jėzaus kančios ir mirties atpasakojimas dedamas žemiau su visomis smulkmenomis.

—

42. Verbų Sekmadienis.

Iškilmingas Jėzaus Jeruzolimon įėjimas.

(1. Jėzus siunčia du mokiniu atvesti asilę). Jau baigėsi treti viešojo Jėzaus gyvenimo metai. Artinosi Velykų šventės. Jėzus, kaip paprastai, Velykų šventėms eidavo į Jeruzolimą. Ėjo ir šį kartą. Atėjęs su savo mokiniais į Betpagės miestelį prie Alyvų kalno, Jėzus pasišaukė ir tarė dviem savo mokiniam: „Eikita į miestelį, kurs ties judum, tuojau rasita pririštą asilę ir su ja asilaitį. Atriškita ją ir man atveskita! O jei kas judum ką nors pasakytų, sakykita, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis".

(2. Jėzus iškilmingai įžengia Jeruzolimon). Tuodu mokiniu tuojau nuėjo į miestelį ir padarė taip, kaip Jėzus jiems buvo įsakęs. Jie rado asilę ir asilaitį, atrišo ir atvedė juos Jėzui. Mokiniai uždėjo ant jų savo apsiaustus,

užsodino ant viršaus Jėzų ir tokioje eisenoje, sekdami raitu Mokytoju, leidosi į miestą.

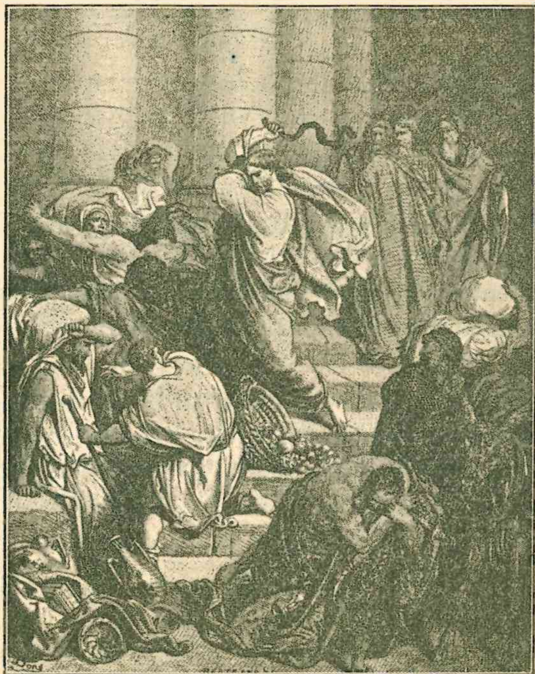
Buvo rytas. Sostinės gyventojų minių minios, sužinojusios apie Jėzaus į Jeruzolimą atkeliavimą, pasipylė į gatves jo pasitikti. Čia pat buvo nemaža žmonių, kuriuos Jėzus buvo išgydęs, ar šiaip ką gera buvo jiems padaręs. Taigi visi tie, o su jais ir visa didžiulė minia, pradėjo Jėzų džiaugsmingai sveikinti. O sveikino rytiečių būdu. Buvo pavasaris. Viskas žaliavo. Taigi žmonės lipo į medžius, kirto jų šakutes ir klojo ant kelio, kuriuo Jėzus jojo. Kiti vėl taip pat darė su rūbais: klojo juos po jojančio Jėzaus kojomis. Negana dar to, visa minia lydėdama Jėzų visu keliu maloniai jį sveikino šaukdama: „O s a n n a D o v y d o s ū n u i! Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardan! Osanna aukštybėse!“ Žodžiu, įjojant Jėzui Verbų sekmadienį į Jeruzolimą, sujudo visas

Buvo pavasaris... žmonės kirto medžių šakutes ir klojo ant kelio, kuriuo Jėzus jojo... (žiūr. 90 pusl.)

miestas. Visi džiaugėsi ir sveikino Nazareto pranašą.

(3. **Jėzus bažnyčioje**). Jėzus su tokia iškilme įžengęs šį kartą į Jeruzolimą nuėjo į bažnyčią. Čia įvairiuose bažnyčios prieangiuose ir kieme rado jis perkančius ir parduodančius aukoms reikalingus daiktus bei gyvulius. Jėzus tuojau visus tuos pirklius išvarė ir apvertė pinigų mainininkų stalus ir karvelių pardavėjų krases sakydamas: „Parašyta: mano namai vadinsis maldos namais. O jūs padarėte iš jų galvažudžių olą!" Bažnyčioje suėjo prie Jėzaus akli ir raiši, ir jis juos pagydė. Matydama tokius stebuklus minia, o net ir maži vaikeliai, džiaugsmingai šaukė: „Osana Dovydo sūnui!" Po to Jėzus mokė minią bažnyčioje iki vakaro. Atėjus vakarui, Jėzus su savo mokiniais paliko Jeruzolimą ir nukeliavo nakvoti į Betanijos miestelį.

Jėzus tuojau visus pirklius išvarė ir apvertė pinigų mainininkų stalus... (žiūr. 91 pusl.)

Iškilmingam Jėzaus Jeruzolimon įėjimui paminėti Verbų Sekmadienį švenčiamos yra pas mus kadagio ar karklo šakutės, kurios paskui rankose nešamos tą dieną per eiseną po bažnyčią. Kunigas išeina iš bažnyčios per didžiąsias duris, kurios tuojau uždaromos, ir, atgiedojęs tam tikras giesmes, beldžia kryžiaus kotu 3 kartus į duris, kurias žmonės atidaro, įleidžia kunigą į bažnyčią ir tuo Verbų Sekmadienio eisena baigiama.

Kaip mokiniai surado Jėzui asilę? Kaip minia Jėzų sveikino? Ką Jėzus darė bažnyčioje? Kur Jėzus nuvyko tą naktį nakvoti?

---

43. Pirmadienis.

(1. Jėzus prakeikia bevaisį figos medį). Pernakvojęs Betanijoje, Jėzus drauge su dvylika mokinių pirmadienio rytą vėl keliavo į Jeruzolimą. Jėzus buvo alkanas. Pamatęs iš tolo pakelyje lapuotą ir vešlų figos medį, jis priėjo prie jo ir norėjo rasti vaisių. Betgi gražus lapuotas medis neturėjo nei vienos figos. Mat, buvo pavasaris ir nebuvo dar figų laikas. Neradęs vaisiaus Jėzus pasakė: „Jau tegul niekas daugiau per amžius nebevalgo nuo tavęs vaisiaus!“ Tuos žodžius girdėjo visi mokiniai.

(2. Jėzus bažnyčioje moko žmones ir gydo ligonis). Atėjęs į Jeruzolimą, Jėzus nuėjo į bažnyčią. Šį kartą irgi ėmė varyti laukan perkančius ir parduodančius bažnyčioje, apvertė pinigų maininінkų stalus ir karvelių pardavėjų krases, ir neleido niekam nešti per bažnyčią rakandų. Išvaręs juos visus, Jėzus taip kalbėjo žmonėms: „Argi neparašyta: Mano namai vadinsis maldos namais visoms tautoms? O jūs padarėte iš jų galvažudžių lindynę!“ Visa tai matė ir girdėjo vyriausieji žydų kunigai ir Rašto žinovai. Jie labai ant Jėzaus pyko ir ieškojo priekabių, kad tik jį pražudytų. Betgi nieko neįstengė padaryti, niekur negalėjo prikibti. Bijojo jie taip pat ir minių,

kurios klausė ir stebėjosi Jėzaus mokslu. Jėzus visą dieną mokė žmones bažnyčioje, o vakare vėl grįžo nakvoti į Betaniją.

Ką Jėzus veikė pirmadienio rytą? Ką Jėzus padarė su bevaisiu figos medžiu? Ką veikė per dieną bažnyčioje? Ar patiko Jėzaus darbai žydams? Ką jie darė?

---

44. Antradienis.

(1. Mokiniai pastebi, kad prakeiktas figos medis jau nudžiūvęs). Antradienio rytą Jėzus ir jo mokiniai vėl keliavo į Jeruzolimą. Ėjo tuo pačiu keliu, kaip ir vakar. Praeidami pro figos medį, kurį Jėzus buvo prakeikęs, visi pastebėjo, kad tas medis nuo pat šaknų jau padžiūvęs. Tai matydami, mokiniai labai stebėjosi ir savitarpy kalbėjo: „Kaip jis ūmai padžiūvo?“ O Petras net Jėzui pasakė: „Mokytojau, štai, figų medis, kurį vakar prakeikei, padžiūvo!“

(2. Jėzus aiškina mokiniams tikėjimo galybę). Jėzus pasinaudojo tuo savo mokinių smalsumu ir plačiai jiems papasakojo apie neapsakomai didelę tikėjimo galybę. Jėzus taip kalbėjo: „Turėkime tikėjimo į Dievą. Iš tikrųjų, sakau jums, jei turėsite tikėjimo ir nesvyruosite, ne tik tai darysite, kas įvyko su figos medžiu, bet jei ir šitam kalnui sakytumėte: Pasikelk ir meskis į jūrą! ir tai įvyks. Ir visa, ko tik prašysite maldoje tikėdami, gausite“.

(3. Jėzus moko ir gydo bažnyčioje). Taip besikalbėdami, jie atėjo į Jeruzolimą ir visi suėjo į bažnyčią. Ir šią visą dieną Jėzus išbuvo bažnyčioje. Mokė jis žmones, gydė ligonis ir rodė kai kurias parisiejų ir Rašto žinovų klaidas. Visi jie labai už tai ant Jėzaus pyko. Atėjus vakarui, Jėzus vėl sugrįžo į savo mylimą Betaniją, nes čia, tolokai nuo sostinės, buvo rami po darbų poilsio vietelė.

Ką Jėzus veikė antradienio rytą? Ką mokiniai pakeliui pastebėjo? Ką Jėzus pasakė mokiniams apie tikėjimo galybę? Ką Jėzus veikė bažnyčioje? Kur Jėzus grįžo nakvoti?

---

45. Trečiadienis.

Apie Jėzaus darbus trečiadienį visi evangelistai tyli. Tikriausiai Jėzus ir šią dieną buvo bažnyčioje, mokė ir gydė žmones. Taip pat manoma, kad tą dieną Judas galutinai susitarė su savo mokytojo priešais — žydais, kada, kur ir kaip jis turėjo jiems Jėzų išduoti.

---

46. Ketvirtadienis.

Pasirengimas Velykų vakarienei.

(1. Kaip žydai rengdavosi Velykų šventėms?). Ketvirtadienis ir penktadienis prieš žydų Velykas būdavo lyg koks šventėms pasirengimo laikas. Tomis dienomis visi valydavosi, rengdavosi ir puošdavo savo namus. Jau tomis dienomis visi valgydavo tik neraugintą duoną arba macus. Ketvirtadienį būdavo valgomas velykų avinėlis, o penktadienio vakare prasidėdavo Velykų šventės. Jos buvo įsteigtos žydų iš Aigipto išėjimui paminėti. Velykos buvo linksmiausios ir seniausios tautos šventės. Dideli ir maži jų laukdavo, visi jas linksmai švęsdavo.

(2. Jėzus siunčia Petrą ir Joną prirengti vakarienę). Ketvirtadienio rytą Jėzus pasikvietė du savo mokiniu Petrą ir Joną, ir tarė: „Parenkite mums visiems vietą valgyti šiandieną velykų avinėlio!“ Juodu dar klausė: „Kame nori, kad parengtumėm?“ Jėzus atsakė: „Eikite į Jeruzolimą. Judum įeinant į miestą, judu pasitiks vienas ąsočiu vandens nešinas žmogus. Sekite paskui jį į namus, į kuriuos įeis, ir klauskite tų namų šeimininką: Kame yra Jėzui ir jo mokiniams butas velykų

avinėliui valgyti? Jis parodys jums priruoštą didelį kambarį. Tenai ir parenkite vakarienę!“ Petras su Jonu išėjo. Nuvykę į Jeruzolimą, apaštalai visa rado taip, kaip Jėzus buvo jiems pasakęs, ir prirengė vakarienę.

Kaip žydai rengdavosi Velykų šventėms? Kuriomis dienomis būdavo rengiamasi? Kada valgydavo Velykų avinėlį? Kas ir kokiu būdu parengė Jėzui ir jo mokiniams vietą Velykų vakarienei valgyti?

Paskutinioji Vakarienė.

(1. Jėzus valgo Paskutiniąją Vakarienę). Vakare, atėjus paskirtai valandai, Jėzus su mokiniais nuėjo į tą parengtą kambarį valgyti iškilmingos Velykų vakarienės. Visi susėdo. Viskas šioje vakarienėje primindavo žydams jų stebuklingą iš Aigipto išėjimą ir gyvenimą tyruose: giesmės, maldos ir valgiai. Pati vakarienė eidavo tam tikra nustatyta tvarka. Jėzus su mokiniais taip pat giedojo visas giesmes, kalbėjo reikalingas maldas ir valgė valgius ta tvarka, kaip tai buvo žydams įsakyta. Pačioje vakarienės pradžioje būdavo valgomas keptas avinėlis su laukinėmis salotomis ir macais. Jėzus su mokiniais taip pat valgė velykų avinėlį.

(2. Jėzus plauna savo mokiniams kojas). Kaip tik avinėlis buvo suvalgytas, Jėzus atsikėlė, nusivilko viršutinius rūbus ir persijuosė balta drobule. Paskui jis įsipylė į praustuvę vandens ir numazgojo visų mokinių kojas, nušluostydamas jas ta drobule, kuria buvo persijuosęs. Plaudamas mokiniams kojas, Jėzus savo pavyzdžiu parodė jiems, kad geriausias būdas prisirengti tinkamai priimti Šv. Sakramentą yra pasižeminimas. Plaudamas kojas Judui, Jėzus norėjo jį sugraudinti ir pataisyti. Tačiau Judas nepasitaisė.

(3. Švenčiausiojo Sakramento ir Mišių aukos įstatymas). Nuplovęs mokiniams kojas, Jėzus vėl apsivilko

viršutiniais rūbais ir atsisėdo už stalo. Dabar buvo įstatytas Šv. Sakramentas. Jėzus ėmė duoną, laimino ją ir laužė, davė savo mokiniams ir tarė: „Imkite ir valgykite: tai yra mano Kūnas!“ Paskui ėmė ir taurę su vynu, dėkojo ir davė mokiniams, sakydamas: — „Gerkite iš jos visi, nes tai mano naujosios sandoros Kraujas, kurs bus išlietas už daugelį nuodėmėms atleisti!“ Ir tuojau pridėjo: — „Tai darykite mano atsiminimui!“ Tuo pasakymu Jėzus įstatė Šv. Mišių auką.

... Jėzus susigraudino ir tarė: „Iš tikrųjų, sakau jums, vienas iš jūsų išduos mane!“ (žiūr. 96 pusl.)

(4. Jėzus praneša išdavimą ir Judas išeina). Įstatęs Šv. Sakramentą ir Mišių auką, Jėzus susigraudino ir tarė: „Iš tikrųjų, sakau jums, vienas iš jūsų išduos mane!“ Tais žodžiais Jėzus vėl bandė pataisyti Judą. Visi mokiniai sužiuro į vienas kitą ir, nebepasitikėdami savim, klausė Jėzaus: — „Ar ne aš, Viešpatie?“ Ir Judas nuo kitų neatsiliko. Jis irgi paklausė: „O gal aš, Mokytojau?“ Jė-

zus jam pusbalsiu atsakė: „Taip, tai tu!" Tačiau Judas ir čia nesusigraudino ir nepasitaisė. Dabar Jėzus pirmą kartą išdalino apaštalams Šv. Komuniją. Jis tikėjosi, kad Šv. Kūno ir Kraujo priėmimas pažadins Judą gailėtis nedoro išdavimo darbo. Bet ir tai nieko nepadėjo. Judas buvo, koks buvęs, ir taisytis nemanė. Jėzus pamatęs, kad Judas jau nepataisomas, balsu jam pasakė: „Judai, ką manai daryti, daryk greičiau!" Judas tuojau atsikėlė ir išėjo. Jau buvo vėlyba naktis.

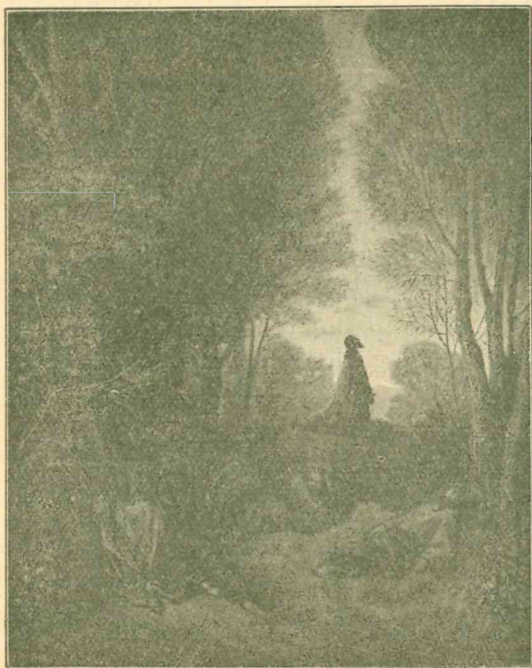
(5. Vakarienės užbaiga ir išėjimas į Alyvų kalną). Jėzus dar ilgai kalbėjosi su likusiais apaštalais. Jis meldėsi už juos ir prižadėjo jiems atsiųsti Dvasią Ramintoją. Dar toliau kalbėdamas Jėzus įsakė apaštalams savitarpy mylėtis, nebijoti jokių persekiojimų ir būti tobuloje vienybėje su Savim. Tai buvo paskutinis Jėzaus su apaštalais atsisveikinimas. Po to, pagiedoję padėkos giesmę, visi išėjo į Alyvų kalną, kuris buvo už miesto.

Ką primindavo žydams Velykų vakarienės valgymas? Ar Jėzus užlaikė žydams privalomą tos vakarienės valgymo tvarką ir apeigas? Dėlko Jėzus plovė mokiniams kojas? Kada Jėzus įstatė Šv. Sakramentą? Kada Jėzus įstatė šv. Mišių auką? Kokiu būdu Jėzus norėjo Judą įspėti ir pataisyti? Kas ir kada pirmą kartą dalino šv. Komuniją? Apie ką Jėzus kalbėjo apaštalams baigdamas vakarienę? Kokių jiems davė įsakymų?

Kristus Alyvų sode.

(1. Jėzus pradeda savo kančią Alyvų sode). Jėzus su apaštalais išėjo iš miesto, perėjo Kedrono upelį ir prisiartino prie Alyvų kalno. Čia atokalnėje buvo gražus sodas. Visi jie suėjo sodan. Jėzus žinojo, kad ryt dieną reikės jam ant kryžiaus mirti, ir jo širdį suspaudė baisiausias skausmas. Jis tarė savo mokiniams: „Pasėdėkite čionai, koliai aš tenai nueisiu ir melsiuos!" Mo-

kiniai susėdo. Ir pasiėmęs su savim Petrą, Joną ir Jokūbą, jis nuėjo toliau į sodą. Čia Jėzus pradėjo liūdėti ir sielvartauti, ir jiems tarė: ,,Mano siela nuliūdusi iki mirčiai. Pasilikite čionai ir budėkite drauge su manim!“ Ir tikrai. Paėjėjęs kiek toliau, jis parpuolė ir karštai meldėsi, sakydamas: ,,Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta kančia praeina pro mane! Tačiau tebūna ne mano valia, bet tavo!“ Pasimeldęs, Jėzus sugrįžo pas tris apaštalus. Apaštalai miegojo. Jėzus tarė Petrui: ,,Simonai, miegi? Negalėjote budėti su manim nė vienos valandos? Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą!“ Ir vėl paėjėjęs meldėsi tais pačiais žodžiais. Jėzaus malda buvo tiek karšta, nuliūdimas tiek didelis, vidujinis širdies sopulys tiek gilus, kad jo prakaitas krauju pavirto ir dideliais lašais varvėjo žemėn. Jėzus alpo. Tai matydamas, Dievas nusiuntė iš dangaus angelą, kuris jį pastiprino. Jė-

Paėjėjęs kiek toliau, Jėzus parpuolė ir karštai meldėsi... (žiūr. 98 pusl.)

zus nusiramino. Vėl pažadino radęs bemiegančius apaštalus, ir trečią kartą nuėjo melstis. Pagaliau, sugrįžęs, trečią kartą pažadino sumigusius apaštalus, tardamas: „Gana miegoti! Mano valanda atėjo! Štai, Žmogaus Sūnus bus išduotas į nusidėjėlių rankas. Kelkitės, eikime! Štai tas, kurs mane išduos, jau arti!“

(2. **Jėzaus sugavimas**). Taip Jėzui su apaštalais bekalbant, štai, atėjo ir Judas. Jis buvo ne vienas. Drauge su juo ėjo didelė minia apsiginklavusi kalavijais, vėzdais, virvėmis ir žiburiais. Tuos žmones buvo pasiuntę vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji. Kad kartais nakties laiku neapsiriktų, išdavėjas buvo nurodęs miniai ženklą ir pasakęs: „Kurį aš pabučiuosiu, tai jis; tą ir nutverkite!“ Minia apsupo stovintį su apaštalais Jėzų. Judas tuojau priėjęs prie Jėzaus tarė: „Sveikas, Mokytojau!“ Pasveikinęs pabučiavo. Jėzus čia dar kartą bandė Judą pataisyti. Jis meilingai jam pasakė: „Prieteliau, ko atėjai?

Judas priėjęs prie Jėzaus tarė: „Sveikas, Mokytojau!“ Pasveikinęs pabučiavo... (žiūr. 99 pusl.)

Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?" Bet Judas ir šį kartą nesusigraudino ir nepasitaisė. Tada Jėzus išėjo kiek priekin, ir paklausė minios: „Ko ieškote?" — „Jėzus Nazarėno!" — sušuko minia. Jėzus jiems tarė: „Aš esu!" Lig tik Jėzus ištarė: „Aš esu" — visa minia, it perkūno trenkta, pašoko atgal ir parpuolė ant žemės. Iš čia aiškiai matyti, kad Jėzus, jei tik būtų norėjęs, būtų galėjęs nuo minios pasislėpti. Jėzus to nedarė, nes norėjo laisva valia už mus kentėti ir mirti. Po valandėlės minia atsipéikėjo, ir pakilo nuo žemės. Jėzus antru kart paklausė: „Ko ieškote?" Atsakymas tas pats: — „Jėzaus Nazarėno!" — „Sakiau jums, kad aš esu!" — atsakė Jėzus. Tik dabar kareiviai ir minia puolė, suėmė ir surišo Jėzų. Išsigandę apaštalai pabėgo, kur kas galėjo.

Kur vyko Jėzus su apaštalais po Paskutinės vakarienės? Kokius apaštalus paėmė su savim Jėzus eidamas melstis toliau į sodą? Kaip Jėzus meldėsi? Kur Jėzus krauju prakaitavo? Kaip Judas Jėzų išdavė žydams? Ar Jėzus laisva valia ėjo už mus kentėti?

Jėzus pas Anną ir Kajifą.

(1. Jėzus pas Anną ir Kajifą). Suimtą ir surištą Jėzų minia naktį nuvedė pas buvusį vyriausiąjį kunigą Anną, nes tuo norėjo jam padaryti garbės. Annas liepė Jėzų vesti pas savo žentą Kajifą. Kajifas, mat, buvo tuo laiku vyriausiuoju kunigu ir aukščiausiojo žydų teismo pirmininku. Pas jį, nors ir vėlybas tai buvo laikas, jau buvo susirinkę Rašto žinovai ir žydų tautos vyresnieji. Jėzų ten ir nuvedė.

(2. Jėzaus nuteisimas mirti). Prasidėjo tardymas. Žydų kunigų ir parisiejų pristatytieji liudytojai daug liudijo. Tačiau jų liudijimas buvo nevienodas. Jėzų apkaltinti ir nubausti nebuvo už ką. Tada vyriausias kunigas atsistojo ir iškilmingai Jėzui tarė: „Prisiekinu

tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu esi Kristus, Dievo Sūnus, ar ne?" — „Taip, aš esu!" — atsakė jam Jėzus. Tai išgirdęs vyriausias kunigas reikšdamas didžiausią pasipiktinimą, perplėšė savo rūbus, sakydamas: „Jis piktžodžiavo Dievui! Kam dar mums bereikia liudytojų? Štai, dabar jūs girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums rodosi, kokios jis vertas bausmės?" Visi vienu balsu sušuko: „Vertas yra mirties!" Taip Jėzus liko nuteistas mirti.

(3. **Petras tris kartus išsigina Jėzaus**). Jėzaus teismas truko ilgai. Naktis buvo šaltoka. Susirinkę vyriausiojo kunigo kieme kareiviai, tarnai, vergai ir minia susikūrė ugnį ir šildėsi. Petras, norėdamas žinoti, ką žydai darys su Jėzumi, kartu su minia atėjo į vyriausiojo kunigo kiemą. Susėdus kitiems aplinkui ugnį, Petras taip pat atsisėdo jų tarpe. Viena tarnaitė, to kiemo durininkė, pamačiusi Petrą sėdintį prie šviesos ir įsižiūrėjus į jį, tarė: „Ir tu buvai su Galilėjiečiu Jėzumi!" Bet Petras išsigynė visų akivaizdoje, sakydamas: „Aš nepažįstu to žmogaus. Aš nežinau, ką tu sakai!" Ir tuojau gaidys pragydo.

Po valandėlės pamatė Petrą kita tarnaitė ir jam tarė: „Ir šitas buvo su Jėzumi Nazarėnu!" Petras vėl išsigynė prisiekdamas: „Aš nepažįstu to žmogaus!"

Ne visai valandai praslinkus dar kitas tvirtino sakydamas: „Tikrai ir šitas buvo su juo, nes jis ir galilėjietis!" Čia atėjo ir drauge stovėjusieji ir tarė Petrui: „Tikrai ir tu iš jų; nes ir tavo kalba tave išduoda!" Tada Petras ėmė keiktis ir siekti, sakydamas: „Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate!" Ir čia tuojau gaidys pragydo antrą kartą. Tuo tarpu kareiviai vedė per kiemą Jėzų, ir jis atsigręžęs pažvelgė į Petrą. Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip jis buvo pasakęs: „Pirma negu gaidys du kartu pragys, tu tris kartus manęs išsiginsi". Ir išėjęs laukan Petras graudžiai verkė.

(**4. Jėzaus išjuokimas ir išniekinimas**). Jėzų nuteisus, teismo tarnai, kurie jį laikė, tyčiojosi iš jo ir mušė jį. Vieni spjaudė Jėzui į veidą ir mušė jį kumščiais, kiti apgaubę jį daužė plaštakomis jo veidą, ir sakė: „Pranašauk mums, Kristau, kas yra tave užgavęs?“ Ir piktžodžiaudami jie sakė prieš Jėzų daug kitų dalykų.

(**5. Jėzus kalėjime**). Jau buvo vėlyba naktis. Kajifas ir jo neteisingas teismas išsiskirstė namo miegoti, o Jėzus buvo nuvestas į Rotušę ir įmestas į kalėjimą. Prie kalėjimo durų žydai pastatė budrią sargybą.

(**6. Judo mirtis**). Po viso to, kas įvyko, Judas, matydamas, kad Jėzus pasmerktas mirti, jau gailėjosi savo nedoro darbo. Jis net nunešė vyriausiems kunigams trisdešimt sidabrinių ir tarė: „Nusidėjau išduodamas nekaltą kraują!“ Bet jie atsakė: „Kas mums darbo? Tu žinokis!“ Tada Judas metė jiems pinigus ir išbėgęs už miesto pasikorė.

Jėzaus Paskutiniosios Vakarienės atminimui Didžiajame Ketvirtadienyje visose bažnyčiose telaikoma tik po vienerias Šv. Mišias. Tos Mišios paprastai laikomos kuo iškilmingiausiai. Per Mišias kunigai ir žmonės eina prie Šv. Komunijos. Po tų Mišių Šv. Sakramentas statomas tam tikrame, tyčia parengtame aukure. Tas aukuras vadinamas kalėjimu dėl to, kad jis primena Jėzaus Rotušės kalėjime buvimą.

Kur suimtą Jėzų pirmiausiai nuvedė? Dėlko iš Anno dar vedė pas Kajifą? Kas ir kur Jėzų teisė? Ką atsakė Jėzus į iškilmingą vyriausiojo kunigo klausimą? Kiek kartų Petras išsigynė Jėzaus? Kaip Petras pamatė savo nuodėmę ir ką darė? Kaip kareiviai iš Jėzaus tyčiojosi? Kur padėjo Jėzų naktį po teismo? Kaip mirė Judas?

---

47. Penktadienis.

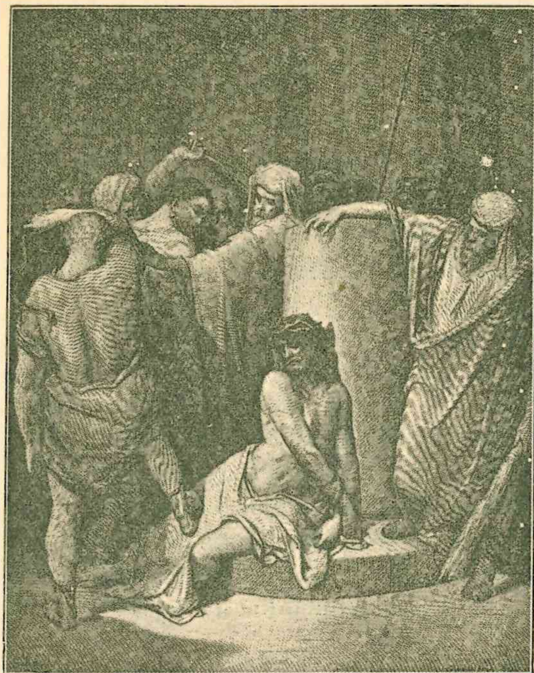
Jėzus pas Pilotą.

(Jėzus pas Pilotą). Žydų teismas negalėjo nieko bausti mirti ir mirties bausmės vykinti be Romos valdžios patvirtinimo. Romos ciesoriaus vietininku Palestinoje buvo tuo laiku Pilotas. Taigi penktadienio rytą, vos išaušus, paėmė žydai Jėzų iš kalėjimo, ir nuvedė pas Pilotą. O Pilotui skundė žydai Jėzų sakydami: „Radome, kad šitas kelia sumišimą mūsų tautoje. Jis draudžia mokėti mokesnius ciesoriui, ir sakosi esąs Kristus — karalius“. Pilotas ilgai Jėzų tardė, betgi jokios jo kaltės nesurado. Taigi jis išėjo ir paskelbė susirinkusiai miniai: „Aš nerandu šitame žmoguje jokios kaltės!“ Ir čia pat Pilotas tuojau norėjo Jėzų paleisti. Bet kunigų kurstoma minia vis smarkiau šaukė Jėzų esant kaltą, ir rėkte rėkė: „Jis savo mokslu sukelia visą tautą, pradedant nuo Galilėjos baigiant Judėja. Jis turi mirti!“

Ar žydų teismas galėjo ką nors bausti mirties bausme? Kas buvo tada Romos ciesoriaus vietininku Palestinoje? Dėlko žydai vedė Jėzų pas Pilotą? Ar Pilotas rado Jėzų esant kaltą ir vertą bausti?

Jėzus pas Erodą.

(Pilotas siunčia Jėzų pas Erodą). Pilotas, išgirdęs apie Galilėją, paklausė, ar Jėzus esąs galilėjietis. O patyręs, kad Jėzus tikrai iš po Erodo valdžios, norėdamas šiam pasigerinti, nusiuntė jį pas Erodą, kurs pats tomis dienomis taip pat buvo Jeruzolimoje. Erodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė. Jis jau seniai norėjo jį pamatyti, nes daug buvo apie jį girdėjęs ir tikėjosi išvysiąs jį darant kokį stebuklą. Čia vėl prasidėjo naujas skundimas ir naujas tardymas. Tačiau Jėzus pas Erodą neiš-

... valdovo įsakymu, kareiviai nuplakė Jėzų ypatingai skaudžiai... (žiūr. 107 pusl.)

tarė nei vieno žodelio. Erodas labai už tai ant Jėzaus supyko. Negalėdamas nieko kita padaryti, Erodas su savo kariuomene išniekino Jėzų. Pasityčiodamas apvilko jis Jėzų b a l t u r ū b u, tuo būdu lyg pajuokdamas Viešpaties nekaltumą, ir nusiuntė atgal pas Pilotą. Tą pačią dieną Pilotas ir Erodas pasidarė dideli prieteliai, o prieš tai juodu buvo dideli priešai.

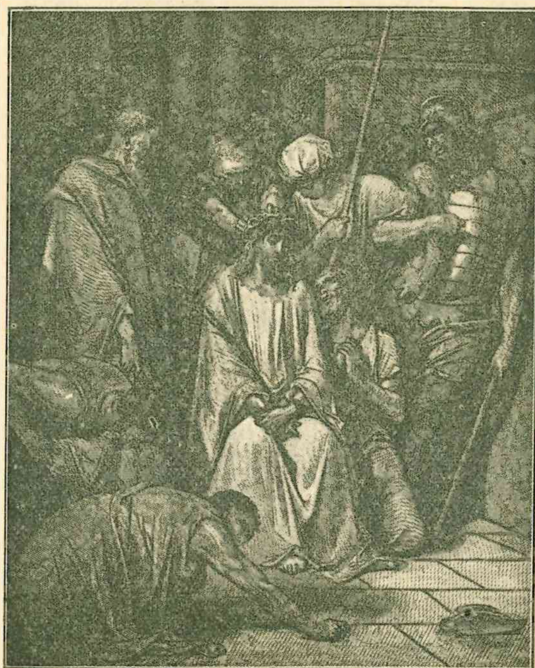
Kas valdė Jėzaus laikais Galilėją? Dėlko Pilotas siuntė Jėzų pas Erodą? Ką žydai darė su Jėzumi pas Erodą? Kaip elgėsi pas Erodą Jėzus? Kaip Erodas Jėzų išniekino?

Jėzus antru kart pas Pilotą.

(1. Jėzus antru kart pas Pilotą). Pilotas vėl pasišaukė vyriausius kunigus, viršininkus, žmones, ir taip jiems sakė: ,,Matote, jūs atvedėte man šitą žmogų. Kaltinote, esą jis keliąs maištą tautoje. Aš tardžiau jį prie jūsų ir neradau jame nei vienos iš tų kaltybių, dėl kurių jį

skundžiate. Nerado jų nei Erodas, nors buvau nusiuntęs Jėzų ir jus pas jį. Aišku, kad jis nėra nieko padaręs, kas rodytų jį esant mirties vertą. Taigi nuplakdinsiu jį ir paleisiu".

O minia vis nerimo. Parisiejų kurstoma ji vis balsiau ir balsiau šaukė: „Prikalk prie kryžiaus, prikalk jį prie kryžiaus!" Pilotas nežinojo, kas bedaryti. Matė Jėzaus nekaltumą, ir girdėjo žydų kerštą. Ir štai ką sumanė. Senu papročiu ciesoriaus vietininkai prieš Velykų šventes paleisdavo vieną kurį kalinį, kurio norėdavo žmonės. Tuo laiku kalėjime buvo didelis galvažudys, vardu B a r a b a s. Pilotas sumanė paklausti minios, ką ji norėtų paleistą matyti: J ė z ų, ar B a r a b ą. Pilotas buvo tikras, kad minia pareikalaus paleisti Jėzų. Tuo tikslu jis liepė atvesti Barabą ir rodydamas juodu abu įniršusiai miniai klausė jos: „Katro iš dviejų norite, kad jums paleisčiau: Barabą, ar Jėzų, kurs vadinasi Kristumi?" Minia it padūkusi vienu

...kareiviai nupynė iš erškėšių vainiką ir uždėjo jį Jėzui ant galvos... (žiūr. 107 pusl.)

balsu sušuko: „Nereik mums to! Paleisk mums Barabą!" Pilotas, kuris tenorėjo kaip nors Jėzų paleisti iš žydų rankų, vėl tarė miniai: „Tai ką gi aš turiu padaryti su Jėzumi, kurs vadinasi Kristumi?" Visi šūkterėjo:

...padavė į ranką nendrės lazdą, priklaupdami sveikino sakydami: „Sveikas, žydų karaliau!"... (žiūr. 107 pusl.)

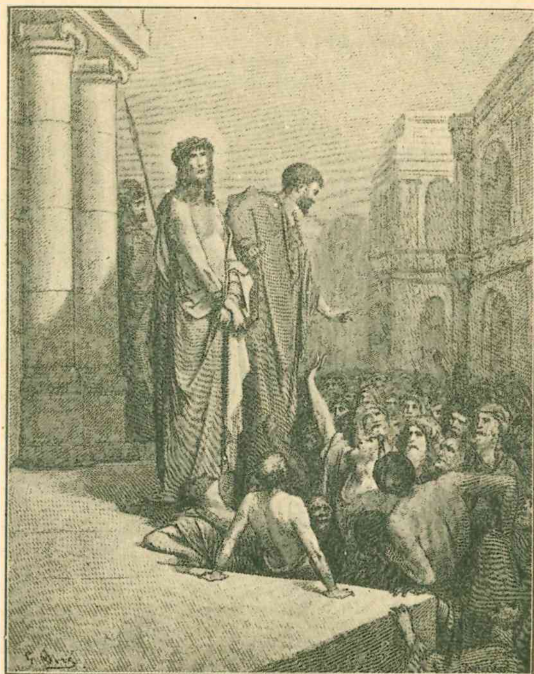
„Prikalk prie kryžiaus!" Į tai valdovas: „Bet ką gi pikta jis yra padaręs? Aš randu jį nekaltą, taigi nuplakdinsiu jį ir paleisiu". O minia dar smarkiau ėmė šaukti: „Prikalk, prikalk prie kryžiaus! Jo kraujas teesie ant mūsų ir ant mūsų vaikų!"

Pilotas išleido žydams Barabą, o Jėzų liepė nuplakdinti.

(2. Jėzus plakamas). Senovės romėnų plakimas būdavo dvejopas. Vienas — parodyti, kad žmogus liko pabaustas. Tas buvo neskaudus. Kitas — bausmės vietoje. Tas buvo labai skaudus. Būdavo atsitikimų, kad tuo antruoju plakimu plakant nubaustasis mirdavo. Jėzus iškentėjo tą antrąjį, skaudųjį plakimą. Mat, Pilotas manė, kad minia,

pamačiusi Jėzų skaudžiau nubaustą, atslūgs ir sutiks jį paleisti. Taigi valdovo įsakymu kareiviai nuplakė Jėzų ypatingai skaudžiai. Po nuplakimo Jėzus vos begalėjo paeiti.

(3. **Jėzus vainikuojamas erškėčių vainiku**). Negana dar to, valdovo kareiviai paėmė Jėzų į teismo kiemą. Čia, norėdami iš Viešpaties pasityčioti, jie nupynė iš erškėčių vainiką ir uždėjo jį Jėzui ant galvos. Paskui užmetė ant jo pečių raudoną kareivio apsiaustą ir, padavę į ranką nendrės lazdą, priklaupdami sveikino sakydami: „Sveikas, žydų karaliau!" Be to, jie visaip Jėzų mušė, spjaudė ir niekino.

Pilotas rodo išniekintą, sukruvintą Jėzų miniai, ir sako: „Štai žmogus!"... (žiūr. 108 pusl.)

(4. **Pilotas rodo Jėzų žydų miniai**). Po Jėzaus nuplakimo, Pilotas išėjo prieš minią ir sako: „Štai, aš išvedu jį jums laukan, kad žinotumėt, jog aš nerandu jame jokios kaltės!"

Ir išėjo prieš minią Jėzus su erškėčių vainiku ant galvos, apvilktas raudonu rūbu. Jis vos, vos galėjo pastovėti. Pilotas rodo išniekintą, sukruvintą Jėzų miniai, ir sako: „Štai žmogus!“ Vos tik vyriausieji kunigai, jų tarnai ir minia pamatė Jėzų, tuojau ėmė klykti šaukti: „Prikalk jį prie kryžiaus!“ Valdovas įpykęs tarė: „Imkite jį jūs ir prikalkite ant kryžiaus, nes aš nerandu jame kaltės!“ — „Mes turime įstatymą ir, žiūrint įstatymo, jis turi mirti, nes pasivadino Dievo Sūnumi!“ — klykė parisiejų kurstoma minia. Pilotas jau rengėsi, nežiūrėdamas minios šauksmo, Jėzų paleisti, bet pasigirdo aiškus žydų grūmojimas: „Jei šitą paleidi, tu neesi ciesoriaus prietelis. Nes kiekvienas, kurs daro iš savęs karalių, priešinasi ciesoriui!“

Nusilpęs Jėzus... net kelis kartus parpuolė po kryžiumi... (žiūr. 110 pusl.)

Kaip Pilotas stengėsi Jėzų iš žydų rankų paleisti? Ką minia prašė paleisti: Jėzų ar Barabą? Dėlko Pilotas nutarė Jėzų nuplakti? Keleriopas senovės romėnų buvo nusikaltėlių pla-

kimas? Katrą plakimą iškentėjo Jėzus? Kuo kareiviai Jėzų apvainikavo? Ką sakė Pilotas miniai rodydamas jai nuplaktą Jėzų? Kaip grūmojo žydai Pilotui už jo norą Jėzų paleisti?

Jėzus pasmerkiamas mirti.

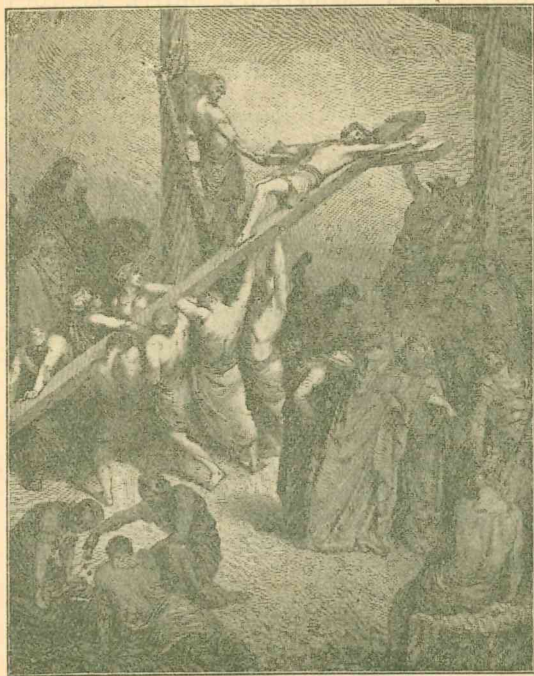
(1. Pilotas tvirtina Jėzaus pasmerkimą mirti). Išgirdęs tokius žydų grūmojimus, Pilotas nusigando. Jis bijojo, kad žydai neapskųstų jo Romos ciesoriui. Bijojo taip pat ir aukštos vietos nustoti. Taigi pamatęs tokį žydų įnirtimą, Pilotas atsisėdo teisėjo krasėje, nusiplovė rankas ir ištaręs: „Žinokitės, aš nėsu kaltas šito teisiojo kraujo!“ — padavė jiems Jėzų prikalti prie kryžiaus.

Tada budeliai prikalė Jėzų prie kryžiaus...
(žiūr. 111 pusl.)

(2. Jėzus eina į Kalvarijos kalną). Jau buvo apie devintą valandą ryto. Laikas buvo brangus. Žydai skubėjo. Juk vakare jau turėjo prasidėti jų Velykų šventės. Kareiviai tuojau nuvilko nuo Jėzaus raudonąjį apsiaustą, ir apvilko jį jo paties rūbu. Paskui jie uždėjo jam ant pečių

sunkų medžio kryžių, ir vedė už Jeruzolimos miesto, į Kalvarijos kalną. Ten tais laikais būdavo baudžiami visi didieji nusikaltėliai. Šį kartą drauge su Jėzumi vedė dar du žmogžudžiu. Juodu taip pat nešė savo mirties įrankius — kryžius. Eisena ėjo per visą miestą. Didžiausia žmonių minia sekė paskui. Dėl didelio nuovargio ir kraujo plūdimo nusilpęs Jėzus net kelis kartus parpuolė po kryžiumi. Kareiviai ir žydai pradėjo bijoti, kad Jėzus kartais pakeliui nenumirtų. Taigi sutikę pakeliui vieną žmogų, vardu Simoną Kirenietį, privertė jį nešti Jėzaus kryžių. Jėzus ėjo be kryžiaus. Eisena išėjo už miesto ir artinosi prie Kalvarijos kalno.

Kartu prikalė ir du galvažudžiu, vieną dešinėje, kitą kairėje... (žiūr. 111 pusl.)

Dėlko Pilotas pabūgo žydų grūmojimų? Ką jis pasakė atiduodamas Jėzų žydams? Kur Jeruzolimoje būdavo baudžiami nusikaltėliai? Dėlko ir kas padėjo Jėzui nešti kryžių?

Jėzus miršta ant kryžiaus.

(1. Jėzaus prikalimas prie kryžiaus). Didžiulė eisena su Jėzumi atėjo į miestą, kur vadinosi K a l v a r i j a, ebraiškai G o l g o t a, t. y. K a u k o l i ų vieta. Čia kareiviai davė Jėzui gerti sumaišyto su tulžimi vyno. Bet paragavęs, jis nenorėjo gerti. Tada budeliai prikalė Jėzų prie kryžiaus. Kartu su Jėzumi prikalė ir du galvažudžiu, vieną dešinėje, kitą kairėjo jo pusėje. Viršuje Jėzaus kryžiaus Pilotas įsakė prikalti lentelę su parašu: „J ė z u s N a z a r ė n a s, Ž y d ų K a r a l i u s“. . Parašas buvo parašytas ebraiškai, graikiškai ir lotyniškai.

Jėzui mirštant įvyko didelių stebuklų... Sudrebėjo žemė... Saulė užtemo... Uolos suskilo... (ž. 114 p.)

(2. Jėzaus išjuokimas ir išniekinimas). Jėzus, kol numirė, kabojo ant kryžiaus ištisas t r i s v a l a n d a s. Jis kentėjo baisiausias kančias. Tas kančias dar didino įvairiausi minios išjuokimai ir pasityčiojimai. Kryžiai stovėjo prie kelio. Žmonės stovėjo ir žiūrėjo į nukryžiuotuosius.

Iš visų pusių buvo girdėti pašaipos žodžiai: „Štai tau, kurs sugriauni Dievo bažnyčią ir per trejetą dienų ją atstatai, gelbėk pats save! Jei tu Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!“ Panašiai tyčiojosi iš Jėzaus ir vyriausieji kunigai su Rašto žinovais. Skaudu tai buvo Jėzui girdėti.

(3. Jėzus dar pasako septynius žodžius ir miršta).

a) (*Pirmasis Jėzaus žodis*). Jėzus ir ant kryžiaus kabodamas nepyko ant savo priešų, bet meldėsi už juos. — „T ė v e, a t l e i s k j i e m s, n e s j i e n e ž i n o k ą d a r ą!“ — meldėsi Jėzus girdėdamas priešo pasityčiojimus.

... Juozapas ir Nikodemas su moteriškėmis nuėmė Jėzaus kūną nuo kryžiaus... (žiūr. 115 pusl.)

b) (*Antrasis Jėzaus žodis*). Tyčiojosi iš Jėzaus ir galvažudžiai. Būtent, vienas tų dviejų galvažudžių, kurie kabojo, ėmė jam piktžodžiauti sakydamas: „Jei tu Kristus, gelbėk pats save ir mus!“ Bet atsiliepdamas kitas draudė jį ir sakė: „Ir Dievo tu nebijai, nors esi taip pat pasmerktas? Mudu juk teisingai pasmerktu, nes gauname tai, ko mūsų darbai verti, šitas gi nepadarė nieko pikta!“ Ir tarė

jis Jėzui: „Viešpatie, atsimink mane, kuomet įeisi į savo karalystę!“ Jėzus jam atsakė: „Iš tikrųjų, sakau tau: šiandien tu būsi su manim rojuje!“

c) *(Trečiasis Jėzaus žodis).* Įsimaišiusios minioje prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina, jo motinos sesuo Marija Kleopienė ir Marija Magdalena. Taigi Jėzus, pamatęs motiną ir stovintį mokytinį, kurį jis mylėjo, tarė savo motinai: Moteriške, štai tavo sūnus!“ Po to tarė mokytiniui: „Štai, tavo motina!“ Ir nuo tos valandos mokytinis paėmė ją pas save.

...Juozapas paguldė Jėzų savo naujame kape, kurį buvo išsikaldinęs uoloje... (žiūr. 121 pusl.)

d) *(Ketvirtasis Jėzaus žodis).* Šeštai valandai atėjus, visoje žemėje pasidarė tamsu iki devintai valandai. Devintą valandą Jėzus sušuko didžiu balsu, sakydamas: „Eloi, Eloi, lamma sabakhthani?“ tai reiškia: „Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?“ Kai kurie iš stovėjusių aplinkui sakė: „Štai, jis šaukia Eliją!“.

e) *(Penktasis Jėzaus žodis).* Paskui Jėzus, žinodamas, jog visa yra įvykę, kad išsipildytų Raštas, tarė: „T r o k š t u!“ O buvo ten padėtas pilnas uksaus indas. Ir tuojau vienas iš kareivių pribėgęs paėmė kempinę, primirkė ją uksaus, uždėjo ant nendrės, pakėlė prie jo burnos ir davė Jėzui gerti. O kiti sakė: „Liaukis, žiūrėkime, ar ateis Elijas jo išvaduotų!“.

f) *(Šeštasis Jėzaus žodis).* Paragavęs uksaus Jėzus tarė: „A t l i k t a!“.

g) *(Septintasis Jėzaus žodis).* Pagaliau Jėzus sušuko dideliu balsu, sakydamas: „T ė v e, į t a v o r a n k a s a š a t i d u o d u s a v o d v a s i ą!“

(4. Jėzaus mirtis). Ištaręs tuos žodžius, Jėzus nulenkė savo galvą ir atidavė Dievui dvasią. Tai įvyko 3 0 m e t a i s, b a l a n d ž i o m ė n. 7 d i e n ą, 1 2 v a l a n d ą.

(5. Jėzui mirštant įvyko didelių stebuklų). Jėzui mirštant įvyko didelių stebuklų. Jeruzolimos bažnyčios uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačiai. Sudrebėjo žemė. Saulė užtemo. Uolos suskilo. Atsidarė kapai ir daug numirėlių kėlėsi ir atėjo miestan. Net kareiviai su savo šimtininku tuos stebuklus matydami garbino Dievą ir sakė: „Tikrai, šitas žmogus buvo teisus! Tikrai, tai buvo Dievo Sūnus!“ Visa minia žmonių, kurie draug buvo prie to reginio ir matė, kas darėsi, grįžo į miestą, mušdamies sau į krūtinę. Atstu stovėjo visi Jėzaus pažįstamieji, taip pat moteriškės, kurios buvo atėjusios paskui jį iš Galilėjos, ir tai matė.

(6. Kareivis atveria Jėzui šoną). Buvo p e n k t a d i e n i o p o p i e t i s. Kad per Velykų šventes kūnai nepasiliktų ant kryžių, žydai prašė Pilotą, kad būtų sulaužytos jiems blauzdos, ir kad būtų nuimti. Pilotas sutiko. Atėjo kareiviai ir sulaužė blauzdas abiem galvažudžiam, nes jie dar tebebuvo gyvi. Jėzus jau buvo miręs. Jam blauzdų kareiviai nelaužė, bet vienas jų, vardu L o n g i-

n a s, patikrindamas mirtį, ietimi atvėrė J ė z a u s š o n ą, iš kurio ištekėjo k r a u j o i r v a n d e n s.

Kokioje vietoje Jėzų nukryžiavo? Kas buvo parašyta ant Jėzaus kryžiaus? Kokiomis kalbomis buvo ta lentelė parašyta? Kokius septynius žodžius Jėzus būdamas ant kryžiaus yra ištaręs? Kada Jėzus mirė? Kokių Jėzui mirštant įvyko stebuklų? Kas ir dėlko atvėrė Jėzui šoną?

Jėzaus laidotuvės.

(Jėzaus nuo kryžiaus nuėmimas ir laidojimas). Penktadienį, jau vakare, J u o z a p a s i š A r i m a t ė j o s, kurs buvo slaptas Jėzaus mokinys, atėjo ir prašė Pilotą leisti jam nuo kryžiaus nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Tada Juozapas, ir kitas slaptas Jėzaus mokinys, N i k o d e m a s, su dievobaimingomis moteriškėmis, nuėmė Jėzaus kūną nuo kryžiaus. Paskui, žydų papročiu, Juozapas ištepė jį kvepalais, įvyniojo į tyrą paklodę, ir paguldė savo n a u j a m e k a p e, kurį buvo išsikaldinęs uoloje. Prie kapo angos buvo priristas didelis akmuo.

Jėzaus m i r t i e s a n t K r y ž i a u s atminimui D i d ž i a j a m e P e n k t a d i e n y j e visose bažnyčiose telaikomos taip pat tik v i e n e r i o s iškilmingos Š v. M i š i o s. Prieš Mišias v i e š a i yra garbinamas Š v. K r y ž i u s, nes ant kryžiaus mirė Jėzus Kristus. Po pamaldų Š v. S a k r a m e n t a s nešamas ir statomas tam tikrame, tyčia parengtame a u k u r e, kuris vadinamas „K r i s t a u s k a r s t u“. Tai mums vaizdingai primena Jėzaus palaidojimą ir 3 dienas karste gulėjimą.

Kas prašė Pilotą leisti nuimti Jėzaus kūną nuo kryžiaus? Kas dar Jėzaus laidotuvėse dalyvavo? Kur Jėzaus kūną palaidojo?

---

48. Šeštadienis.

(1. Jėzaus kapas žymimas antspaudu ir saugomas). Šeštadienį, anksti rytą, vyriausieji kunigai ir parisiejai susirinko pas Pilotą ir taip jam sakė: „Valdove, mes atsiminėm, kad tas suvedžiotojas dar gyvas tebebūdamas sakė: Po trijų dienų aš atsikelsiu! Liepk tat sergėti kapą iki trečiajai dienai, kad kartais neateitų jo mokiniai, jo nepavogtų ir nesakytų liaudžiai: Jis kėlėsi iš mirties! Tas paskutinis suklaidinimas būtų piktesnis už pirmąjį!“ Pilotas jiems tarė: „Jūs turite sargybą. Eikite, sergėkite, kaip mokate!“ Ir jie nuėjo, ir padėję antspaudą ant akmens, apstatė kapą sargais.

(2. Moters perkasi kvepalų ir rengiasi patepti Jėzaus kūną). Taip praėjo šeštadienis. Vakare, jau žydams atšventus, Marija Magdalena, Marija Jokūbo motina ir Saliomė nusipirko kvepalų. Anksti rytą jos rengėsi eiti į kapą ir, žydų papročiu, patepti Jėzaus kūną, nes to negalėjo, kai norėjo, padaryti penktadienį.

Dėlko žydai padėjo antspaudą ir pastatė sargybą Jėzaus kapui saugoti? Ką darė šeštadienio vakare moters, Jėzaus mokinės?

IV. Jėzaus išaukštinimas

49. Velykų Sekmadienis.

Jėzaus atsikėlimas iš numirusių.

(1. Jėzus atsikelia iš numirusių). Sekmadienio rytą, vos aušrai švintant, Jėzus atsikėlė iš numirusių. Jis šviesus ir garbingas išėjo iš kapo. Nebuvo paliestas nei kapo akmuo, nei jo antspaudas. Net sargyba nepastebėjo Jėzaus atsikėlimo iš kapo. Tik Jėzui jau atsikėlus, pasidarė didelis žemės drebėjimas. Mat, tuo laiku Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, prisiartinęs nurito nuo kapo akmenį, ir ant jo atsisėdo. Jo pažvelgimas buvo kaip žaibas, o drabužiai balti kaip sniegas. Kapo sargai, pamatę angelą, nusigando ir apmirė. Po valandėlės jie atsigavo, ir visi skubiai nubėgo į miestą pranešti, kas atsitiko.

(2. Pas Jėzaus kapą ateina moterys). Tuo tarpu Marija Magdalena, Marija — Jokūbo Motina ir Saliomė, dar iš vakaro nusipirkusios kvepalų, ėjo iš miesto pas Jėzaus kapą. Labai anksti, saulei tik patekėjus, jos jau atėjo pas kapą. Pakeliui jos dar savitarpy taip kalbėjosi: „Kas mums atris akmenį nuo kapo angos?“ Bet pažvelgusios pamatė akmenį jau atristą: o buvo jis labai didelis. Visos nusigando. Marija Magdalena atsisuko ir nubėgo į miestą pas apaštalus.

O kitos moterys, įėjusios į kapą, pamatė jaunikaitį, sėdintį dešinėje pusėje, apsivilkusį baltu rūbu, ir nusigando. Jis joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs ieškote Jėzaus Nazarėno, kurs buvo prikaltas prie kryžiaus: jis atsikėlė, jo nėra čionai! Štai vieta, kame jį buvo padėję!

Bet eikite, pasakykite jo mokiniams ir Petrui, kad jis eina pirm jūsų į Galilėją. Tenai jį matysite, kaip jis yra jums sakęs!".

(3. Petras ir Jonas skubiai bėga prie kapo). Moterys išsigandusios greitai išėjo iš kapo, ir bėgo miestan pranešti apie viską apaštalams. O tuo tarpu Magdalena jau surado P e t r ą ir J o n ą, ir verkdama jiems tarė: „Paėmė Viešpatį iš kapo ir nežinome, kur jį padėjo". Petras ir Jonas bėgte bėgo pasižiūrėti kapo. Abudu bėgo drauge, bet Jonas buvo greitesnis ir pirmas atėjo pas kapą. Jonas pasilenkęs žiūri, mato kape padėtas drobules, bet vidun neina. Šit, ateina ir Petras. Dabar abu eina kapan, randa drobules, į kurias buvo suvyniotas Jėzaus kūnas, ir kiek atstu skepetą nuo jo galvos. Juodu apžiūri kapą, nusistebi ir, neradę Jėzaus kūno, grįžta namo.

Angelas tarė: Nenusigąskite! Jūs ieškote Jėzaus Nazarėno... jis atsikėlė, jo nėra čionai!"... (žiūr. 117 p.)

Jėzaus atsikėlimui iš numirusių atminti Velykų naktį arba anksti rytą rengiamas yra vaidinimas Prisikėlimas su iškilminga eisena 3 kartus aplink bažnyčią. Per eiseną giedama linksma Velykų giesmė: „Linksma diena mums nušvito".

Nuo Velykų iki Sekminių eisenose aplink bažnyčią, ar po jos vidų, nešama yra atsikėlusio Jėzaus stovylėlė ir raudona stula perjuostas kryžius. Tai Jėzaus pergalės ženklai.

Per Velykas nuo senų senovės, ir pas mus Lietuvoje ir kituose kraštuose, visi valgo kiaušinius. Kodėl? Mat, kiaušinis tinka Velykų minčiai reikšti, nes kiaušinis primena mums gyvybę. Juk iš kiaušinio, rodos negyvo daikto, išrieda viščiukas, gyvas daiktas. Taip ir Jėzus iš negyvybės, iš mirties, kėlės mirtį nugalėjęs. Pergalėtojas — šviesus ir galingas. Taip kelsis iš mirties ir visi žmonės.

„Kaip per žmogų atėjo mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų atsikėlimas". (1. Korint. 15, 21). „Mirtie, kame yra tavo apgalėjimas? Mirtie, kame yra tavo akstinas?" (1 Korint. 15, 55).

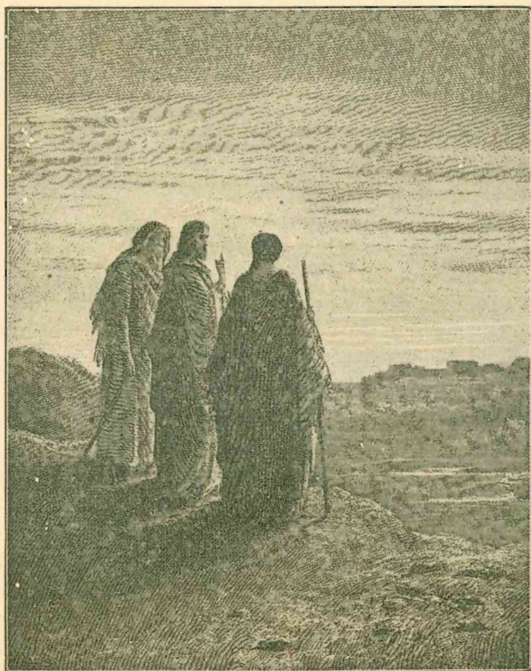
Kada ir kaip Jėzus atsikėlė iš numirusių? Kada ir kas nurito nuo kapo angos akmenį? Ką darė kapo sargai? Kas pirmas sužinojo, kad Jėzus atsikėlė iš numirusių? Ką dar angelas moterims pranešė?

Jėzaus pasirodymai po atsikėlimo iš numirusių.

(1. Jėzus daug kam pasirodo jau per Velykas).

a) (Jėzus pasirodo Marijai Magdalenai). Atėjusi paskui Petrą ir Joną Marija Magdalena negrįžo kartu su jais į miestą, bet pasiliko prie kapo. Ji atsistojo prie kapo angos ir laukė verkdama. Beverkdama kažkaip pasilenkė ir pažvelgė kapan. Žiūri, kad du angelu baltais rūbais sėdi kapo viduje toje vietoje, kur buvo padėtas Jėzaus kūnas. Angelu jai tarė: „Moteriške, ko verki?" Magdalena atsakė: „Paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį

padėjo!“ Tai pasakiusi, ji žvilgteri atgal ir žiūri, kad kažkas čia pat paliai ją stovi. Ji, manydama, kad čia sodo savininkas, jam ir sako: „Viešpatie, jei tu jį išsinešei, pasakyk man, kur jį padėjai?“ O tai buvo Jėzus. Jis tarė: „Marija!“ Marija iš balso pažino Jėzų ir sušukusi: — „Mokytojau!“ — puolė jam po kojų. Bet Jėzus tarė: — „Neliesk manęs! Eik geriau pas mano brolius, ir apsakyk jiems tai!“ Ir Jėzus išnyko.

... keleivis — Jėzus įrodė jiemdviem, kad Jėzui reikėjo kentėti, mirti ir atsikelti... (žiūr. 121 pusl.)

b) (Jėzus pasirodo kitoms moterims). Magdalena pasiskubino miestan. Pakeliui ji pavijo kitas begrįžtančias nuo kapo moteris ir ėjo su jomis drauge. Ir štai, jas visas patiko Jėzus ir tarė: „— Sveikos!“ Jos prisiartino, apkabino jo kojas, ir jį pagarbino. Jėzus dar joms tarė: „Nebijokite! Eikite, apskelbkite mano broliams, kad eitų į Galilėją: ten jie mane matys!“ Sugrįžusios nuo kapo moterys viską apsakė apaštalams. Tačiau jie nenorėjo jomis tikėti.

c) (Jėzus pasirodo Šv. Panelei ir Petrui). Tą patį rytą Jėzus dar pasirodė Šv. Panelei, savo Motinai, ir Petrui.

d) (Jėzus pasirodo dviem mokiniam einantiem į Emausą). Du Jėzaus mokiniu grįžo sekmadienio vakare iš Jeruzolimos į netolimą Emauso miestelį. Eidamu juodu kalbėjosi tarp savęs apie visa tai, kas tą dieną buvo įvykę. Taip jiems besišnekant ir besiteiraujant, priėjo prie jų Jėzus ir ėjo drauge su jiemdviem. Jųdviejų akys buvo sulaikytos ir juodu jo nepažino. Jėzus išklausinėjo mokinių apie ką jie kalbą, kodėl nuliūdę ir kas buvo, pasak jų, tą dieną įvykę Jeruzolimoje. Mokiniai viską pasipasakojo. Tada keleivis — Jėzus iš viso Šv. Rašto įrodė jiemdviem, kad Jėzui reikėjo kentėti, mirti ir atsikelti. Taip beeidami prisiartino jie visi prie Emauso miestelio, į kurį tuodu mokiniu ėjo. Čia tas keleivis dėjosi toliau einąs ir norėjo juos palikti. Bet tuodu mokiniu privertė jį eiti su savim, sakydami: „Pasilik su mudum, nes artinasi vakaras, ir diena jau baigiasi!“ Keleivis sutiko eiti su jais drauge. Visi užėjo į užeigą. Taigi dabar ir atsitiko, kad tariamasis keleivis, sėdėdamas su jiemdviem prie stalo, ėmė duonos, laimino ją, laužė ir jiemdviem davė. Mokinių akys atsivėrė, ir juodu pažino Jėzų. O jis išnyko iš jųdviejų akių. Tą pačią valandą tuodu mokiniu atsikėlė ir sugrįžo į Jeruzolimą. Paskutinės vakarienės kambaryje jau buvo susirinkę apaštalai ir kiti Jėzaus mokiniai. Čia tat juodu visiems ir papasakojo, kas buvo atsitikę pakeliui ir kaip juodu pažinę Jėzų duoną belaužant.

e) (Jėzus pasirodo visiems mokiniams Vakarienės kambaryje). Taip jiems besikalbant, štai, ir pats Jėzus atėjo pas juos pro uždarytas duris. Jis atsistojo jų visų tarpe ir sako: „Ramybė teesie jums!“ Tai pasakęs, Jėzus parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai, pamatę Viešpatį, labai džiaugėsi.

Jėzus įstato Atgailos Sakramentą.

Per šitą pasirodymą Jėzus dar kalbėjo savo mokiniams: „Ramybė teesie jums!“ Po šitų žodžių jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąją Dvasią! Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, o kam sulaikysite, sulaikytos!“.

(2. Tomas netiki, kad Jėzus atsikėlęs iš numirusių). Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinosi Dvynu, tuo laiku nebuvo kartu su kitais, ir jis Jėzaus nematė. Kai jis grįžo, apaštalai jam pasakė, kad jie matę Viešpatį. Bet Tomas nieku būdu nenorėjo jais tikėti, ir sakė: „Kol nepamatysiu jo rankose vinių perdūrimų, ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, netikėsiu!“ Ir tikrai taip buvo. Jėzus pasirodė ir Tomui, tik kitą kartą.

Visi tie šeši atsikėlusio Jėzaus pasirodymai įvyko per Velykas ir įvyko dėl to, kad apaštalai ir visi žmonės tikėtų, jog Jėzus Kristus tikrai yra Dievo Sūnus.

Kiek kartų ir kam pasirodė Jėzus Velykų dieną? Kada Jėzus įstatė Atgailos Sakramentą? Kas atsitiko Velykų dieną su Tomu? Kuriuo tikslu atsikėlęs iš numirusių Jėzus tiek daug kartų pasirodė savo mokiniams?

---

50. Jėzus apsireiškia apaštalams ir gydo Tomo netikėjimą.

(1. Jėzus pasirodydavo apaštalams). Atsikėlęs iš numirusių Jėzus dar per 40 dienų pasirodydavo apaštalams. Tuo laiku Jėzus dar įstatė kai kuriuos sakramentus, davė apaštalams reikalingiausių įsakymų ir paskyrė Bažnyčios galva — apaštalą Petrą.

(2. Tomas įtiki, kad Jėzus iš numirusių atsikėlė). Praslinkus aštuonioms dienoms po Jėzaus atsikėlimo, t. y. Atvelykio sekmadienį, visi apaštalai vėl buvo

susirinkę Paskutiniosios Vakarienės kambaryje. Šį kartą buvo jų tarpe ir Tomas. Jėzus, kaip ir pirmą kartą, atėjo pas apaštalus durims esant užrakintoms. Jis vėl atsistojo jų viduryje, ir tarė: „Ramybė teesie jums!“ Po tų žodžių jis tuojau priėjo prie Tomo ir, žinodamas jo netikėjimą, jam sako: „Įdėk čia savo pirštą, matyk rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikėlis, bet tikintis!“ Tomas, pilnas tikėjimo ir pasižeminimo Jėzui, atsakė: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ — „Kadangi matei mane, Tomai, tu įtikėjai. Palaiminti, kurie nematė ir tikėjo!“ — tarė Jėzus Tomui sutvirtindamas jo ir visų apaštalų tikėjimą į savo iš numirusių atsikėlimą.

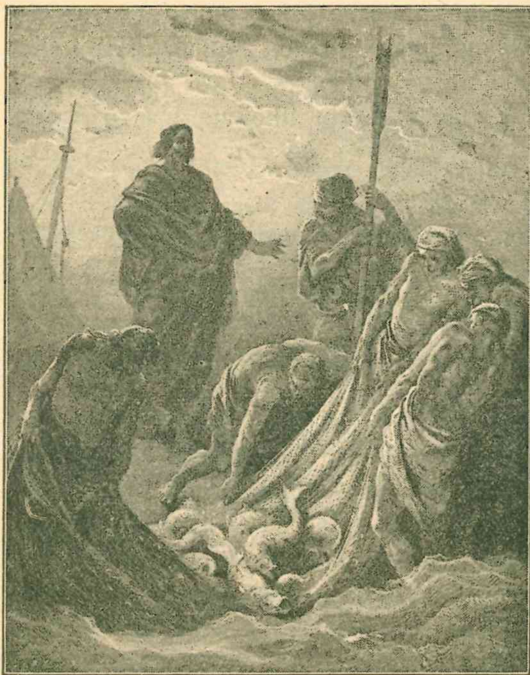
Ar ilgai dar atsikėlęs iš numirusių Jėzus pasirodydavo apaštalams? Ką Jėzus per tą laiką yra nuveikęs? Kaip įtikėjo Tomas, kad Jėzus atsikėlė iš numirusių?

---

51. Jėzus teikia Petrui aukščiausią Bažnyčios valdžią.

(1. Jėzus pasirodo apaštalams Genesareto ežero krante). Kitą vėl kartą po savo atsikėlimo iš numirusių pasirodė Jėzus apaštalams Genesareto ežero krante. Apaštalų buvo ten keli. Jie žvejojo per kiaurą naktį. Nieko nepagavo. Jau auštant atėjo į ežero krantą pas žvejojančius apaštalus Jėzus. Apaštalai jo nepažino. Jėzus tarė: „Vaikai! Ar neturite ko valgyti?“ — „Ne!“ — atsakė apaštalai. — „Tai leiskite tinklą dešinėje laivo pusėje ir rasite!“ Apaštalai paklausė. Įleido, kur buvo sakyta, tinklą. Žuvų tinkle buvo tiek, kad jo ir patraukti nebevaliojo. Buvo aiškus stebuklas. Čia Jonas ir sako Petrui: „Tai Viešpats!“ Tai išgirdęs, Petras įšoko vandenin, ir briste nubrido krantan. Kiti apaštalai laivu priplaukė. Krante tikrai stovėjo Jėzus. Apaštalai kepė žuvis, patys valgė ir Jėzui davė.

(**2. Jėzus teikia Petrui aukščiausią Bažnyčios valdžią**). Kai visi pavalgė, Jėzus tarė Simonui Petrui: „Jono sūnau, Simonai, ar tu myli mane labiau, kaip šitie?“ — „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš tave myliu! — atsakė Petras. Jėzus jam į tai: „Ganyk mano avinėlius!“ Truputį palaukęs Jėzus vėl sako: „Jono sūnau, Simonai, ar tu myli mane? — „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš tave myliu!“ — vėl atsakė Petras. — „Ganyk mano avinėlius!“ — kartoja jam Jėzus. Dar po valandėlės klausia Jėzus ir trečią kartą: „Jono sūnau, Simonai, ar tu myli mane labiau, kaip šitie?“ Nuliūdo Petras, kad net trečią kartą to paties klausiamas, ir sako: „Viešpatie! Tu visa žinai. Tu žinai, kad aš tave myliu!“ Tada Jėzus jam pasakė: „Ganyk mano avis!“.

Žuvų tinkle buvo tiek, kad jo ir patraukti nebevaliojo. Buvo aiškus stebuklas... (žiūr. 123 pusl.)

Tuo būdu patsai Jėzus paskyrė Petrą visos savo Bažnyčios viršininku ir galva čia žemėje.

Kaip pasirodė Jėzus apaštalams Genesareto ežero krante? Iš ko apaštalai pažino, kad čia buvo Jėzus? Kaip Jėzus suteikė Petrui aukščiausią Bažnyčios valdžią?

52. Jėzus įstato Krikšto Sakramentą.

(1. Jėzus pasirodo apaštalams viename Galilėjos kalne). Dar vieną kartą po savo atsikėlimo iš numirusių apsireiškė Jėzus apaštalams Galilėjoje. O apsireiškė taip. Apaštalai ir Jėzaus mokiniai nuėjo į Galilėją, į kalną, kurį Jėzus buvo jiems paskyręs. Čia Jėzus vėl apsireiškė daugiau kaip penkiems šimtams savo mokinių kartu. Visi jie ir šį kartą pamatę Jėzų labai džiaugėsi. Tik kai kurie iš jų abejojo, ar tai tikrai būtų Jėzus. Jėzus prisiartino prie tų netikinčiųjų ir išblaškė jų abejones.

(2. Jėzus įstato Krikšto Sakramentą). Per tą pasirodymą Jėzus įstatė Krikšto Sakramentą kalbėdamas visiems ten buvusiems mokiniams šiuos žodžius: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai, aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai“.

Kur Jėzus pasirodė penkiems šimtams savo mokinių? Kokį sakramentą Jėzus įstatė per tą pasirodymą? Kokiais žodžiais Jėzus įstatė Krikšto Sakramentą?

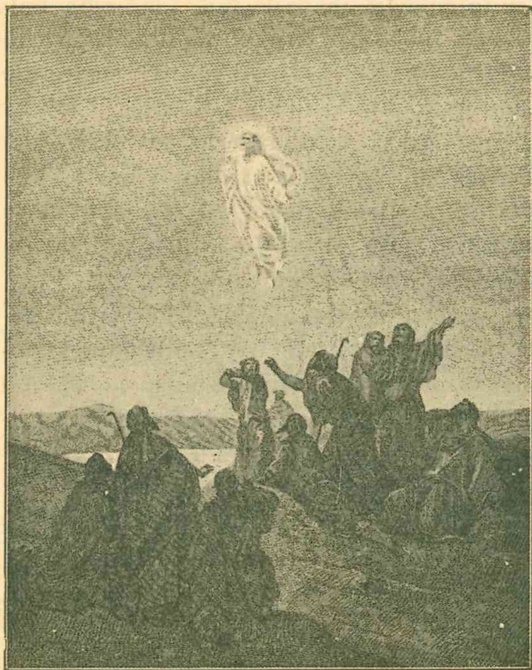
53. Jėzus žengia į dangų.

(Šeštinės).

(1. Jėzus pasirodo apaštalams Jeruzolimoje). Keturiasdešimtą dieną po atsikėlimo iš numirusių Jėzus apsireiškė apaštalams paskutinį kartą. Tai buvo Jeruzo-

limoje, Paskutiniosios Vakarienės salėje. Apaštalai sėdėjo už stalo. Jėzus taip pat atsisėdo kartu su jais valgyti.

(2. Jėzus duoda apaštalams įvairių įsakymų). Valgydamas Jėzus prikaišiojo apaštalams jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad jie netikėjo tais, kurie buvo matę jį atsikėlusį. Paskiau jis mokė apaštalus, kaip jie turi skelbti jo mokslą ir valdyti Bažnyčią. Be to, Jėzus įsakė apaštalams, kad jie nesiskirstytų, būtų Jeruzolimoje iki Šventosios Dvasios atsiuntimo. „Tik Šventąjai Dvasiai atėjus“, — sakė Jėzus, — „eidami į visą pasaulį skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui! Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerktas!“.

... Jėzus laimindamas atsiskyrė nuo jų ir pasikėlė į dangų... (žiūr. 127 pusl.)

(3. Jėzus žengia į dangų). Paskui Jėzus nusivedė apaštalus į Alyvų kalną. Čia jis dar kartą juos palaimino,

pakėlė savo rankas aukštyn, ir laimindamas atsiskyrė nuo jų ir pasikėlė į dangų. Apaštalai ir kiti kartu su jais buvusieji žmonės ilgai dar žiūrėjo į dangų, kol Jėzų tebematė. Pagaliau debesis uždengė jį nuo jų akių.

(4. **Angelai skelbia naują Jėzaus žemėn atėjimą).** Taip jiems bežiūrint, staiga pasirodė du angelu baltais kaip sniegas rūbais ir tarė: „Galilėjos vyrai, ko jūs čia stovite žiūrėdami į dangų. Tas Jėzus, kurs čia nuo jūsų liko paimtas į dangų, taip vėl ateis, kaip jį matėte einantį į dangų!" Tai pasakę, angelai išnyko. Apaštalai sugrįžo Jeruzolimon.

Dangun žengimui atminti Bažnyčia švenčia Šeštines, kurios visada yra keturiasdešimtą dieną po Velykų.

Kada Jėzus apsireiškė apaštalams paskutinį kartą? Kur tas apsireiškimas įvyko? Kokių tada davė Jėzus apaštalams įsakymų? Kaip įvyko Jėzaus dangun įžengimas? Ką pranešė pasirodžiusieji po įžengimo angelai?

V. Apaštalų darbai

54. Šventosios Dvasios atsiuntimas.

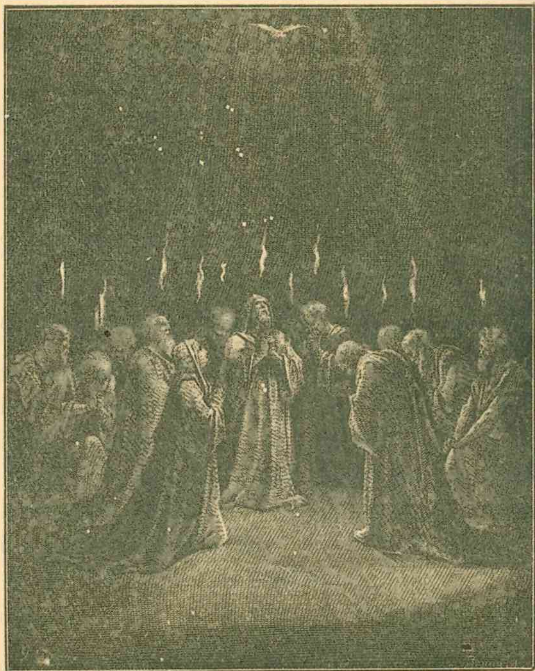
(Sekminės).

(1. Apaštalai meldžiasi ir laukia). Apaštalai pildė paskutinį Jėzaus įsakymą. Nuo Alyvų kalno jie sugrįžo į Jeruzolimą, ir čia, kaip jiems buvo sakyta, laukė Šventosios Dvasios atsiuntimo. Per tą laiką apaštalai, Marija, dievobaimingos moterys ir šiaip Jėzaus mokiniai susirinkdavo Vakarienės salėje ir karštai, karštai melsdavosi. Taip jie nei juste nepajuto, kai prabėgo devynios dienos.

(2. Šventoji Dvasia nužengia ant apaštalų). Dešimtą dieną po į dangų įžengimo, o penkiasdešimtą po atsikėlimo, jau anksti rytą visi apaštalai su Marija ir daugeliu kitų Jėzaus mokinių buvo susirinkę Vakarienės salėje. Meldėsi. Visur buvo ramu ir tylu. Staiga, apie devintą valandą pakilo iš dangaus ūžimas, tarsi koks didelis vėjas, ir pripildė visus namus, kuriuose apaštalai buvo susirinkę. Tuojau ant visų susirinkusiųjų žmonių galvų pasirodė lyg ugnies liežuviai. Tai buvo Šventoji Dvasia, kuri tokiu regimu būdu nužengė iš dangaus ir pripildė visų širdis.

(3. Įvairios Šventosios Dvasios dovanos). Tuojau visi pajuto didelę savo sielos permainą. Visi pajuto savyje nepaprastą drąsą, tvirtą Dievo meilę, visi Jėzaus žodžiai ir darbai iš karto pasidarė visiems aiškūs ir suprantami. Visi pradėjo kalbėtis tokiomis kalbomis, kokių pirma visi nesuprato.

(4. Petras sako pirmąjį pamokslą). Ūžimas, pakilęs per Šventosios Dvasios nužengimą, buvo girdimas visame mieste. Rytiečiai — labai smalsūs žmonės. Kaip bematant apie apaštalų namą susirinko didelė žmonių minia. Buvo Sekminių šventės. Jeruzolimoje buvo iš visų pasaulio kraštų žydų, kalbančių įvairiomis tų kraštų žmonių kalbomis. Į tą susirinkusią minią išeina Petras, apaštalų pirmininkas, ir sako savo pirmąjį pamokslą apie Jėzų Kristų. Ir nuostabus daiktas. Petras kalbėjo viena kalba, o visi jo žodžius girdėjo ir suprato kiekvienas savo kalba. Pamokslas buvo drąsus, karštas ir Jėzaus meilės pilnas. Pamokslas visiems patiko.

...ant visų žmonių galvų pasirodė lyg ugnies liežuviai. Tai buvo Šventoji Dvasia... (žiūr. 128 p.)

(5. Trys tūkstančiai žmonių prisideda prie apaštalų). Po Petro pamokslo prisidėjo prie apaštalų ir buvo pakrikštyta trys tūkstančiai žmonių. Tai ir buvo pirmoji krikščionių draugija, pirmoji didelės nūn Katalikų Bažnyčios užuomazga.

Šventosios Dvasios atsiuntimui atminti Bažnyčia švenčia Sekmines, kurios vasada yra penkiasdešimtąją dieną po Velykų.

Kaip apaštalai laukė Šv. Dvasios atsiuntimo? Kada ir kaip Šv. Dvasia ant apaštalų nužengė? Kokias dovanas Šv. Dvasia suteikė apaštalams? Ką daro po Šv. Dvasios atsiuntimo Petras? Kiek tada pakrikštyta žmonių?

---

55. Apaštalai išsiskirsto ir skelbia Kristaus mokslą.

(**1. Apaštalų darbai Jeruzolimoje**). Po Šventosios Dvasios atsiuntimo apaštalai dar kurį laiką liko Jeruzolimoje. Jie apsakinėjo savo tautiečiams — žydams jų nukankintą Jėzų ir jo mokslą. Krikščionių skaičius augo kasdieną.

(**2. Žydai pradeda apaštalus ir pirmuosius krikščionis persekioti**). Pirmieji krikščionys gyveno nepaprastoje vienybėje ir meilėje. Tas labai nepatiko žydų tautos vadams ir parisiejams. Jie tuojau pradėjo apaštalus ir pirmuosius krikščionis persekioti. Apaštalai po kelis kartus buvo sugaunami, kvočiami, rykštėmis plakami ir kalėjiman dedami. Tačiau tų teismų ir bausmių apaštalai nebijojo. Jie visur drąsiai skelbė Jėzaus mokslą.

(**3. Apaštalai išsiskirsto po visą pasaulį**). Tačiau matydami didelį Jeruzolimos žydų apjakimą ir atkaklumą, apaštalai nutarė išsiskirstyti po visą pasaulį. Prieš išsiskirstydami visi apaštalai susirinko Jeruzolimoje ir laikė pirmąjį Apaštalų susirinkimą. Tame susirinkime, kaip spėjama, buvo nustatytas Tikėjimo Išpažinimas ir nutarta, į kurią šalį kuriam apaštalui reikia eiti. Po šio susirinkimo apaštalai išsiskirstė po visą pasaulį. Dabar jau jie skelbė Jėzų ir jo mokslą ne tik žydams, bet ir pagonims. Tikinčiųjų skaičius didėjo ir bažnyčia greitai augo.

(4. Kaip apaštalai valdė Bažnyčią?). Šventosios Dvasios padedama, dar prie apaštalų gyvos galvos, Bažnyčia iš garstyčios grūdo, kaip tai Jėzus išpranašavo, išaugo į didelį medį. Visi žmonės, kurie prisidėdavo prie Jėzaus Bažnyčios, tikėdavo vienokias tiesas ir imdavo tuos pačius sakramentus. Visą Bažnyčią valdė Petras. Jojo įpėdiniu yra šiandieną Romos vyskupas arba Popiežius. Kiti apaštalai taip pat padėjo Petrui valdyti Bažnyčią. Jiems mirus, jų įpėdiniais liko vyskupai su savo pagalbininkais kunigais. Popiežius ir vyskupai tebevaldo Jėzaus Bažnyčią ir šiandieną. Tai yra regima Jėzaus Bažnyčios vyriausybė.

(5. Vyriausias Bažnyčios vadovas — Jėzus Kristus). Vyriausias betgi Katalikų Bažnyčios neregimas vadovas buvo, yra ir bus patsai Jėzus Kristus, kuris sėdi Dievo dešinėje ir iš aukšto dangaus valdo savąją Bažnyčią ir valdys ją iki pasaulio pabaigai.

Ką veikė apaštalai būdami dar Jeruzolimoje? Dėlko apaštalai išsiskirstė po pasaulį? Ką jie padarė prieš išsiskirstydami? Kas yra regima Bažnyčios galva čia žemėje? Kas yra aukščiausias neregimas Bažnyčios vadovas?

Turinys.

Pusl.

4. Jėzaus stebuklai rodo, kad jis yra Dievas.

5. Jėzaus pranašavimai rodo, kad jis yra Dievas.

III. Jėzaus kančios savaitė.

Kaina Lt. 1,50